

Thủ Lĩnh Không Muốn Nổi Tiếng

Contents

Thủ Lĩnh Không Muốn Nổi Tiếng	1
1. Chương 1 : Đại Tỷ	2
2. Chương 2 : Có Duyên?	4
3. Chương 3 : Bạn Gái	6
4. Chương 4 : Không Buông Tha	7
5. Chương 5 : Cố Ý	9
6. Chương 6 : Đồng Ý	10
7. Chương 7 : Nguy Hiểm	12
8. Chương 8 : Tai Nạn Liên Tiếp	14
9. Chương 9 : Tức Giận	17
10. Chương 10 : Tức Giận (2)	19
11. Chương 11 : Nghi Ngờ	21
12. Chương 12 : Hôn	23
13. Chương 13 : Tự Ti	25
14. Chương 14 : Huỷ	27
15. Chương 15 : Sinh Nhật	29
16. Chương 16 : Bối Rối	33
17. Chương 17 : Gia Bảo	36
18. Chương 18 : Kẻ Chiến Thắng	39
19. Chương 19 : Được Bảo Vệ	42
20. Chương 20 : Rắc Rối Mang Tên Âu Thần	45
21. Chương 21 : Ghen	49
22. Chương 22 : Mùa Xuân Của Lâm Hạo	53
23. Chương 23 : Một Chút Quá Khứ	56
24. Chương 24 : Dạ Tiệc	59
25. Chương 25 : 4 Mắt - 2 Mắt = Thủ Lĩnh??	64
26. Chương 26 : Thích Hay Không Thích	68
27. Chương 27 : Tổ Tình	72
28. Chương 28 : Thì Ra Cô Thích Hần Trước	76
29. Chương 29	80
30. Chương 30	82
31. Chương 30.2 - End	83
32. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo	84
33. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (2)	88
34. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (3)	91
35. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (4)	92

Thủ Lĩnh Không Muốn Nổi Tiếng

Giới thiệu

Hầu hết chúng ta đều mong muốn có được sự nổi tiếng, vượt trội hơn so với mọi người. Nhưng với cô

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-linh-khong-muon-noi-tieng>

1. Chương 1 : Đại Tỷ

“Đại tỷ!!!!”

Tan học không lâu, Minh Huy chạy vào thấy trong phòng học chỉ còn lại đại tỷ và Diệp Tinh liền lớn tiếng gọi.

“Có chuyện gì thế?” Diệp Tinh nhướn mày nhìn Minh Huy.

“Là bọn mấy hôm trước, bọn trường Thanh Long. Chúng đang ở trước cổng trường!” Minh Huy vẫy vẫy tay ra hiệu cho họ đi cùng.

“Haizz. Báo thù hả...” Vũ Thiên vẫn tiếp tục xếp sách.

“Tự rước lấy nhục mà...” Diệp Tinh lắc đầu giả bộ thương tiếc.

Vũ Thiên, cô gái đeo chiếc kính che hết 1/3 khuôn mặt, cũng chính là cái người mà họ gọi đại tỷ kia, thản nhiên nói với Minh Huy: “Cậu cứ đi trước, tôi và Diệp Tinh sẽ đến đó sau.”

“Ừm.”

“Thay đồ thôi.” Vũ Thiên đeo cặp rồi ra hiệu cho Diệp Tinh cùng mình đi tới phòng thay đồ.

Tuần trước, cô là học sinh chuyển vào học tại trường cấp 3 Orient. Vào đúng ngày hôm đó, trên đường về nhà Vũ Thiên đã tình cờ gặp “họ” - hiện tại là “đàn em” của cô, đang rất chật vật đánh lại học sinh trường Thanh Long. Vốn dĩ họ đánh cũng không tồi nhưng với việc 10 chọi 30 thì quả là hơi khó. Vũ Thiên đấu tranh tư tưởng hồi lâu mới quyết định tới trợ giúp học sinh trường mình. Và kết quả là họ đã bám riết lấy Vũ Thiên trong suốt mấy ngày liền, năn nỉ cầu xin Vũ Thiên làm “đại tỷ” của họ khi tận mắt chứng kiến cô một mình hạ gục 30 tên trong chưa đầy 10 phút! Vũ Thiên vốn không đồng ý vì không muốn bị nổi tiếng, nhưng họ cứ bám thế này thì e là cô còn nổi nữa.

Diệp Tinh đứng ngoài phòng thay đồ một lúc thì nghe tiếng “cạch...” Cánh cửa mở ra. Vũ Thiên liếc mắt với Diệp Tinh: “Đi thôi.”

Aizz, tuy đã được nhìn khuôn mặt thật của Vũ Thiên 2 lần nhưng Diệp Tinh vẫn không khỏi ngơ ngác một lúc. Nhìn đến bóng lưng đang xa dần của Vũ Thiên, Diệp Tinh vội vàng chạy theo.

“Đại... đại tỷ... đợi...”

oOo

“Đừng cố kéo dài thời gian nữa, mang con bé hôm trước ra đây!” Tên đứng đầu, cũng chính là đại ca của trường Thanh Long đứng gào thét. Tuần trước hắn có việc gấp nên chỉ ra lệnh cho đàn em đến xử lý nốt học

sinh trường Orient vì chúng không chịu đứng dưới trướng của chúng. Không ngờ chúng lại mang thân bại trận về chỉ vì một con bé 4 mắt!

“A... bọn mày đến rửa nhục hả? Tao đã nói rồi. Mày có đợi chút để đại tỷ của chúng tao đến nói chuyện với mày, chứ tao không có quyền phát ngôn ở đây... Mà dù sao đại tỷ cũng sẽ không để mày động đến một sợi lông của học sinh trường tao đâu.” Mộc Thanh bĩu môi, muốn đánh thì đánh, còn lấy cớ đòi người.

“Mày cứ mạnh miệng đi. Đại tỷ hả? Đừng nói là con bé bốn mắt đó nhé?”

“Tất nhiên là... không phải.” Phù...

“Tránh ra tránh ra nào!” Diệp Tinh rẽ đoàn người mở đường cho Vũ Thiên tiến vào giữa đám đông, đến trước mặt Bùi Đức – tên đại ca trường Thanh Long.

Toàn bộ không gian yên lặng...

“Đại tỷ!” Mộc Thanh vô tình mà cổ ý thốt lên.

Tất cả lại nổi lên một trận bàn tán xôn xao.

Bùi Đức thất thần nhìn cô gái phía trước. Dáng người dong dỏng cao, mái tóc đen thả tùy ý ở phía sau, trên người là chiếc áo sơ mi của trường với chiếc caravat kéo trễ xuống, mặc một cái quần jean bó sát và đi đôi giày thể thao Nike màu trắng. Đặc biệt là đôi mắt hút hồn kia.

“Nhìn đủ chưa?” Giọng nói lạnh lẽo của Vũ Thiên vang lên.

Khi cô lên tiếng, không chỉ Bùi Đức mà tất cả mọi người đều “bình tĩnh”, tí nữa thì quên thở.

“Mày... mày là...” Bùi Đức lắp bắp nói.

“Tao là thủ lĩnh của họ, mày tìm tao?”

“Tao... hôm nay tao...”

“Mày bị nói lắp à?” Vũ Thiên nhếch mép.

“Hahahaha” Xung quanh bắt đầu nổi lên tiếng cười.

Bùi Đức mặt hết đỏ lại chuyển sang tím, lấy lại bình tĩnh nói “Hôm nay chúng mày phải nộp con nhỏ bốn mắt ra, không thì đừng trách tao đánh tụi mày thay cho nó!”

“Tao từ chối.”

Trả lời nhanh vậy sao...

“Học sinh trường tao không đến lượt mày quản. Còn nếu muốn đánh nhau... bọn tao lúc nào cũng sẵn sàng.” Vũ Thiên cười.

“Hahaha, chỉ bằng chúng mày sao?” Phía sau hắn là gần 40 người, bằng số học sinh của một lớp.

“Hắn có đai nâu Judo đó, đại tỷ cẩn thận.” Minh Huy tiến lên thì thào vào tai Vũ Thiên.

“Đai nâu à...” Vũ Thiên nhú mày.

“Hôm nay tao sẽ cho bọn mày biết thế nào là...” Chưa kịp nói xong hắn đã thấy Vũ Thiên tiến rất nhanh đến phía mình, bàn tay lạnh lẽo chạm vào cổ hắn và giọng nói thì thào...

“Biết gì cơ?”

“Ặc.” Vũ Thiên cho hắn một cú lên gối khiến hắn lùi lại về sau vài bước, còn chưa kịp định thần đã bị cô bồi thêm một phát đập vào bụng đau điếng.

“Aaaaaa...” Bùi Đức nằm lăn lộn kêu ở dưới đất.

“Hahahaahahaha...” Phía sau Vũ Thiên vang lên tiếng cười lớn rồi chợt ngừng lại vì đã thấy hắn đứng lên, bổ nhào về phía Vũ Thiên.

Vũ Thiên thuận tay túm lấy tay và áo hắn, xoạc chân khiến hắn mất thăng bằng và vật mạnh hắn về phía sau.

Huych! Hình như hắn bất tỉnh...

“Đại ca... đại ca...”

“Wow, đánh giặc phải đánh tướng trước, đại tỷ lợi hại!” Đông Hải đưa ngón cái về phía Vũ Thiên.

Có vài tên không cam chịu đồng loạt xông lên. Bọn chúng đều là những kẻ không có mặt hôm đó, chưa ném thử cú đá của cô. Còn mấy người phía sau Vũ Thiên thì lại không động đây. Đây là cơ hội để mọi người biết đến đại tỷ mới của họ, cơ hội để trường Orient lấy lại ngôi vị số 1.

Rất nhanh, học sinh trường Thanh Long đã bị đánh ngã. Tiếp theo thì chúng cẩn thận tránh ánh mắt khinh bỉ của mọi người rồi kéo đồng bọn về.

“Đại tỷ đánh còn đẹp hơn cả Black Window nữa!!” Hoàng Kỳ - cô gái tóc ngắn nhào tới ôm Vũ Thiên.

“Thật sự giải quyết nhanh vậy? Trước đây chúng ta rất khó khăn mới...” Huân Trì vẫn ngỡ ngàng.

“Vì chúng ta có đại tỷ mà!” Hoàng Kỳ vỗ vai Huân Trì.

“Ở đây đông người quá, chúng ta đi thôi.” Vũ Thiên nhìn họ cười nói.

“Đây chỉ là bước đầu để tạo uy, chúng ta phải cố thêm, chứ bọn hôm nay chỉ cậy đông mà thôi.” Đông Hải vừa đi vừa phân tích, cùng mọi người bàn tán xôn xao.

“Aizz, sao mình lại cảm thấy đang bị lợi dụng...” Vũ Thiên cười cười.

“Ấy, chúng ta là đang đưa đại tỷ lên ngai vàng đó, tài năng của đại tỷ không thể bị vùi dập...”

Vũ Thiên định trả lời thì xe bus đến, đành lên xe và vẫy tay tạm biệt mọi người.

“Đại tỷ đi bus... thật muốn xem nhà cô ấy quá...”

Mọi người nhìn Mộc Thanh, mắt sáng như sao.

2. Chương 2 : Có Duyên?

Thả mình lên chiếc giường lớn, Vũ Thiên nằm bất động.

Vì khuôn mặt này của mình cả cô không có lấy một ngày yên ổn trong suốt những năm học cấp 2. Người ta ghét cô vì khuôn mặt, thích cô cũng vì khuôn mặt. Tính cách cô vốn nghịch ngợm trẻ con nhưng cũng không thể chịu nổi những ánh mắt luôn soi mói và bị người ta cợt nhả gây sự. Vũ Thiên quyết định che bớt khuôn mặt mình lại, thật sự cô đã có 2 năm cuộc sống yên ổn. Tính cách cô thật sự biết chuyển trong 2 năm, trầm lặng và lạnh lùng. Sau khi lại chuyển trường cũng chẳng mấy ai để ý tới “con nhỏ 4 mắt” này. Nhưng họ thì khác.

Họ cũng là tiểu thư, thiếu gia nhưng lại rất ngỗ nghịch, không kiêu căng coi thường người khác. Họ đối xử với nhau rất chân thật, không hề giả tạo. Họ ghi nhớ lần cô giúp họ, đối xử tốt với cô, coi cô như một phần của họ. Không vì khuôn mặt, không vì gia thế. Vũ Thiên để họ nhìn thấy khuôn mặt thật, không ai ghen ghét, không ai nhìn cô chằm chằm. Họ vẫn tôn trọng cô như một người bạn. Và Vũ Thiên nhận ra, mỗi khi cởi bỏ chiếc kính, cô cảm thấy như lột bỏ được chiếc mặt nạ, rất thích.

Thì ra... cô cũng có thể có bạn.

oOo

Vũ Thiên bước nhanh trên hành lang vắng vẻ.

Hiện sắp là giờ vào học nên hành lang không có ai. Cô vừa mới bị một bạn nữ trong lớp làm đổ nước cam vào người, tạo ra một vệt màu vàng xấu xí trên chiếc áo trắng. Trong tủ đồ Vũ Thiên còn một chiếc áo đồng phục dự phòng nên cô đang nhanh chóng đi thay để kịp giờ học.

“Sao anh có thể đối xử với em như thế? Anh đứng lại!”

“Cô càng ngày càng quá đáng rồi đấy.” Vũ Thiên qua lối rẽ thấy một nam một nữ đang đứng cãi nhau, người nam đang định bỏ đi thì bị cô gái kia túm chặt lại.

“Đối xử như thế? Tôi vốn chỉ coi cô là người bạn bình thường vì quan hệ giữa 2 gia đình mà thôi. Bỏ tay ra.” Giọng nói của người con trai càng lạnh lẽo “Lan Hoa, đừng để tôi ghét cô thêm nữa.”

“Anh có thể ghét tôi sao? vs Hai bác cố tình để anh học lớp C cùng em đó. Người lớn đã định ngày đính hôn của chúng ta rồi.” Lan Hoa đắc ý nói.

“Cô nói gì cơ?”

“Ngoài em ra thì không ai có thể xứng với anh được!” cô ta gần như là hét lên.

Vũ Thiên muốn lách qua họ để đi tiếp. cái tình huống này thật khiến cô ngại ngùng, cảm giác như nghe lén người ta nói chuyện.

“Thì ra các người đã có mục đích từ trước.” Cậu ta cười nhạt, thuận tay kéo Vũ Thiên ôm vào lòng. “Về nói với họ rằng, ngoài người mà tôi yêu ra thì tôi sẽ không lấy bất kỳ một ai khác, hoặc là nói có chết tôi cũng không lấy cô là được”

“Cô ta là....”

“Bạn gái của tôi.”

Khuôn mặt Lan Hoa trắng bệch “Anh nghĩ tôi tin sao? Cái con nhỏ 4 mắt này...”

“Tôi không muốn bạn gái tôi hiểu lầm quan hệ giữa 2 chúng ta đâu, cô đi đi.”

“Cô ta chỉ đi ngang qua...”

“Muốn nghĩ thế nào tùy cô.”

“Sao anh có thể.....” Giọng nói nức nở.

“Sao lại không thể? Cô nghĩ mình là ai cơ chứ?”

Vũ Thiên thấy cô ta ôm mặt chạy đi, thật không hiểu sao cô ta có thể tin cái vở kịch ngớ ngẩn này cơ chứ? Chắc IQ cô ta cũng chỉ có 2 chữ số.

Bỗng nghe tiếng chuông vào lớp, Vũ Thiên vội bỏ qua cậu nam sinh kia chạy thẳng tới phòng thay đồ. Giúp đỡ thế là đủ rồi.

“Cảm....” Thiên Vũ định nói cảm ơn với cô nhưng vừa quay đầu lại chỉ thấy bóng lưng cô đang dần biến mất.

oOo

“Đại tỷ, đi lâu thế?” Diệp Tinh hỏi.

“Hehe, gặp chút trò hay ấy mà, may cô giáo chưa vào lớp.”

Trong số 10 người họ chỉ có Diệp Tinh và Huân Trì là học cùng lớp với cô.

Diệp Tinh chưa kịp hỏi tiếp thì đã thấy giáo viên bước vào, theo sau là một nam sinh...

“Cả lớp, hôm nay chúng ta bạn học mới. Các em hãy cùng làm quen với nhau nào.” Cô Trần Hảo, chủ nhiệm lớp 12B mỉm cười nhìn sự nhốn nháo của học sinh nữ phía dưới.

Muốn tả cậu ta sao? Chỉ cần biết là cậu ta vô cùng vô cùng đẹp trai là được! Hơn nữa, cái nụ cười luôn thường trực trên khóe môi cậu ta như thể cố ý quyến rũ người ta vậy.

Cậu ta đứng rên bực giảng cười khẽ, giọng nói trầm thấp ôn hòa vang lên “Mình là Đoàn Thiên Vũ, rất vui được làm quen với các bạn.”

Một lần nữa lớp học lại bùng nổ, ồn như cái chợ. Cho đến khi cô Trần muốn xếp chỗ cả lớp mới có thể im lặng.

“Em ngồi ở cái bàn dưới cuối lớp với bạn Vũ Thiên đi.”

Thì còn mỗi chỗ đó trống mà.

Nữ sinh nhìn Vũ Thiên với ánh mắt long lanh vừa ghen tị vừa hâm mộ.

Vũ Thiên thấy cậu ta tiến dần về phía mình, đặt cặp xuống rồi nói nhỏ: “Có duyên thật, lại gặp rồi.”

“Ừm...” Vũ Thiên ậm ờ đáp lại. Duyên ấy hả?

“Woa, ước gì mình là Vũ Thiên!” Ánh mắt Tạ Trang – lớp phó, đầy hâm mộ nhìn cô.

“Ước được xấu như cô ấy sao?”

Chẳng biết ai nói khiến cho cả lớp cười rộ lên. Diệp Tinh phẫn uất nói: “Thật quá đáng.” Đúng là mắt chó nhìn người thấp!

“Im hết đi.” Huân Trì lạnh lùng lên tiếng làm cả lớp im bật. Tốt xấu gì cậu ta cũng được mọi người biết đến như phó thủ lĩnh của trường. Trong lớp ai cũng nghi vấn tại sao Huân Trì lại đứng ra bảo vệ Vũ Thiên, nhưng cũng chẳng ai dám lên tiếng nữa.

Nữ sinh hôm nay quả thật khác mọi ngày. Có người lớn gan quay mặt về phía sau nhìn Thiên Vũ, có người cố gắng làm gì đó để được chú ý. Một nữ sinh ngồi gần hơn thì cứ liên tục hỏi cậu ta đủ điều. Thiên Vũ lúc đầu cũng đáp lại một chút, nhưng về sau lấy lý do nghe giảng để thoái thác việc nói tiếp.

Giờ ra chơi còn khiến Vũ Thiên kinh khủng hơn. Nữ sinh vây quanh cậu ta rất nhiều, khiến khuôn mặt cậu ta bị che khuất tầm mắt của cô bởi mấy cái móng nữ sinh, lại còn bị xô đẩy bật ra khỏi ghế.

Vậy nên giờ ra chơi nào cô cũng cùng Diệp Tinh ra ngoài.

Tiết cuối, cô nhận được một mẫu giấy từ Thiên Vũ: Cuối giờ đợi tôi phía sau trường, có chuyện quan trọng muốn nói.

Vũ Thiên nghĩ cô và cậu ta đâu có gì để nói chứ? Nhưng nhìn chữ “quan trọng”, cô gật nhẹ một cái đủ để cậu ta thấy.

3. Chương 3 : Bạn Gái

“Làm bạn gái tôi nhé?”

Vũ Thiên tròng mắt. Vừa rồi “họ” kéo đến rủ cô cùng đi ăn “liên hoan” mừng chiến thắng. Nhưng nhớ đến lời hứa với cậu ta nên cô đành nói ra một lý do và lùi đến hôm sau. Họ có hơi tiếc vì đang rất bùng bùng khí thế nhưng cũng đành tạm biệt cô ra về.

“Cậu nói cái gì?”

Thiên Vũ vừa thở vừa nói. Khó khăn lắm cậu mới cắt đuôi được đám nữ sinh kia rồi chạy lòng vòng đến đây. Có lẽ cậu đã để cô chờ đến hơn 5 phút.

“Làm bạn gái tôi nhé!”

“Đây là cái quan trọng cậu muốn nói à?”

“Ừ.”

“Tôi không thích bị người khác lôi ra làm trò đùa.”

“Tôi không đùa.”

“Lý do. Cho tôi một lý do. Chắc hẳn đó không phải do cậu thích tôi?”

“Lý do thì cậu cũng biết, là cô gái sáng nay.”

Vũ Thiên nghĩ một lúc rồi nói: “Cậu muốn tôi đóng giả bạn gái cậu?”

“Haha, đúng thế.” Thiên Vũ cười cười.

“Xin lỗi, cậu tìm người khác đi.” Vũ Thiên định quay đầu bỏ đi nhưng chợt nghe cậu ta nói.

“Nhưng không phải cậu thì không được.”

Vũ Thiên quay đầu lại: “Tại sao?”

“Vì cậu không thích tôi?”

“Sao cậu biết tôi không thích cậu?”

“Vậy cậu thích tôi sao?” Thiên Vũ nhướn mày hỏi.

“Không.” Đáp lại ngay lập tức.

“Những cô gái thích tôi thì không thể, cậu nhìn những cô gái sáng nay thì biết.”

“Rất phiền phức.” Nhớ lại cảnh hồi sáng, Vũ Thiên không khỏi nhíu mày.

“Còn những cô gái không thích tôi đều có người họ thích.” Nên họ sẽ không đồng ý.

“Cậu có thể thỏa thuận với fan của cậu, họ sẽ làm được.”

“Nhưng ánh mắt họ nhìn tôi rất sorn gai ốc!” Thiên Vũ nhe răng “Vớ lại... người phối hợp diễn với tôi sáng nay là cậu.”

“Này, đó là cậu chỉ nghĩ cho chính mình. Còn tôi thì sao? Làm bạn gáicậu đồng nghĩa với việc trở thành kẻ thù của rất nhiều cô gái... Lại còn được nổi tiếng.” Ngừng một lát lại nói “Mà tôi thì không thích nổi tiếng.”

“Tôi sẽ bảo vệ cậu.” Ánh mắt Thiên Vũ nhìn cô bỗng trở nên dịu dàng như nước.

“Không cần.”

Bỏ lại một câu, Vũ Thiên cầm đầu bỏ chạy. Dây dưa với cậu ta chỉ chuốc họa cho chính mình.

Không cần? Thiên Vũ nghệt mặt nhìn Vũ Thiên chạy mất. Trời ạ! Mỹ nam kếcủa hần không có hiệu quả sao? Lần đầu hần dùng mà lại thất bại, thật là một đả kích quá lớn!

Bất giác Thiên Vũ nở nụ cười thích thú. Tính cách cô ta cũng thật quá lạ lùng, khiến người khác tò mò, muốn tìm hiểu.

“Chạy sao? Vậy thì tôi sẽ đuổi.”

4. Chương 4 : Không Buông Tha

Vũ Thiên ngồi cùng vài người họ trên sân thượng. Đây có thể coi như là địa bàn hoạt động.

“Này đại tỷ, nghe tin hot nhất của trường ta chưa?” Minh Huy vừa đến dẫn háo. Cậu ta là cây thông tin của cả hội, cha cậu lại còn là hiệu trưởng, cho nên mỗi lần thấy Minh Huy thì thông tin trên trời dưới đất gì của trường cũng moi ra được.

“Ba mỹ nam mới chuyển vào trường phải không?” Vũ Thiên tuy không mấy quan tâm, nhưng mấy nữ sinh trong lớp quả thật rất ồn, muốn không nghe cũng khó.

“Đúng, hơn nữa chỉ trong một ngày đã có ngay một hội fan vô cùng đông đảo của 3 anh chàng này trên diễn đàn trường ta. Mà cái cậu no.1 kia chuyển đến học cùng lớp đại tỷ ấy.”

“Đoàn Thiên Vũ? Cậu ta là no.1? No.1 cái gì?” Vũ Thiên hỏi.

“Đẹp trai đó! Hơn nữa cậu ta là thiếu gia của tập đoàn Phong Vân hoạt động trên nhiều lĩnh vực, học lực xuất sắc từ nhỏ, thể thao môn nào cũng đứng đầu, tính tình lịch sự hòa nhã, hơn nữa.... cậu ta trước giờ chưa có bạn gái.”

Lịch sự hòa nhã... Vũ Thiên nghĩ nghĩ.

“Còn no.2 no.3 thì sao?” Hoàng Kỳ háo hức nhìn Minh Huy, cô vốn có sở thích với trai đẹp....

“Ba người họ là bạn thân đó, cùng chuyển vào trường trong 1 ngày. Có điều 2 người kia học lớp 12C. No.2 Lâm Hạo, thiếu gia tập đoàn đá quý BlackStar tính tình phong lưu đào hoa, chưa từng từ chối cô gái nào, không có hứng thú với việc học, bên tai trái cậu ta là viên kim cương đen luôn thu hút ánh nhìn của mọi người. Còn no.3 Mạc Thiếu Phong là thiếu gia tập đoàn khách sạn Đông Âu lớn nhất cả nước, tính tình khá trầm lặng, khó nắm bắt.”

Xem ra Vũ Thiên đã đụng phải một kẻ không tầm thường.

“Mà Vũ Thiên thấy tên Thiên Vũ đó thế nào?” Diệp Tinh hỏi Vũ Thiên, vì Vũ Thiên ngồi cạnh hắn.

“Thế nào là thế nào?”

“Sức hút của cậu ta đó! Gì chứ chỉ cần cậu ra tay là muốn có mấy tên Thiên Vũ cũng được.”

“...” Thật ra thì Vũ Thiên không cần ra tay. Nhớ lại một chút, có lẽ cậu ta cũng đẹp đi, chẳng qua Vũ Thiên nhìn thấy chính mình trong gương quá nhiều nên đối với cái gì đẹp cũng không rõ lắm.

“Tên hai người cũng giống nhau, chỉ đổi ngược lại...”

“A, tí nữa thì quên!” Minh Huy bỗng đổi đề tài “Bọn trường Thanh Long đã thông báo với ”cấp trên” của chúng - trường Đông Hạ về việc hôm qua, hình như hôm nay chúng sẽ đến thăm dò thực lực của chúng ta.”

“Sao cậu biết?” Diệp Tinh không nghi ngờ nhưng vẫn tò mò hỏi lại.

“Cậu nghĩ tôi là ai chứ?” Minh Huy kiêu ngạo héch mặt song song với trần nhà.

“Bọn chúng sẽ đến sau giờ học như hôm qua?”

“Ừm...”

“Lại phải đánh nhau à?” Vũ Thiên ngáp.

“Lại được đánh nhau à!” Diệp Tinh hớn hờ. “Lần này chúng ta cùng nhau đánh.”

Reeeeengggg!!!! Minh Huy chưa kịp phổ biến thêm về thực lực đối thủ thì nghe tiếng chuông vào lớp.

“Mọi người, ra chơi tiết sau nói tiếp.”

Giải tán.

oOo “Thiên, tớ mua nước cam cho bạn này.”

Vũ Thiên ngẩng đầu lên đã thấy lon nước cam và sau nó là một nụ cười xán lạn.

Rắc... Chiếc bút chì trong tay Vũ Thiên gãy làm đôi. Cậu ta... cậu ta đang tính toán cái gì vậy....

Hot boy no.1 mua nước cam cho 4 mắt? Tin giật gân!!!

Thiên? Cậu ta có ý! Liếc mắt xung quanh lớp, Vũ Thiên thấy tất cả mọi người đều đang nhìn cô...

Chết tiệt!

“Bạn không cần sao?” Thiên Vũ mở to ánh mắt vô tội nhìn cô.

Nhấn mạnh chữ “cần”? Vũ Thiên thầm kêu khổ. Đây là cái tình huống gì cơ chứ??

Cô hiện tại nhìn lon nước cam như nhìn một quả bom, nhận hay không nhận, nó đều sẽ phát nổ.

“Cảm ơn, nhưng tớ không kh...” Chữ khát còn chưa kịp nói ra, tiếng “ồ” đã vang dội tứ phía.

Thiên Vũ nở nụ cười hút hồn, đặt lon nước cam vào tay cô rồi ngồi xuống ghế như chưa có chuyện gì xảy ra.

Tiết học vẫn diễn ra bình thường, nhưng bầu không khí lại vô cùng quái dị.

.....

Ra chơi.

“Thiên, chúng mình đi thăm xung quanh trường nhé?”

Lại là nụ cười vô hại của hần.

Thấy ánh mắt run rẩy kì quái của Diệp Tinh, Vũ Thiên mới nhớ ra còn phải lên sân thượng. Và hình như Diệp Tinh đang nhin cười.

“Bạn không muốn đi cùng mình sao?”

“Tôi...” Lạnh quá. Vũ Thiên có cảm giác trăm ánh mắt rét lạnh bắn tóe loe vào người mình.

Đang không biết xử lý thế nào thì Vũ Thiên bị hần nắm lấy tay và kéo đi.

“Mình đi thôi.”

Tôi có nói đồng ý à????

Vũ Thiên cố kéo tay lại nhưng không được. Bàn tay hần nắm rất chặt.

Cô bị lôi ra khỏi cửa, lôi qua hành lang, lôi xuống cầu thang, lôi rasân trường, đi dạo. Tất nhiên phía sau họ có rất nhiều người.

5. Chương 5 : Cố Ý

“Thả ra, buông.... chết tiệt!”

Vũ Thiên bị hần kéo làm cổ tay mỗi nhừ, lại không thể rút ra. Ở đây có rất nhiều ánh mắt, nên không thể mạnh động mà đánh hần. Nghĩ nghĩ, cô dùng bàn tay còn lại kéo áo khiến hần dừng lại. “Tôi nói buông ra.” Giọng nói lạnh lẽo. Cuối cùng thì hần cũng dừng lại và quay đầu. “Sao?” Hần hỏi một câu. Nhìn xuống tay của 2 người rồi chột thả tay.

“Ồ, quên mất.”

Quên? Quên cái đầu nhà người!

“Cậu cố tình!” Cô dè thấp giọng nói.

“Ừ.” Hần cười cười, vén sợi tóc lạc trên khuôn mặt của Vũ Thiên ra đằng sau tai.

Mọi người hít một ngụm khí lạnh.

“...” Thật là khóc không ra nước mắt!

“Làm bạn gái tớ nhé?” Thiên Vũ cười thật sự vui vẻ, mang theo chút ranh mãnh. Để xem lần này cô chạy đi đâu.

Lịch sự hòa nhã cái gì???? Tên này vốn dĩ là một ác ma! Nguy hiểm, quá nguy hiểm!

Giọng nói hần không lớn cũng không nhỏ, đủ để mọi người xung quanh cùng nghe. Vũ Thiên thấy lạnh sống lưng...

Tại sao? Tại sao cơ chứ? Cuộc sống 2 năm nay rất ổn mà? Cô muốn sống bình thường hết cái năm học cấp 3 này cũng không được sao??? Trả lời thế nào bây giờ...

“Cô ta cũng ở đây.” Hần nhỏ giọng. “Coi như chúng ta có tình yêu sét đánh đi.”

Lan Hoa sao? “....” Tôi mong sét đánh chết cậu luôn đi.

“Nếu cậu không đồng ý, rắc rối sẽ nhiều hơn đây. Đồng ý, tôi sẽ bảo vệ cậu.”

“Xin lỗi, tôi từ chối.” Vũ Thiên lấy hết dũng khí ra nói.

Cúi gằm mặt quay đầu bước đi. Bỗng cô quay đầu lại nói nhỏ với hần: “Cậu không thể bảo vệ tôi ở nhà vệ sinh nữ.”

Khóe môi hần giật giật, bất ngờ vì câu nói gây sốc.

“Này, cậu làm cái trò quái gì thế?” Mím môi nhin cười, Thiên Vũ quay đầu lại thấy Lâm Hạo đang vỗ vai mình. “Thiên Vũ, đây là gu của cậu à?” Lâm Hạo thể hiện khuôn mặt kinh ngạc khó hiểu.

“Có chút hứng thú mới thôi mà. Tới canteen thôi.” Thiên Vũ chuyển đề tài, ra hiệu cho Lâm Hạo đi theo, hần hề liếc thấy khuôn mặt vụn vỡ bực tức của Lan Hoa.

Bố mẹ hần bắt hần chuyển trường thì hần chuyển trường, ai ngờ họ có ý đồ nhét Thiên Vũ hần vào lớp 12C của Lan Hoa để “bồi dưỡng tình cảm”, khinghe Lan Hoa nói thế, hần cố ý tự chuyển mình sang lớp B học. Tiếc là quen không kéo theo 2 đứa bạn bên lớp C sang. Lâm Hạo cũng nhìn Thiên Vũ hờn dỗi vì Lâm Hạo và Thiếu Phong đã cố tình chuyển trường cùng hần, vậy mà đến phút cuối hần lại chuyển sang lớp khác. “Nếu cậu muốn thì chuyển sang lớp B đi, có chết tôi cũng không sang lớp C.” Thiên Vũ nói.

“Cậu đi đâu cũng được, tôi muốn học lớp C.” Mặc Thiếu Phong ngồi nghe 2 người kia nói chuyện, cuối cùng cũng thêm vào một câu.

“Haha, vì cái cô gây náo loạn hôm qua ấy hả?” Lâm Hạo cười nham hiểm nhìn Thiếu Phong rồi lại nhìn Thiên Vũ. Cuối cùng thì 2 thằng bạn thân cũng có hứng thú với con gái.

“Đừng nói vớ vẩn.” Thiếu Phong hừ một tiếng.

“Cô nào vậy?” Thiên Vũ nhìn Lâm Hạo. “Hình như cô ta tên Mộc Thanh hay Thanh Mộc gì đấy. Hỏi cậu ta thì rõ hơn đó.”

“....”

oOo

Chuông báo vào lớp, khi tất cả đều ổn định chỗ ngồi, Diệp Tinh nài phất trên Vũ Thiên ngoái đầu lại hỏi nhỏ: “Sao cậu không lên sân thượng?”

“Có mấy người bám theo, không đi được.” Nói xong Vũ Thiên gục xuống bàn.

Hần là Diệp Tinh cũng biết lý do. “Đừng nhìn nữa.” Vũ Thiên nói một câu cho hần nghe.

Hần nhếch mép cười, tay vẫn chống cằm, mắt nhìn về phía cô.

Không khí trong phòng học vô cùng quái dị...

6. Chương 6 : Đồng Ý

“Vũ Thiên, giảng bài tập này giúp tớ với.”

“Vũ Thiên, cho tớ mượn bút.”

“Vũ Thiên, trên mặt cậu có vết mực kia.”

“Vũ Thiên,”

“Vũ Thiên,”

Diệp Tinh méo mặt nhìn Vũ Thiên. Cái tên kia cứ chen vào như thế thì sao cô có cơ hội nói với đại tỷ chứ?? Tuy rằng Diệp Tinh cũng thấy hấn rất đẹp trai, nhưng mà cô bắt đầu có ác cảm với hấn. Thái độ của đại tỷ không bình thường, chắc chắn ở đây có vấn đề.

Cho đến tiết cuối, khi Vũ Thiên muốn đến phòng thay đồ, cậu ta cũng thông thả đi theo phía sau. Nhìn qua cửa sổ, Vũ Thiên đã thấy một đám đông. Diệp Tinh và Huân Trì định đợi Vũ Thiên, nhưng thấy Thiên Vũ cũng đi theo, họ đành làm cái ánh mắt “đợi nhau ngoài cổng trường” rồi rời đi. Trên hành lang chỉ còn lại cô và hấn, thỉnh thoảng có vài học sinh về mượn đi ngang qua.

“Cậu không về mà còn chuẩn bị đi đâu vậy?”

“.... Tôi đồng ý đóng giả bạn gái cậu, giờ thì tránh xa tôi ra.” Ngắn gọn dễ hiểu.

Thiên Vũ mỉm cười đắc ý. Đúng là trường kì kháng chiến ắt thành công.

“Uhm... đưa điện thoại của cậu đây.” Hấn xòe tay.

“Không.” Cô nhìn ra cửa sổ thấy cổng trường đang vô cùng đông vui, liền bỏ mặc hấn đứng đó chạy như bay xuống tầng 1, không quên ngoái đầu lại: “Đừng có bám theo tôi!”

Thấy Thiên Vũ không đuổi theo, cô thầm mong hấn không nhìn thấy cô chạy vào phòng thay đồ.

“Lại chạy mất rồi.” Thiên Vũ thông thả rời đi. Xem ra cô ta cũng có bí mật không muốn cho người khác biết.

Mà hấn quan tâm cái vấn đề này làm gì cơ chứ? Ừm, nghĩ lại, hấn thấy Vũ Thiên cũng đâu phải xấu xí, chỉ là cái cặp kính trông rất... lỗi thời thôi. Mũi cao thẳng, da trắng, cánh môi hồng tự nhiên như màu hoa đào, khá hấp dẫn.... Hấp dẫn ấy hả? Hấn đang nghĩ cái gì thế...

oOo

Ngoài cổng trường.

“Tao rất tò mò về vị thủ lĩnh trong truyền thuyết của bọn mày đấy.”

“Tò mò thì ngồi đó mà đợi. Tiện thể gọi sẵn xe cứu thương đi.” Mộc Thanh nhìn tên cầm đầu trường Đông Hạ, vẻ mặt khinh thường.

Hiện tại cổng trường thật sự đông vui, ngoài những người sắp chuẩn bị đánh nhau ra thì xung quanh còn rất nhiều đội hóng hớt không sợ đạn lạc.

Xem ra, dù trâu bò có đánh nhau thì ruồi muỗi cũng không muốn bỏ lỡ. Đứng trong đám đông, Lâm Hạo vỗ vỗ vai của Thiếu Phong nói: “Xem ra cái cô Mộc Thanh kia cũng rất khó gần đấy anh bạn.”

“Ý gì chứ?” Thiếu Phong đẩy bàn tay của Lâm Hạo ra.

“Này, tôi cũng không ngờ có 2 hotboy ngồi ngồi đứng đây mà họ chỉ chăm chăm xem đánh nhau, có cái gì hay cơ chứ?” Lâm Hạo đổi đề tài xoay xoay.

Thiếu Phong: “....” Cậu ta rất có tổ chức của một bà tám.

“Này bạn, ỉn hời.” Lâm Hạo kéo tay một bạn nữ lại.

“Ôi, anh Hạo....” Cô gái mãi nhìn vào giữa đám đông mà không để ý thần tượng của mình đứng ngay cạnh.

“Học sinh trường mình thích xem đánh nhau đến vậy à?”

“A... không... mọi người đều đang đợi đại tỷ tới...”

“Đại tỷ?”

“Cô ấy mới xuất hiện 2 hôm trước thôi, nghe nói đại tỷ một mình hạ được 50 người, khiến trường Thanh Long thua thê thảm.... Mà nghe nói cô ấy rất xinh đẹp...” Tin tức cô ta nghe cũng là do người khác kể lại, số liệu đã bị nói qua lên.

“Xinh đẹp thế nào? Có như em không?” Ánh mắt quyến rũ của Lâm Hạo bắn tung tóe.

Đỏ mặt “.....”

Mạc Thiếu Phong nhìn Lâm Hạo khinh bỉ.

Đám đông bỗng nhiên chen lấn xô đẩy dữ dội nhưng vẫn giữ khoảng cách với những người bên trong.

“Đại tỷ!!” Lâm Hạo nghe mọi người hô như vậy.

Mạc Thiếu Phong nheo mắt nhìn. Cô gái thả tóc, dong dỏng cao, không nhìn thấy mặt.

Hai bên nói được mấy câu thì tên cầm đầu trường kia nổi điên xông lên, sau đó tất cả cùng xông lên. Sau đó tên cầm đầu ngã trước, sau đó Thiếu Phong thấy những kẻ còn đứng vững đều đang mặc đồng phục trường Orient.

Học sinh trường Orient reo hò ầm ĩ như vừa có cầu thủ ghi bàn. Nhưng không được bao lâu, mấy ông bảo vệ trường đứng ra giải tán tất cả. Thật đúng là, chờ người ta đánh xong mới dám lộ mặt, làm bảo vệ như thế thì hà không làm còn hơn.

“Wow, siêu cấp mỹ nhân!” Lâm Hạo thốt lên khi nhìn thấy khuôn mặt Vũ Thiên vì cô mới ngoảnh đầu lại, nói với mấy người phía sau cái gì đó rồi tất cả cùng rời đi.

7. Chương 7 : Nguy Hiểm

Vũ Thiên cầm trên tay cây kem ốc quế mát lạnh, vừa đi vừa ăn. Chuyển đến thành phố này được hơn 1 tuần nhưng cô chưa quen biết với đường phố ở đây nên Vũ Thiên không dùng xe nhà đưa đón mà đi xe bus.

Bây giờ đang là buổi chiều, giờ cao điểm nên trên đường phố xe qua lại rất nhiều.

Đang đi, Vũ Thiên dừng lại. Phía trước là học sinh trường Thanh Long, hình như chúng đang bắt nạt học sinh trường Orient.

Huân Trì đã từng nói với cô, trước kia Thanh Long thua Orient thảm hại nên ôm nỗi hận rất lớn, nhưng đến khi trường ta không có thủ lĩnh thì bọn nhãi nhép như trường Thanh Long lúc nào cũng tìm cớ gây rối, chặn đánh, bắt nạt học sinh Orient. Cho nên họ cần có sức mạnh quyền lực để bảo vệ được những học sinh trường mình. Với lại họ là những kẻ bị chặn đánh nhiều nhất...

Sao cô đã đánh bại Thanh Long mà chúng vẫn bắt nạt Orient??

“Thằng công tử bột, mày thì chịu được mấy quả đấm của tao cơ chứ? Đẹp trai thì hay ho lắm sao?” Vũ Thiên nghe được giọng của Bùi Đức, nghe rõ mùi GATO.

“Bọn mày đang làm cái quái gì thế?” Vũ Thiên thấy mình vẫn đang trong hình dáng đại tỷ liền lên tiếng.

Vũ Thiên?

Thiên Vũ - thằng công tử bột đang bị bắt nạt, nghe thấy giọng Vũ Thiên liền lộ đầu ra.

Nhưng không phải Vũ Thiên.

Tâm trạng Vũ Thiên đang bình thường bỗng trở nên bất thường khi thấy cái mặt của hắn.

Sao lại là hắn cơ chứ??? Biết thế cô để hắn bị đánh đến hủ dung đi cho rồi.

“Mày...” Bùi Đức suýt ngẩn ngơ khinhhìn thấy cô nhưng nhớ đến lần bại trận, hấn lại cảm thấy nhục nhã đấng sợ. Cô ta đã còn mạnh hơn cả mấy thằng con trai! Lại còn liền một lúc đánh lại mấy chục người. Mà hiện tại ở đây hấn có chưa tới 10 người.

“Thằng ẻo lả, coi như mày gặp may. Chúng ta đi.”

Thật nhục nhã.

Khi đi ngang qua Vũ Thiên, có một tên lỡ quệt tay vào chiếc kem ăn dở của cô, rơi bịch xuống đất.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Chạy.

Này này... tôi đáng sợ lắm à? - Vũ Thiên nghĩ.

“Cảm ơn, để tôi đền cây kem cho cậu.” Mặc dù hấn không cần cô giúp, nhưng nhìn thái độ của lũ kia với cô, hấn thật sự thấy tò mò.

“Không cần.” Vũ Thiên quay người rời đi.

Không cần?

Câu nói này, giọng nói này... y hệt Vũ Thiên.

“Này, khoan đã.”

Thiên Vũ chạy tới nắm tay cô và kéo cô quay mặt về phía mình.

Hai khuôn mặt gần nhau trong gang tấc. Im lặng.

Khi thấy ánh mắt bức bối của cô, hấn ngẩn người nhận ra vừa rồi hấn quên không thở.

Đôi mắt hoa đào đen láy, sâu thẳm khiến tâm trí người nhìn vào như phủ một tầng sương mù. Nếu so sánh, có lẽ nó không mang nét đẹp thánh thiện của tiên nữ mà mang nét đẹp của yêu ma hay hồ ly gì đó.

Hấn thật sự muốn vác cô đến trước mặt Lan Hoa mà nói rằng: nhìn cho kĩ đi, cô suốt ngày kiêu căng vì được tung hô là xinh đẹp nhất, vậy thì đây là cái gì?

“Vũ Thiên? Phải cậu không?” Hấn nói ra nghi hoặc trong đầu.

Vũ Thiên: “... Không phải.”

Không phải sao? Cũng đúng thôi, làm gì có ai xinh đẹp lại cố tình khiến mình xấu đi cơ chứ.

“Xin lỗi, nhận lầm người. Cậu cũng học trường Orient? Cậu tên gì? Học lớp nào?”

“Trịnh Ngọc Linh, 12A” Chém gió, để cậu ta đỡ hỏi tiếp.

“Tôi có việc, đi trước.”

Nhìn bóng lưng của cô ta, Thiên Vũ có cảm giác quen quen. Thật sự cái cảm giác bị con gái phốt lờ này gần đây xảy ra thật thường xuyên. Rất giống mà!

Sau khi đi được một đoạn, Vũ Thiên mới thở phào.

oOo

“Lưu Vũ Thiên, chúng ta nói chuyện một lúc được chứ.”

Vũ Thiên nghe giọng nói chanh chua phía sau lưng liền thở dài. Cuối cùng thì màn đánh ghen cũng đã đến.

“Được.”

Quay lưng lại, cô thấy Lan Hoa và 2 nữ sinh khác.

Theo lý mà nói, cô có thể giải thích với Lan Hoa để tránh phiền phức. Nhưng thà đắc tội với một Lan Hoa còn hơn đắc tội với mấy trăm nữ sinh trong trường. Hấn đã hứa chỉ cần cô đóng giả trước mặt Lan Hoa là được, còn trước mặt người khác hấn sẽ làm như lần đó chỉ là trêu đùa cô.

“Mày nói đi, anh Vũ chỉ giả vờ theo đuổi mày thôi phải không?”

Hỏi thẳng như vậy sao?

“Cậu ấy thích tôi hay không làm sao tôi biết được. Nhưng tôi chắc chắn một điều rằng, Vũ rất ghét cô.”

Chỉ một câu nói của Vũ Thiên đã đâm tan nát lòng tự trọng của Lan Hoa.

“Mày đừng có nghĩ anh Vũ sẽ thíchmày! Xấu xí như mày ai mà thèm cơ chứ! Anh Vũ chỉ chơi đùa với màythôi.” Thẹn đỏ mặt, Lan Hoa gào lên.

“Ừ, nhưng anh Vũ của cô thà đùa vớikẻ xấu xí như tôi còn hơn là chọn cô. Nếu cô thích cậu ta đến vậy, tôicó thể ném cậu ta cho cô dùng.”

“Mày cầm mồm cho tao!” Ý cô ta là Lan Hoa này không bằng một con nhỏ xấu xí, phải dùng thứ mà cô ta đã vứt đi sao?

Lan Hoa vung tay định tát Vũ Thiên cảnh cáo, nhưng Vũ Thiên đã nghiêng người ra sau tránh được.

“Còn dám tránh? Đánh nó cho tao.” Ra lệnh cho 2 người phía sau.

Đùa? Không tránh chẳng lẽ đứng yên cho cô đánh.

“Mấy người đang làm cái trò gì vậy.”

Vũ Thiên nhếch mép, cuối cùng thì nhân vật anh hùng cũng xuất hiện.

“Anh Vũ...”

“Tôi bằng tuổi cô đấy, đừng có gọi anh nữa.” Nói xong nhìn Vũ Thiên “Không sao chứ?”

“Chưa sao.”

Chưa?

Hắn cười cười, cầm tay Vũ Thiên rời đi, chẳng buồn nhìn đến Lan Hoa.

Hắn biết cô hay đến lớp sớm nhưng hôm nay sắp vào học lại không thấy cô đâu nên đi tìm. Quả đúng như dự đoán, kẻ ngu ngốc như Lan Hoa đã hành động ngay.

“Cậu làm thế cô ta sẽ từ bỏ sao?” Vũ Thiên hỏi hắn.

“Nếu có lòng tự trọng, cô ta sẽ từ bỏ.”

“Tôi nghĩ, thứ xa xỉ đó cô ta không có đâu.”

“Hi, vậy thì cậu vẫn cứ làm bạn gái tôi dài dài đi.” Thiên Vũ kéo bàn tay mềm mại của cô đặt lên ngực của mình.

“Bỏ tay ra được rồi đấy, cậu vào lớp trước đi, tôi sẽ vào sau.”

Biết hắn cố tình trêu nên Vũ Thiên cũng không để ý, giật tay ra.

8. Chương 8 : Tai Nạn Liên Tiếp

“Không có ai tên Trịnh Ngọc Linh ở lớp 12A sao?” Thiên Vũ khó hiểu.

“Không có.” Mạc Thiếu Phong cất điện thoại vào túi, nói.

“Sao tự nhiên lại muốn tìm hiểu về con gái vậy?” Lâm Hạo cười cười.

“Chỉ là...”

“Tránh ra!!!!”

Chưa nói hết câu, Thiên Vũ đã thấy một vật thể đang bay từ trên cầu thang xuống. À, là con người...

Bịch!!! Vũ Thiên ngã từ trên cầu thang xuống, được ai đó làm đệm thịt ỳnh.

“Là cậu?”

“Là cậu?”

Lúc cảm thấy an toàn, cô mới ngẩng đầu lên, nhận ra mình đang nằm gọn trong ngực của “hắn”.

“Cậu định làm người nhện đó hả?” Nét mặt của Thiên Vũ như là đang chịu đau nhưng vẫn cố nói đùa một câu.

Cô tròng mắt. Chẳng phải tại người sao? Hết tiết 2, cô đang định xuống canteen thì bị ai đó đẩy ngã xuống cầu thang. Vốn nghĩ kẻ học võ như cô có thể tiếp đất dễ dàng nhưng lại thấy hắn dưới chân cầu thang, kết quả là không có đất để hạ cánh.

Ngẩng đầu lên nhìn, kẻ đẩy cô ngã đã biến mất.

Thiên Vũ thấy cô không trả lời liền dùng tay xoay mặt cô nhìn về phía mình “Này, cậu định ngồi trên người tôi bao lâu nữa hả?”

“Á...” Vũ Thiên giật mình nhận ra tư thế của mình và hắn đang vô cùng mờ ám liền đứng bật dậy.

“Không cảm ơn tôi sao?” Hắn cũng đứng dậy phúi phúi quần áo.

“Cậu nghĩ rằng tôi tự nhiên mà ngã cầu thang à?” Ở trường, ngoài fan của hắn ra thì cô chẳng gây thù oán với ai cả.

“Là cô ta làm?” Ý cười trên mặt hắn biến mất.

Vũ Thiên không nhìn rõ mặt nhưng cô có thể chắc chắn mái tóc nhuộm đỏ đó là của Lan Hoa.

“Xin lỗi...” Thiên Vũ có cảm giác áy náy.

“Tay cậu chảy máu kia.” Cô kéo cánh tay hắn và nhìn vết thương nhỏ đang chảy máu. Cọ vào đâu vậy?

“Không sao.”

“Đến phòng y tế đi.”

“Rửa đi là được mà.”

“Sẽ nhiễm trùng.”

Lâm Hạo liếc liếc hai người đang nói chuyện mà quên đi sự tồn tại của hắn và Thiếu Phong. Tiếp theo kéo Thiếu Phong lên tầng.

“Hay là cậu đưa tôi đến phòng y tế?” Thiên Vũ cúi người đối mặt với cô, đề nghị.

“Được.”

Hắn bắt ngờ vì cô đồng ý, tủm tủm đi theo sau cô đến phòng y tế.

“Không có ai trong này cả.”

“Vào đi, tôi sẽ băng cho cậu.”

Thiên Vũ ngồi xuống, chăm chú nhìn cô đang cẩn thận sát trùng, bôi thuốc ỉnh.

“Nhìn nữa mặt tôi sẽ thủng mắt.” Dán nốt chiếc băng cá nhân lên cánh tay hắn. Xong.

“Con gái bình thường bị nhìn như vậy sẽ đỏ mặt và luống cuống tay chân.” Thiên Vũ nói.

“Cậu tự tin về mị lực của mình như vậy sao?”

Không trả lời, lúc sau hắn nói: “Bỏ kính ra cho tôi xem khuôn mặt cậu được không?”

“Không...”

Chưa nói hết, kính của Vũ Thiên đã bị kéo ra, nằm gọn trong tay hắn.

“Cậu làm cái gì vậy!”

Có cần phải thần bí vậy không? Hắn vừa tháo kính ra cô đã lấy tay che mắt lại.

Chẳng nhìn thấy gì cả.

Giật lấy chiếc kính đeo lại, Vũ Thiên mặc kệ hấn và đi lên lớp.

Vừa bước vào lớp, Vũ Thiên đã thấy Diệp Tinh và Huân Trì cắm cúi làm gì đó ở bàn học của cô.

“Cậu làm cái gì...” Trên bàn học Vũ Thiên hiện tại có la liệt một đống rác, Diệp Tinh và Huân Trì đang cố dọn dẹp chúng.

“Vũ Thiên...” Khuôn mặt Diệp Tinh chứa đầy phẫn nộ, vừa thấy Vũ Thiên mới dịu lại một chút.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Vũ Thiên ngừng một chút... Hừ, lại là cô ta!

“Cậu đã đắc tội gì với hoa khô mà phải để cô ta đến tận nơi mà phá vậy?” Một bạn nữ tò mò hỏi.

“Hoa khô?”

“À, cậu mới chuyển vào nên không biết. Lan Hoa lớp 12C là hoa khô năm trước.”

“Cô ta đến đây với 2 người khác, đổ rác lên đầy bàn cậu rồi bỏ đi.”

“Bốc mùi quá, Lan Hoa cô ta đúng là đáng ghét, cậu có cha là cổ đông lớn của trường mà chẳng coi ai ra gì.”

Đúng lúc đó Thiên Vũ bước vào, đủ nghe 2 chữ Lan Hoa và thấy chiếc bàn bẩn. Sắc mặt tối sầm.

Hắn đi tới bên chiếc bàn và nói: “Vũ Thiên, chúng ta cùng xuống nhà kho lấy chiếc bàn mới.”

Nhìn vẻ mặt hấn như không cho cô cơ hội từ chối, Vũ Thiên lẳng lặng gạt đầu ra hiệu với Diệp Tinh rồi cùng hấn đi ra ngoài.

Mọi người trong lớp nhìn 2 người vừa rời đi, hầu hết đều đã nghĩ ra lý do vì sao Lan Hoa làm vậy...

“Này, cậu không giận tôi đấy chứ.” Hấn lên tiếng sau một hồi im lặng.

“Cậu nghĩ bây giờ tôi mới giận sao.”

“.....”

“Nếu thấy áy náy thì buông tha cho tôi đi, tìm cô gái nào đó có thể hi sinh vì cậu ấy.”

“Tôi biết, nhưng họ chỉ thích khuôn mặt và gia tài nhà tôi thôi. Hi sinh chắc chẳng ai dám.”

Bỗng nhiên cô thấy thật đồng cảm với hấn, chẳng phải cô 2 năm trước cũng như vậy sao?

“Vậy sao cậu không lạnh lùng cách xa bọn họ đi, còn suốt ngày giả bộ hòa đồng.”

“Nghe nói lũ con gái thích con trai lạnh lùng hơn cả con trai hòa đồng.” Hấn nói nhỏ.

“.....” Cậu ta cũng suy nghĩ sâu sắc thật đấy.

“À, có một vấn đề quan trọng tôi muốn nói.”

“Gì?” Sao mặt cậu ta nghiêm túc vậy.

“Nhà kho ở đâu thế?”

“.....”

oOo

Khi họ vào đến lớp thì cũng đã qua non nửa tiết học.

Nữ sinh trong lớp lại nổi lên nhivấn giữa quan hệ của 2 bạn học mới này. Còn nam sinh thì suy nghĩ sâu xa hơn, tại sao Diệp Tinh và Huân Trì - 2 kẻ rất có tiếng ở trường lại giúp đỡ Vũ Thiên cơ chứ?

Ra chơi tiết 3, Vũ Thiên đứng dậy định đi thì bị hấn kéo tay lại.

“Đi đâu?”

“Cậu biết làm gì?”

“Tôi lo Lan Hoa lại gây phiền phức cho cậu.”

“Sẽ không sao đâu.”

“Tôi đi cùng cậu.”

Thiên Vũ đang định đứng lên thì cô cúi người thì thào vào tai: “Tôi đi wc, cậu thật sự muốn đi theo sao?”

Làn hơi thở ấm áp của cô lượn lờ quanh vành tai Thiên Vũ làm cả người hắn hóa đá, lúc sau thì cả khuôn mặt đều có những mảng hồng hồng rất khả nghi.

Mình sao thế này??? Chỉ có vậy thôi mà cũng đỏ mặt. - Nội tâm Thiên Vũ gào thét.

Hắn mãi suy nghĩ mà không để ý đến ánh mắt kì dị của mọi người.

.....

Khi Vũ Thiên đang đi trên hành lang thì có một bạn nữ nói rằng cô chủ nhiệm cần gặp. Vũ Thiên không nghi ngờ liền đi theo.

Nhưng lúc cô không để ý, bỗng có bàn tay ai đó đẩy cô ngã vào một căn phòng.

Cạch.

Cửa đã bị khóa ngoài.

S.h.i.t!!!

9. Chương 9 : Tức Giận

“Vũ Thiên đâu?” Thiên Vũ túm chặt lấy cánh tay Lan Hoa, gần giọng hỏi.

Vừa rồi đợi đến khi có chuông vào lớp hắn vẫn không thấy Vũ Thiên trở lại, hắn bỗng có linh cảm không tốt. Nghĩ Vũ Thiên khá thân với Diệp Tinh nên hắn hỏi Diệp Tinh. Nhưng Diệp Tinh cũng nói không biết. Kể duy nhất hắn nghĩ ra hiện tại chỉ có thể là Lan Hoa.

“A.. đau.” Bàn tay hắn như muốn bóp nát cánh tay Lan Hoa.

“Nói!”

“Làm sao tôi biết được!”

“Đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi.” Bàn tay hắn siết mạnh hơn.

Cô ta này giờ không chịu hé miệng, nhưng hiện tại đau đến bật khóc, nước mắt nói: “Huhu... Ồ... ở nhà kho.”

Thiên Vũ hất tay Lan Hoa chạy ra ngoài.

Cứ tưởng là xong, Lan Hoa lại bị một bàn tay khác túm cổ áo.

Mộc Thanh cười cười: “Mày nói nhốt ai trong nhà kho cơ?”

Mộc Thanh cũng biết chuyện cô ta đổ rác lên bàn đại tỷ, giờ điều duy nhất Mộc Thanh muốn làm bây giờ là dạy cho cô ta một bài học.

“Liên quan gì đến cô chứ, thả tay ra.”

“Được thôi.” Mộc Thanh không chỉ thả tay mà còn đẩy cô ta ngã mạnh xuống đất.

Giây tiếp theo Mộc Thanh ngồi lên người Lan Hoa.

“Hôm nay tao phải ày biết, dám động tay động chân với Vũ Thiên là sai lầm lớn nhất của mày.”

Bốp, một cái tát giáng lên mặt Lan Hoa.

“Cứu, cứu...”

Hai cô gái vẫn đi cùng Lan Hoa định kéo Mộc Thanh dậy, nhưng chưa kịp làm gì đã thấy Mộc Thanh đứng lên ồ người họ một đập ngã ra sau.

Số người xem ngoài cửa phòng càng lúc càng đông.

Bên trong thì có 3 kẻ vẫn đang liều mạng với 1 người.

“Dừng lại đi.” Thiếu Phong kéo tay Mộc Thanh.

“Buông ra.”

“Đánh nặng quá cô sẽ bị đuổi học.”

Nghe vậy Mộc Thanh mới chịu dừng lại.

Ba đứa kia thì nằm rúm ró dưới đất.

“Đánh cô ta không nghĩ tới hậu quả sao?” Thiếu Phong nói.

“Ai sợ ai chứ!”

Lan Hoa khóc lóc gọi điện thoại: “Bác Trương, cho tài xế đến trường đón tôi ngay.” Sau đó chỉ vào mặt Mộc Thanh: “Đừng vội đắc ý, ngày mai chắc chắn mày sẽ bị đuổi học!”

“Haha, nhìn cái mặt xấu xí của cô chẳng khác gì con lợn, tức cười quá đi!” Quả thật là mặt của Lan Hoa chỗ sưng phồng chỗ méo mó, trông rất dị dạng.

Lan Hoa không nói thêm, rời khỏi phòng học.

“Mặt cậu bẩn này.” Thiếu Phong dùng tay lau vết đen trên khuôn mặt Mộc Thanh.

Cô gái này tính tình rất trẻ con, yêu ghét rõ ràng. Cô luôn đối xử thật lòng vui vẻ với mọi người chứ không kèn kiêu coi thường người khác như Lan Hoa. Cho nên vừa rồi chẳng ai muốn giúp Lan Hoa cả.

Thấy hấn lau mặt ỉnh, Mộc Thanh có chút không tự nhiên đẩy tay hấn ra.

Cảm giác mềm mại trên bàn tay biến mất, Thiếu Phong thấy có chút hụt hẫng.

“Các em mau giải tán hết cho tôi, học sinh nào về lại lớp đó, nhanh.”

Đoàn người bắt đầu tản ra.

Có mấy người trong số họ định đi tìm đại tỷ, nhưng bị giáo viên giữ lại để tra hỏi chuyện vừa rồi nên không ai được ra ngoài.

oOo

“Vũ Thiên!”

Nhà kho nằm khá xa nơi học nên cô có kêu cũng không ai nghe thấy. Cửa nhà kho cũng chỉ có khóa ngoài chứ không có khóa trong.

Bên trong tối om, hấn gọi mà không nghe tiếng cô trả lời.

Vừa mò mẫm được công tắc đèn, hấn đã bị ai đó ôm chặt.

“Cậu sao thế?”

Khuôn mặt Vũ Thiên trắng bệch, chảy rất nhiều mồ hôi lạnh. Cánh tay cô run rẩy ôm ngang thắt lưng hấn.

Nhận thấy sự bất thường, Thiên Vũ bế cô lên và chạy đến phòng y tế.

.....

Phòng y tế.

“Bạn em không sao, chỉ là do sợ hãi quá độ thôi. Gọi người nhà đến đón bạn về đi. Bọn trẻ dạo này đùa dai thật đấy.” Giáo viên trong phòng y tế nói.

Sợ hãi quá độ sao? Đâu đến mức đấy chứ?

“Tôi không sao.” Lúc bấy giờ Vũ Thiên mới tỉnh táo lại một chút, kéo tay hần nói.

“Thấy đỡ rồi hả? Em có thể lên lớp học tiếp hoặc xin nghỉ. Cô có việc ra đây một chút.” Cô giáo bước ra ngoài.

Thiên Vũ dùng chiếc khăn mềm lau đi mồ hôi lạnh trên khuôn mặt cô, thấy chiếc kính khá vướng liền tháo nó ra.

10. Chương 10 : Tức Giận (2)

“Hi, cậu vẫn còn rất tỉnh táo đấy chứ.”

Hần thừa lúc cô không để ý liền nghĩ muốn tháo kính của cô ra, ai dè cô đã kịp quay mặt 180 độ.

“Cậu còn cười được? Đưa kính đây!”

“Cậu rất yêu chiếc kính của mình thì phải.” Hần đặt lại kính vào tay Vũ Thiên.

“Vì tôi rất xấu xí.” Đeo lại kính.

“Cũng được, tôi vẫn muốn xem.”

“Mắt tôi chỉ có lòng trắng, không có con ngươi. Uhm... mắt tôi còn không có lông mi nữa.”

“....” Cậu đang miêu tả cái gì vậy?

Một hồi im lặng.

“Vũ Thiên, trong đó đã... xảy ra chuyện gì...”

“Không có gì, là do tôi.”

“Do cậu?”

“Hồi nhỏ tôi từng bị bắt cóc. Chúng nhét tôi vào cốp xe suốt mấy tiếng liền. Từ đó tôi rất sợ những nơi tối và chật hẹp.”

“Xin lỗi...” Là tại hần. Lông mày hần nhíu chặt.

Đẩy cô xuống cầu thang, đổ rác lên bàn đối với cô chẳng nhằm nhò gì, nhưng cô không ngờ Lan Hoa còn nghĩ ra cả trò này nữa.

“Thấy có lỗi thì đi nói thật với cô ta đi. Tôi cũng không muốn cô gáinào khác phải chịu mấy trò như thế này đâu.” Nhưng Vũ Thiên nghĩ, LanHoa ghét cô đến mức này chắc cũng tại mấy câu mình châm chọc cô ta.

“.... Được.”

Khi nói ra chữ “được”, hần bỗng cảm thấy rất khó chịu.

“Đại đại đại... Vũ Thiên! Sao cậu lại phải vào phòng y tế thế này?”

Diệp Tinh bước vào phòng. Suýt nữa thì kêu đại tỷ.

“Tớ không sao.”

“À Thiên Vũ này, có tớ ở đây rồi, cậu vào lớp trước đi.”

Thấy Vũ Thiên cũng nhìn mình bằng ánh mắt đuổi khách, hần có cảm giác thật giận dữ.

“Vậy tôi đi trước.”

Cạch. Cửa phòng đóng lại.

“Có việc gì gấp sao?”

“Đại tỷ, vừa rồi Mộc Thanh biết Lan Hoa *** hại cô liền đánh cô ta đến nỗi mặt biến dạng.”

“Đây đúng là phong cách của Mộc Thanh. Nhưng sao cô ấy biết việc này?”

“A. Là bạn trai giả của cậu. Vì không thấy cậu vào lớp nên hỏi mình, khi nghe mình nói không biết, mặt cậu ta liền như có bão, chạy sang lớp 12C.”

Việc giả bạn gái Thiên Vũ, cô không muốn giấu bất kì ai trong số họ nên đã lựa chọn nói thẳng.

“Cô ta là tiểu thư nhà họ Bạch, cổ đông lớn nhất của trường ta. Tuy tội của Mộc Thanh không đến mức đuổi học, nhưng Bạch gia đã nhúng tay vào thì e là...”

“Cô ta đe dọa đuổi học Mộc Thanh?”

“Đúng vậy.”

“Cô ta đâu?”

“Vừa gọi xe chuẩn bị về rồi.”

Vũ Thiên đứng dậy, nói: “Cậu về lớp xin nghỉ cho tót.”

“Được.” Không nói nhiều, nhưng Diệp Tinh hiểu Vũ Thiên định làm gì.

.....

Kíítítítít! Chiếc xe hơi nhà Lan Hoa mới ra khỏi cổng trường chưa được mấy mét đã phanh gấp.

“Chuyện gì nữa vậy??” Lan Hoa cúi gắt.

“Tiểu thư, có người đứng chặn ở đầu xe.”

Cạch, Lan Hoa chưa kịp thấy gì, cửa sau xe đã bị mở, cô ta bị ai đó lôi ra ngoài.

“Dừng lại! Cô là ai?” Hai tên vệ sĩ của Lan Hoa cũng ra khỏi xe, chặn trước mặt Vũ Thiên.

“Tôi muốn nói chuyện với tiểu thư đây một lúc, phiền các anh tránh đường.”

“Tôi không quen cô ta, ngăn cô ta lại!” Lan Hoa dẫy dụa.

Hai tên vệ sĩ tiến tới, chưa kịp làm gì đã bị đánh ngã ra đất. Biết cô gái xinh đẹp này không hề tầm thường, họ liền nghiêm túc lại để đánh. Nhưng vẫn thua.

Vũ Thiên tuy có thể đánh bại hai người này, nhưng vì là vệ sĩ nên thể lực tốt, cứ ngã lại đứng dậy. Hết cách, Vũ Thiên lôi chiếc kim điện trong túi ra, khiến hai người kia bất tỉnh.

“Thả tôi ra, thả tôi ra...”

“Thấy tôi hạ 2 người kia như thế nào chứ? Im đi.”

Vũ Thiên ném Lan Hoa xuống đất.

“Cô... cô muốn gì?” Lan Hoa run rẩy.

“Nghe nói cô muốn đuổi học ai đó? Hử?”

“Con... con bé đó xứng đáng bị như vậy! Á á...” Thấy Vũ Thiên giơ tay lên định đánh, Lan Hoa ôm đầu hét.

“Mày dám nói lại câu đó một lần nữa không?”

“Huhu. Cô là ai chứ, khi về nhà nhất định tôi sẽ nói với bố đuổi học hết các người!”

“Nếu mày còn có ý định đó nữa thì e là mày sẽ không được gào bố thân yêu nữa đâu.”

“Á Á Á Á Á Á!!!!!!” Lan Hoa bỗng giật mình gào thét khi thấy một con chuột trước mặt mình.

“Nói đi, cô muốn ăn gỏi con chuột này hay đuổi học Mộc Thanh?”

“Huuu... tha cho tôi tha cho tôi... Không ai bị đuổi học cả, không ai bị đuổi học cả...”

“Tốt nhất là vậy. Nếu không thì ngày nào tôi cũng muốn gặp cô đấy.”

“Làm ơn bỏ con chuột...”

“Hù!” Vũ Thiên bỗng dí sát con chuột vào mặt Lan Hoa.

“Hắc!”

Lan Hoa ngất xỉu.

Vũ Thiên phải vấy đứng lên, nhìn ông tài xế vẫn yên lặng quan sát này giờ: “Xin lỗi, làm phiền bác đưa cô tiểu thư và 2 tên vệ sĩ này về.”

“Vâng... vâng...”

Vui thật đấy!

Vũ Thiên bắt xe bus ra về.

11. Chương 11 : Nghi Ngờ

Ngày hôm sau, trên sân thượng.

“Đại tỷ đã làm gì Lan Hoa mà cô ta còn bỏ cả học thế?!” Diệp Tinh cười lớn.

“Dọa một chút thôi.” Vũ Thiên không thích đánh con gái.

“Sao phải mất công như thế? Khi nào còn Minh Huy này thì ai dám đuổi học Mộc Thanh chứ!” Quên mất cha cậu ta là hiệu trưởng.

“Cô ta xứng đáng bị như thế.” Mộc Thanh bĩu môi “Chắc sáng nay soi gương liền không dám đi học.”

“Dù cũng có một phần lỗi của tên hotboy kia, nhưng lần này coi như giúp cô ta bớt thói hống hách đi.”

“Hahaa. Vậy thật sự cậu chỉ bị phạt quét sân trường?”

“Uhm...” Mộc Thanh gật đầu.

“Đại tỷ.” Hoàng Kỳ nhìn màn hình điện thoại thốt lên.

“Sao?”

“Trên forum trường mình có một page fan hâm mộ của đại tỷ.”

“.....”

oOo

“Aizz.” “Haizz”

“Vũ!” Lâm Hạo bực mình.

“Gi.”

“Số lần cậu thở dài trong 5 phút sắp bằng số lần tôi thở dài trong một năm rồi đấy!”

“Vậy à.” Thờ ơ.

“Cậu sao thế? Cứ đi cạch cậu thế này chắc tôi phát ốm!”

Từ lúc đi học cho tới tận lúc ra về, Lâm Hạo thấy mặt cậu ta cứ như đưa đám, lại còn nổi húng bảo hấn cùng đi bộ về.

Aizzz, hấn đã rất muốn từ chối.

“Không có gì.”

Thiên Vũ nhớ lại ngày học hôm nay. Cả buổi hấn chỉ gục đầu xuống bàn, kiểm chế việc quay đầu sang bên nhìn Vũ Thiên. Cứ nghĩ đến việc mình và cô ấy chẳng còn chút liên quan nào, hấn cảm thấy thật khó chịu.

“Không có gì? Tôi còn nghĩ cậu đang thất tình.”

Thất tình? Chẳng lẽ hấn thích cô? Không thể nào!

Nhìn chiếc băng cá nhân hôm qua Vũ Thiên băng cho hấn vẫn còn trên cánh tay, nghĩ, cũng có khả năng...

“Tôi...”

“Ah, có đánh nhau kìa!” Lâm Hạo kêu lên, cắt lời Thiên Vũ.

Lại đổi đề tài! Thiên Vũ nghĩ, liệu cậu ta có thực sự quan tâm đến chuyện của hấn không vậy...

“Wow, mỹ nhân đại tỷ!!”

Nhìn theo hướng Lâm Hạo chỉ, Thiên Vũ thấy 2 phe, học sinh trường Orient và học sinh trường nào đó đang đánh nhau rất quyết liệt. Nổi bật là cô gái thả tóc có đôi mắt...

“Là cô ta?” Thiên Vũ nhăn mày.

“Ai cơ?”

“Cậu biết cô gái mặc quần jean thả tóc kia sao?” Mỹ nhân mà Lâm Hạo nói chắc là cô ấy.

“Thủ lĩnh trường ta, cậu không biết?”

“Trịnh Ngọc Linh, 12A?”

“Hả?”

“Cô ấy là học sinh của Orient?”

“Nghe đồn là vậy, nhưng chẳng ai biết cô ấy tên gì, học lớp nào.”

Họ đánh nhau ở khu công trình kiến trúc đang thi công gần trường học.

“Hình như họ đang muốn ngôi vị số một. Mà trường có thực lực mạnh nhất hiện nay là trường cũ của chúng ta, Ares.”

“Trường cũ... thủ lĩnh vẫn là tên điên đó hả.”

“Uhm... nhưng đại tỷ của trường ta cũng không tệ, dùng mỹ nhân kế đủ để hấn ta dâng tay đòi được trời rồi.”

“Thiếu Phong, cậu có thể điều tra về vị thủ lĩnh này được không?” Thiên Vũ nói.

“Này, cậu bệnh nặng rồi đấy, Thiếu Phong đâu có đi cùng chúng ta?”

Cho đến bây giờ hấn mới nhận ra Thiếu Phong không có ở đây.

“Cậu ta đâu?”

“Ở lại trường làm gì đó rồi, tớ chịu.”

Thiên Vũ vừa quay đầu lại phía trận đánh đã thấy họ giải quyết xong. Vẫn là Orient chiến thắng.

Cô gái xinh đẹp nở nụ cười, xóa bỏ hấn ấn tượng về khuôn mặt lạnh lùng thờ ơ Thiên Vũ thấy lúc ban đầu.

Nhưng điều khiến hấn ngừng thở, lại không phải là nụ cười kia, mà là chiếc cặp sách cô ấy đeo trên vai.

Chiếc cặp kia, giống y hệt cái của Vũ Thiên.

12. Chương 12 : Hôn

Xoẹt xoẹt xoẹt... Giữa sân trường vắng vẻ là bóng dáng một cô gái đang cầm chiếc chổi lớn ra sức quét.

Mộc Thanh thở dài chán ngán. Vừa rồi mấy người họ muốn ở lại giúp cô nhưng cô đã đuổi họ đi hết. Vì lát nữa là giờ hẹn giao chiến với cái trường nào đó ở ngoài chứ không phải ở cổng trường như mọi hôm, cô không muốn họ ở lại muộn hơn nữa.

Cô cũng chẳng để ý nổi mình quét được bao lâu rồi, nhưng đại thể là cũng sắp xong...

Đang quơ qua quơ lại cái chổi thì Mộc Thanh thấy một đôi giày hiện ra trước mặt.

Ý? Giờ này ngoài bác bảo vệ còn có học sinh sao?

Ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy Thiếu Phong.

“Cậu...” Mộc Thanh giật mình.

Thiếu Phong đã đứng trên tầng 2 quan sát cô từ rất lâu. Hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại kiên nhẫn được như vậy.

“Rõ ràng là rất muốn họ ở lại giúp, sao lại cố đuổi họ đi.” Thiếu Phong đang nói đến mấy người vừa rồi rồi muốn giúp cô.

“Sao... sao cậu biết?”

Dùng tay lau lau vết bẩn trên mặt cô, hắn trầm nghĩ, sao mặt cô hay dính bẩn đến vậy. Nhưng nhìn vậy cũng rất đáng yêu mà....

“Này, bỏ tay ra.” Gạt tay hắn ra.

“Cậu có ghét tôi không?” Thiếu Phong chợt hỏi.

Mộc Thanh nghĩ nghĩ, ngày đầu hắn chuyển đến đã có người tới tỏ tình, nhưng nói chưa đến 3 câu cô gái kia đã ôm mặt bỏ chạy. Cô lại rất ghét những kẻ cậy mình giàu có, đẹp trai mà khinh thường người khác nên cô đã muốn nhào một trận khiến hắn mất mặt. Vậy mà lúc đó hắn chỉ nhìn cô ngẩn người một lúc, sau đó mỉm cười coi như không có gì, đã thế hôm nay còn hỏi cô có ghét hắn không?

“Không.” Mộc Thanh lắc đầu. Qua mấy ngày học cùng lớp, cô thấy tư cách làm người của hắn không có vấn đề gì cả.

“Vậy... cậu có thích tôi không?”

“Tất nhiên là không!” Không ghét đâu có nghĩa là thích chứ.

“Nhưng tôi thích cậu.”

Hắn vừa nói ra câu này, cô tròn tròn mắt, hắn cũng suýt tròn tròn mắt. Hắn đâu có chủ ý nói ra câu này!

Mặt có chút nóng, Mộc Thanh đang định lùi lại phía sau cho đỡ ngượng thì cánh tay hắn bỗng vòng qua thắt lưng cô, kéo cô lại thật gần cơ thể ấm áp của hắn.

“Này! Cậu làm cái gì vậy?” Mộc Thanh cuống quýt, dùng tay cố đẩy hắn ra.

Hắn cũng không biết mình đang làm gì, chỉ nghĩ không muốn cô giữ khoảng cách xa hắn.

Nhìn khuôn mặt khả ái, cánh môi hồng hồng của cô, hắn đã ngoài dự liệu lại càng ngoài dự liệu hỏi cô một câu: “Cậu đã từng hôn bao giờ chưa?”

“Chưa.” Đáp lại theo bản năng.

Mộc Thanh vùng vẫy mãi vẫn không thể thoát khỏi vòng tay rắn chắc của hắn.

“Tôi cũng chưa.”

Chưa kịp nghe hiểu câu nói của hắn, Mộc Thanh đã thấy khuôn mặt hắn áp sát, cảm giác được làn môi nóng bỏng của hắn áp lên môi mình. Đầu lưỡi mềm mại của hắn lướt nhẹ trên môi cô....

Cảm giác tim như ngừng đập.

Qua một lúc ngơ ngẩn, Mộc Thanh lấy toàn bộ sức lực đẩy Thiếu Phong ra, quay lưng chạy khỏi cổng trường không thèm trở lại lấy cặp sách.

Thiếu Phong vẫn đứng im lặng giữa sân trường, lưu luyến cảm giác mềm mại trên môi.

Nghĩ đến hắn là người đầu tiên hôn Mộc Thanh, hắn mỉm cười.

.....

“Nhìn thấy gì chưa?”

“Mộc Thanh bị hotboy kia cưỡng hôn...”

Ngoài cổng trường có mấy bóng dáng rất khả nghi.

Họ vừa mới giải quyết xong đám kia, trở lại định giúp Mộc Thanh thì gặp được cảnh này.

Mộc Thanh chạy thẳng ra ngoài không chú ý đến những kẻ lén lút nép người trên tường.

“Đừng đuổi theo, cậu ấy sẽ ngại.” Minh Huy kéo tay Diệp Tinh.

“Hắn dám... hắn dám.... sao hắn dám!? Ta còn chưa dám sao hắn dám....” Khang Tùng - một trong số họ, cũng là một kẻ thâm mến Mộc Thanh từ lâu, lửa giận ngập đầu bẻ khớp tay định bước ra.

“Ey ey, theo thông tin của tớ thì hắn có một đai đen karate, một đai đen taekwondo, từng giành giải 3 kiếm đạo toàn thành phố.” Minh Huy thản nhiên nói.

“Vậy chúng ta cùng lên...” Khang Tùng vẫn cố chấp.

“Đại tỷ đã về trước, mà đây là việc riêng của cậu, không phải việc chung, đừng có kéo chúng tớ vào.” Minh Huy nói.

“Các cậu...” Khang Tùng ầm ừ nhìn ánh mắt “xin lỗi tớ rất tiếc” của mọi người đành phẩy tay giận dỗi.

“Wow, tưởng no.3 hiền lành, ai ngờ cũng là sói ha.” Hoàng Kỳ mê trai đẹp học cùng lớp Mộc Thanh nên cũng có chút hiểu tình hình.

“Ahhh! Về thôi về thôi, còn cậu muốn đánh ghen thì tới đó luôn đi, đâu ai nói muốn cản.” Diệp Tinh kéo mọi người ra về.

“Quá đáng!” Khang Tùng hậm hực đuổi theo họ.

oOo

Khuôn mặt Thiếu Phong hiện tại nhìn đâu cũng thấy chữ “hỉ”, hơn nữa còn là đại hỉ. Cả khoe môi và khoe mắt đều cong cong suốt cả buổi.

Thực sự thì khi mới chuyển vào lớp không phải là lần đầu hắn gặp Mộc Thanh. Lần đầu hắn thấy cô là mấy tháng trước ở ven hồ nhân tạo của thành phố.

Khi đó có một cô gái thất tình tự buộc đá vào chân, muốn tự tử ở hồ nhân tạo. Mục đích là để toàn thành phố biết đến việc cô đã tự tử vì một kẻ bạc tình. Câu chuyện kia là hắn nghe kể lại.

Còn việc hắn thấy chỉ là Mộc Thanh không suy nghĩ nhiều mà nhảy xuống cứu cô gái kia lên, nghe cô ta kể lại chút sự tình rồi nói:

- Cô buộc đá vào chân thì sao có thể nổi lên để ọi người nhìn thấy?
- Người chết đuối khuôn mặt sẽ rất kinh dị, cô muốn được lên báo trong tình trạng đó sao?
- Thật không may cô lại tự tử trước mặt tôi, nên tự tử thất bại. Lần sau muốn tự tử thì hãy tìm nơi nào đó không có người tốt.

Không có câu nào trong 3 câu trên là chuyên như cả. Lúc đó hắn đã cười rất lớn, và hắn cũng chẳng nhớ đã bao lâu hắn chưa được cười như vậy.

Thiếu Phong cầm theo chiếc cặp sách của Mộc Thanh về nhà, tâm trạng tốt đến nỗi không nghĩ nổi đến chuyện sau việc hôm nay cô có sẽ ghét mình hay không.

13. Chương 13 : Tự Ti

Bida club Diamond.

“Hai cậu thật không bình thường đó! Tôi rủ các cậu đến đây để ngồi xem tôi chơi bida một mình à?” Lâm Hạo bực bội.

“Ừ.” Thiếu Phong cười cười.

“Này...” Lâm Hạo xoa cằm “Lẽ nào các cậu... bị hoán đổi linh hồn?”

“Hả?” Thiên Vũ ngẩng đầu.

“Một kẻ lúc nào cũng cười cười thì nay ngồi im như thóc. Còn cái kẻ mặt đông cứng cả ngày thì nay cười toe toét. Thiếu Phong, tôi biết rằng cậu trắng rồi, đừng khoe nữa!”

“Cậu im lặng một chút được không?” Thiên Vũ xụ mặt.

“Vũ, cậu đang tương tư ai đó phải không?” Lâm Hạo đánh mặt.

“Có lẽ vậy.”

“Vậy là cậu thừa nhận hả? Tôi biết mà! Cô gái nào mà có điểm phúc vậy chứ?”

“Cô ấy không thích tôi.” Thở dài.

“Hả??? Cũng có cô gái không thích cậu sao? Hay cô ấy là hoa đã có chủ.”

“Không phải.”

“Hả??? Vậy là cậu tương tư người ta hả? Tôi thật muốn biết cô ấy là ai quá! Cậu nói đi, nói nhanh lên!” Lâm Hạo giục giã.

Thiếu Phong cũng nghiêng đầu nhìn Thiên Vũ.

“Vũ Thiên.” Hắn thật khó khăn nói ra 2 chữ này.

“Bạn gái giả của cậu á? Cái cô 4 mắt đấy á?”

“Ừm...”

“Sao lại là cô ấy? Có gì đặc biệt ah?”

“Không biết.” Do cô thờ ơ khiến hắn muốn chinh phục, do cô yếu đuối khiến hắn muốn bảo vệ, hay do cô ngoài lạnh trong nóng tí mĩ bằng tay cho hắn? Lại còn rất có khả năng Vũ Thiên là vị thủ lĩnh xinh đẹp cao ngạo kia...

“Cậu chưa thử tấn công sao?”

“Cô ấy sẽ không thích tôi đâu...”

“Trời, kẻ như cậu mà cũng tự ti thì khối kẻ khác muốn đi nhảy cầu đó!!” Lâm Hạo shock.

“Aaaaaa... để tôi yên đi. Cậu nói nhiều quá đấy.”

Thiếu Phong bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc làm cách nào để có thể biến Mộc Thanh thành cô gái của mình. Chưa đánh mà đã nhận thua như Thiên Vũ sẽ có kết cục rất thảm hại...

oOo

“Hahahahaha hehehehehe....”

Tiếng nhạc kì quái phát ra từ chiếc cặp sách của Mộc Thanh, Thiếu Phong mở cặp tìm nơi âm thanh kia phát ra. Ah, nhạc chuông của cô ấy thật độc đáo... Số lạ?

Suy nghĩ một chút, Thiếu Phong bắt máy: “Alô?”

Mộc Thanh ở đầu dây bên kia nghe giọng nói trầm ấm của hắn liền thămoán. Cặp sách rơi vào tay ai không rơi, sao lại rơi vào tay hắn cơ chứ?

“Tôi muốn lấy lại cặp sách và điện thoại của mình...”

“Là cậu sao? Tôi cũng rất muốn đưa nó cho cậu, nhưng mà...” Hắn không nói tiếp.

“Nhưng cái gì?” Mộc Thanh nóng lòng. Hắn đang tính toán cái gì vậy?

“Tôi đã mất công nhặt được nó, vậy mà cậu nói trả là tôi phải trả luôn sao?”

“Nhưng nó vốn là của tôi!”

“Tôi mang nó về, rất nặng đó.” Trắng trợn.

“... Cậu... muốn gì?”

“Gặp nhau đi, chúng ta cùng đi xem hội chợ đêm, tôi sẽ mang cặp cho cậu.” Hắn cười cười.

“.....” Sau chuyện hồi chiều thì cô chẳng muốn gặp hắn chút nào.

“Cậu không muốn lấy lại nó à?”

“Được...” Mộc Thanh đồng ý. Về phương diện tình cảm thì cô rất ngốc, không hiểu rõ được ý đồ của hắn

oOo

Nhiều ngày trôi qua, cuộc sống của Vũ Thiên đã dần trở lại bình thường. Mọi người trong lớp bắt đầu nghĩ câu tỏ tình hắn nói với cô chỉ là trêu đùa nên cũng không mấy ai chú ý đến cô nữa.

Thỉnh thoảng thì cả nhóm Vũ Thiên lại có một trận đánh, vẫn có kết quả là chiến thắng. Dần dần có thêm nhiều học sinh khác xin vào nhóm, cô đều thu nhận, nhưng không ai biết thân phận khác của đại tỷ này. Họ đang càng ngày càng nổi tiếng.

Thiên Vũ thì tâm trạng hoàn toàn không bình thường.

Có một lần hắn đã bí mật đi theo Diệp Tinh và Vũ Thiên vào cuối giờ. Kết quả là hắn thấy Vũ Thiên bước vào phòng thay đồ, sau đó vị đại tỷ kia bước ra khỏi phòng thay đồ.

Hắn bắt đầu thấy lo sợ cho chính mình.

Nếu Vũ Thiên là một cô gái bình thường, hắn có tự tin rồi dần dần có thể khiến cô yêu thích chính mình. Nhưng cô xinh đẹp như một nữ hoàng, nếu cô tháo bỏ chiếc mặt nạ kia ra, xung quanh sẽ không thiếu kẻ theo đuổi. Cô lại luôn thờ ơ với hắn, hắn có cảm giác mình không thể nào với tới cô.

Hắn đã nhiều lần suy ngẫm tại sao mình thích cô, nhưng nghĩ không ra.

Cái cảm giác thích một ai đó này... là lần đầu tiên hắn trải nghiệm, nên đầu óc hắn cứ loạn thành một đoàn, không biết phải làm sao.

Ngày đó lại đang đến gần...

14. Chương 14 : Huỷ

Hôm nay là chủ nhật. Vũ Thiên vẫn như thường lệ ngồi ôm sách đọc để giết thời gian.

Bố mẹ cô làm việc cho NASA bên Mỹ, thời gian trở về thăm nhà là vô cùng ít. Cô không muốn sang Mỹ định cư vì tại đất nước này cô có lưu luyến một số thứ.

Hiện tại Vũ Thiên đang sống cùng ông bà nội trong tòa biệt thự rộng lớn này. Nhưng cô cũng không nghĩ nên gọi nó là biệt thự mà nên gọi nó là lâu đài. Bản chất của nó vốn là một đài thiên văn của riêng ông bà. Họ là giáo sư thiên văn học.

Bản thân Vũ Thiên cũng rất thích ngôi nhà này, thích nhìn ngắm bầu trời qua kính thiên văn nên đã chuyển tới sống và học tại đây.

Hôm nay ông bà nội vắng nhà. Đang ngồi đọc sách trên tầng 4 thì chuông điện thoại của cô bỗng vang lên. Hmm... số lạ.

“Alô?”

“Vũ Thiên, là tôi.” Giọng nói trầm ấm.

“Tôi?”

“Chỉ không nghe giọng tôi một thời gian mà cậu đã quên sao?”

“Đoàn Thiên Vũ? Sao cậu biết số của tôi?”

“Xin Diệp Tinh.”

“... có việc gì không?” Cô đã từng không có hảo cảm với hắn, nhưng nhớ đến lần hắn vội vàng lo lắng và đi tìm cô thì cô thấy hắn cũng... không đáng ghét cho lắm.

“Tôi thật sự rất cần cậu giúp.”

“Đừng nói rằng tôi lại phải...”

“Uhm, giả làm bạn gái tôi.”

“...”

“Nguy cấp lắm rồi, tôi đang bị nhốt trong nhà này! Cô ta chẳng biết phát điên cái gì, đòi làm lễ đính hôn. Trưa nay hai bên gia đình sẽ tổ chức.”

Hiện tại là 9h sáng.

“Lúc họ thả cậu ra để tham dự lễ, cậu có thể bỏ chạy.”

“Tôi sẽ bị bắt lại đó... mà dù trốn hay không trốn, tên của tôi và cô ta vẫn sẽ có trên mặt báo sáng mai. Xin cậu...”

“Nếu tôi đi thì cậu sẽ không có tên trên mặt báo chắc?”

“Cho nên tôi xin cậu, giúp tôi trước khi nhà báo đến. Tôi không muốn bố mẹ tôi mất mặt trước nhà báo, cũng không muốn phải đính hôn. Xin cậu đấy! Đi~ đi mà~” Khổ nhục kế.

“Cậu không thể nhờ cô gái khác giúp sao?”

“Ngoài em gái tôi, mẹ tôi và cậu thì tôi không biết cô gái nào nữa!”

“Cậu có thể nhờ con trai, hãy nói với bố mẹ cậu rằng, cậu là gay.” Vũ Thiên nghiêm túc.

“....” Không thể thuyết phục nổi cô gái này.

Có lẽ hắn lại dùng cách thuyết phục cô như lần trước...

“Tôi nghĩ... cậu nên giúp tôi đó, đại tỷ à.” Thiên Vũ bắt đầu dĩ lời tuyệt chiêu ra dùng.

“Tôi không hiểu cậu đang nói gì cả.” Sao cậu ta...

“Cậu hiểu mà... tôi nghĩ là lần này cậu nên giúp tôi, đây sẽ là... lần cuối cùng.”

“...”

Hắn lại bắt đầu lòi đuôi cáo! Rõ ràng là hắn suốt ngày đeo mặt nạ người tốt!

“Thời gian, địa điểm.”

Yes! - Hắn thậm chí cười trộm, nhưng cũng thật lo lắng vì không biết có thể nắm được trái tim của vị thủ lĩnh lạnh lùng này hay không.

“Sao không nói gì?” Vũ Thiên hỏi.

“Nhà tôi, nhà số 111 ở khu biệt thự Wonder, buổi tiệc sẽ tổ chức lúc 11h nên cậu hãy đến lúc 10h.”

“Được.”

Cúp máy, Thiên Vũ nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình, thở dài.

oOo

King coong...

“Ai đấy?” Quản gia nhìn qua camera hỏi.

“Cháu là bạn học của Thiên Vũ, được cậu ấy nhờ đem đến một số thứ.”

Trong nhà.

“Bác cứ mở cửa đi, chính cháu nhờ cô ấy đem một số thứ cần thiết cho lễ đính hôn đến!” Thiên Vũ nói vọng từ trong phòng ra.

Quản gia liếc mắt nhìn ông bà chủ và tiểu thư Lan Hoa, thấy họ không nói gì liền mở cửa.

Đáng ra họ sẽ không để cô vào, nhưng nghe Thiên Vũ nói vật cần cho lễ đính hôn thì họ như mở cờ trong bụng.

“Cháu chào các bác.” Ở đây có 5 người, một là Lan Hoa, còn lại chắc là bố mẹ Thiên Vũ và bố mẹ Lan Hoa.

“Cô cô cô...” Lan Hoa thấy cô gái đeo cặp kính dày kia, khuôn mặt liền biến sắc.

“Bố mẹ, đây là Vũ Thiên, bạn gái của con.” Thiên Vũ bước từ phòng ra, nắm tay cô nói.

“Con... con nói cái gì!” Đoàn phu nhân bắt ngờ.

Bố mẹ của Lan Hoa nhíu chặt lông mày.

“Con không muốn đính hôn hay kết hôn với Lan Hoa. Mong mẹ hiểu.”

“Thế này là thế nào?” Bạch Hoan - bố của Lan Hoa nhìn gia đình bên kia, lên tiếng.

Đoàn Chính - bố của Thiên Vũ, nghiêm mặt nói: “Con có biết mình đang nói gì không?”

“Bố mẹ cũng biết con không thích Lan Hoa, dù cô ấy có thích con cũng chỉ là tình cảm đến từ một phía. Con không muốn một cuộc hôn nhân dựa trên hợp tác làm ăn của 2 gia đình.”

“Đây không phải là cuộc hôn nhân dựa trên hợp tác, bố mẹ chỉ muốn tốt cho con. Lan Hoa là một cô gái tốt, sau này con sẽ thích nó.” Đoàn phu nhân tái mặt, 2 bên đều biết là hợp tác làm ăn nhưng không ai nói thẳng điều này.

“Mẹ biết đó là cô gái tốt sao? Vì ghen ghét với Vũ Thiên nên Lan Hoa đã hét đẩy Vũ Thiên xuống cầu thang rồi lại nhốt cô ấy trong nhà kho. Đó là cô gái tốt sao mẹ?”

“Việc này là sao, Lan Hoa?” Bạch phu nhân nhìn con gái.

“Cô ta nói láo!”

“Tôi chưa nói gì cả.” Thần kinh có vấn đề.

“Anh... anh...” nói láo... (tự lừa dối chính mình =))

“Ngoài Vũ Thiên ra, cả đời này con sẽ không lấy bất kì ai khác. Bố mẹ hủy lễ đính hôn này đi thôi.”

“Thằng bất hiếu!”

“Con trước giờ luôn nghe lời bố mẹ, nhưng việc này thì không thể!” Bàn tay hắn nắm chặt hơn.

“Lan Hoa, chúng ta đi.” Bạch Hoan đứng dậy.

“Bố...”

“Lan Hoa!” Đây là việc liên quan tới lòng tự trọng.

Gia đình họ Bạch rời đi.

“Nhìn xem con đã làm việc tốt gì đi! Bù đắp gia, hủy lễ đính hôn ở Long Phụng Hoàng cho tôi, cử người giải thích với nhà báo.” Đoàn Chính phát tay đứng dậy đi lên tầng.

“Haizz.” Đoàn phu nhân không nói gì, đi theo Đoàn Chính.

“Chúng ta đi thôi.” Thiên Vũ nắm tay cô kéo ra ngoài.

15. Chương 15 : Sinh Nhật

“Tôi thấy sự xuất hiện của mình là không cần thiết.” Ra đến cổng, Vũ Thiên nói.

“Rất cần thiết, để thể hiện quyết tâm lấy người tôi yêu và vạch trần bộ mặt giả dối của Lan Hoa.”

“VẬY À.” Thờ ơ.

Cô không thể quan tâm hắn nhiều hơn một chút sao????

Ra đến bến xe bus ngoài đường lớn, thấy hắn vẫn đứng cạnh mình, cô thắc mắc: “Cậu còn ở đây làm cái gì?”

“Còn có việc phải làm.”

Một chiếc xe bus dừng lại, hắn kéo tay cô bước lên.

“Tôi không đi chuyến này!” Vũ Thiên giằng tay ra.

“Tôi muốn đưa cậu đến một nơi.”

“Đây là việc cậu muốn làm sao?”

“Uhm.” Hắn cười cười.

“Đi đâu?”

“Đến nơi cậu sẽ biết.”

....

Chiếc xe bus dừng lại tại công viên trò chơi Funny Park.

“Waaa!” Vũ Thiên nhìn công viên với đủ các màu sắc liền thốt lên. “Sao lại đưa tôi đến đây!” Cô chưa từng được tới công viên trò chơi, chỉ là thấy trên tivi.

“Chúc mừng sinh nhật!” Hắn nhìn sự vui vẻ trên khuôn mặt cô liền cũng vui theo.

“Sao... cậu biết.” Bất ngờ.

“Uhm... coi như đền bù cho cậu về việc giả làm bạn gái.”

“Chúng ta có thân như vậy sao?” Hỏi vậy nhưng hiện tại Vũ Thiên thật sự háo hức.

“Thôi, chúng ta đi ăn đã, giờ là buổi trưa nắng nên không có ai chơi cả.”

“Vậy sao?”

Thiên Vũ kéo tay cô đến quán KFC, gọi 2 phần Chicky Meal.

“Tôi chưa từng ăn KFC.”

“Thật hả?”

“Uhm, tôi không có bạn.”

“Tại sao?”

“Người ta không thích gần tôi.”

“Đây cậu bỏ kính ra đi.”

“Làm gì?”

“Nếu để ai đó nhìn thấy tôi và cậu đi cùng nhau thì chắc đây không phải lần cuối cùng cậu làm bạn gái tôi đâu.”

“Vậy sao?” Vũ Thiên tháo kính. Dù sao cũng bị cậu ta biết rồi.

“Cậu rất xinh đẹp, cậu không bị cận.”

“Uhm.”

“Sao phải đeo kính?”

“Người ta không thích tôi xinh đẹp.”

Hắn chống cằm nhìn cô.

“Ăn nhanh lên chúng ta còn đi chơi.”

“Ừ.” Dáng vẻ cô ăn rất rất rất đáng yêu.

Hôm nay Vũ Thiên mặc một chiếc áo cánh dơi màu xanh biển và quần jean, tóc buộc đuôi ngựa thoải mái tự nhiên. Hắn được thấy bộ dáng ngày thường của cô, rất đặc ý.

“Này cậu ăn nhanh lên chứ!” Vũ Thiên đã ăn xong.

“Đợi chút... từ từ.”

.....

“Giờ chúng ta đi đâu?”

“Vẫn còn nắng, chúng ta đi xem phim.”

“Cũng được, tôi chưa đi xem phim rạp bao giờ.”

“Tại sao?”

“Chẳng lẽ đi một mình?”

“....”

“Waaa, tôi muốn xem The Avenger 2!” Vũ Thiên chỉ chỉ.

“Được. Đợi tôi mua vé.”

“Mua bỏng ngô và nước uống nhé! Trong phim họ hay mua như vậy.” Vũ Thiên cười títt mắt.

“....” Đáng yêu chết đi được!!

Sau 2 tiếng đồng hồ ngồi xem phim, Vũ Thiên bước ra khỏi rạp, vươn vai.

“Chỉ là cái màn hình lớn hơn một chút!”

Lúc đó Vũ Thiên đã rất chăm chú xem phim và ăn bỏng ngô.

“Thiên Vũ, tới đó đi!” Cô kéo tay hắn.

Cô gọi tên hắn sao? Cô chủ động kéo tay hắn sao?

“Chơi trò này!” Tàu lượn siêu tốc.

“Được.”

Vũ Thiên rất phấn khích.

“Thêm lần nữa nhé!” Vũ Thiên cười đến là rạng rỡ.

“Được.” Dù cô có nói muốn chơi 10 lần nữa hắn vẫn nói được.

“Chong chóng...” Vũ Thiên chợt dừng lại, thì thầm nhìn những chiếc chiếc chong chóng đang xoay tít.

“Cậu thích sao?” Rút một que chong chóng và trả tiền, hắn cười rạng rỡ và đưa nó cho cô.

Cô không nhận lấy mà chỉ mờ mờ nhìn nụ cười rạng rỡ của Thiên Vũ... Cũng đã từng có một cậu bé cười xinh đẹp như vậy, tặng cho cô một chiếc chong chóng...

“Không thích sao?”

“Thích...” Vũ Thiên nhận lấy, nhẹ cười. Đã lâu rồi cô không nhớ tới cậu bé ấy, không biết bây giờ...

“Chúng ta đi thôi.”

Dần dần cô và hắn đã chơi hết tất cả các trò chơi ở đây.

“Trong kia là gì thế?”

“Các trò chơi bằng xèng, vào thôi.”

“Xèng là cái gì?” Vũ Thiên liếm liếm cây kẹo bông đường, nghiêng đầu hỏi.

“...” Thiên Vũ đỏ mặt quay đi. Dễ thương quá...

Đua xe, bắn súng, đập chuột, vật tay... trò gì họ cũng chơi qua.

“Gấp gấu bông kia!” Vũ Thiên chỉ.

“Để tôi gấp cho cậu.”

Hai người thay nhau gấp, tâm trạng cứ lên lên xuống xuống mà vẫn không gấp được con nào.

“Cố lên, cố lên...” Vũ Thiên căng thẳng nhìn con gấu đang sắp rơi xuống.

“Woah! Được rồi!” Vũ Thiên hò hét ầm ĩ, ôm chặt con gấu bông, ôm chặt Thiên Vũ. “Cậu giỏi quá!”

“Haha...” Lần gấp thứ hơn 40.

Được Vũ Thiên ôm...

“Cho tôi nhé?”

“Được...” Đó là con gấu màu trắng ôm một trái tim đỏ chói giữa ngực.

Không biết Thiên Vũ suy nghĩ gì mà mặt hồng hồng.

“Tôi cũng muốn tặng quà cho cậu.”

Vũ Thiên kéo hắn đến ném vòng chọn quà. Ngay từ lần quảng đầu tiên, một con gấu lớn đã lọt vòng.

“Tặng cậu!” Nụ cười rạng rỡ.

Đưa tay nhận lấy con gấu màu hồng, tim hắn đập thành thịch.

“5h rồi, chúng ta chuẩn bị về thôi.” Vũ Thiên nói.

Quả thực ngày tháng 10 chưa cười đã tối.

Hắn cùng cô lặng lẽ đứng ở bến xe bus.

“Hình như chúng ta đi khác chuyến.” Vũ Thiên cắn cắn cây kem ốc quế trên tay, nói.

“Ừ.” Vừa rồi hắn vui bao nhiêu thì bây giờ hắn buồn bấy nhiêu.

“Xe bus đến rồi, tôi về trước. Hôm nay... cảm ơn cậu.”

Vũ Thiên đang định bước lên xe bus thì bị bàn tay hắn nắm lại.

“Cậu phải về sao?”

“Ừ?”

Đây là lần cuối cô giả làm bạn gái hắn, từ nay về sau không để mọi người hiểu lầm quan hệ giữa họ. Hắn sợ, sợ chiếc xe bus này sẽ mang cô đi, rời xa hắn. Trước giờ cái hắn thấy chỉ là bộ mặt lạnh lùng thờ ơ của cô, cho đến hôm nay hắn biết, mình đang càng lún sâu hơn vào cô rồi.

Nhớ đến ánh mắt của những thằng con trai hôm nay đi ngang qua nhìn cô, hắn thật chỉ muốn đem cô giấu kỹ vào trong túi.

Bỗng hắn cúi đầu, chạm môi mình vào môi cô một cái như chuồn chuồn lướt nước. Cảm giác được làn môi mát lạnh như kem, và có vị ngọt.

Trái tim luôn đập chậm rãi bình ổn của hắn hôm nay hoạt động vui vẻ bất thường. Hiện tại nó cũng đang đập rộn rã, như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Cháu có lên xe không vậy?” Bác tài xế hỏi.

“Có... có ạ.” Vũ Thiên bước lên xe trong ánh mắt “đúng là tuổi trẻ!” của mọi người. Không dám quay lại nhìn hắn.

Hôm nay cô ấy vui như vậy, liệu cô sẽ thích hắn chăng?

Đầu óc hắn trống rỗng nhìn chiếc xe bus xa dần.

oOo

“Vũ Thiên, chúc mừng sinh nhật cháu!”

“Ông, bà...”

Sau cái chạm nhẹ kia, Vũ Thiên cũng không nhớ mình đã về được đến nhà như thế nào. Vừa mở cửa cô đã thấy ông bà nội với neta mặt rất vui vẻ.

“Con bé này, cháu đi đâu mà không nói với ông bà lão này một tiếng, vì muốn cho cháu bất ngờ nên cứ đợi mãi!” Giọng nói của bà Kim Hà tỏ vẻ trách móc nhưng tràn đầy sự yêu thương. Họ cũng mới về đến nhà nên không biết Vũ Thiên vắng mặt từ sáng.

“Cháu xin lỗi...”

“Xin lỗi gì chứ? Cháu coi chúng ta là người ngoài sao? Cháu chưa ăn cơm phải không? Nào, vào đây.”

Nhạc chuông điện thoại vang lên, Vũ Thiên vừa mở máy đã nghe tiếng nói vang vọng của Hoàng Kỳ: “Huhu, đại tỷ, hôm nay là sinh nhật đại tỷ chúng ta lại quên mất...”

Hoàng Kỳ còn liến thoắng cái gì đó, Vũ Thiên không thể nhớ. Sau đó những thành viên khác cũng lần lượt gọi đến chúc mừng.

Vũ Thiên thật sự rất vui. Nhiều năm trước cô chỉ sống một mình trong căn nhà lớn, bố mẹ thì luôn bận bịu tại nước ngoài sinh nhật của cô họ có nhớ, có năm quên vài hôm mới nhớ ra. Mà cô lại không có bạn bè... cảm giác cô đơn rất đáng sợ.

Nhưng đến năm nay, cô dường như đã có tất cả mọi thứ.

“Tặng cho cháu một món quà.” Bà Kim lấy ra một chiếc lắc tay nhỏ xinh gắn xung quanh rất nhiều ngôi sao lấp lánh.

Vũ Thiên vui vẻ tiếp nhận, gia đình họ đều yêu thích bầu trời và những ngôi sao.

Qua một buổi tối với ông bà, cô trở về phòng.

Cô nhìn con gấu trên tay, bất chợt lại nghĩ đến hân...

Căn phòng của cô trước giờ chứa toàn sách vở, nay vì sự xuất hiện của một con gấu nhỏ bé lạ lẫm mà khiến cả cô lẫn căn phòng đều thay đổi. Tất cả chỉ vì cái chạm môi chớp nhoáng kia...

Một đêm khó ngủ...

16. Chương 16 : Bối Rối

“Vũ Thiên, em lên bảng làm bài tập này đi.”

“...”

“Vũ Thiên?”

“...”

“Lưu, Vũ, Thiên!”

“...”

Bấy giờ thì tất cả học sinh đều quay đầu lại nhìn Vũ Thiên đang cúi đầu cặm cụi cầm bút chọc chọc vào quyển sách.

“Thiên Vũ, em lay bạn ấy cho cô.”

“.....”

“Thiên Vũ?”

“.....”

“Diệp Tinh, em làm ơn gọi hồn 2 đứa kia về cho cô.” Diệp Tinh ngồi bàn trên Vũ Thiên.

“Vũ Thiên Thiên Vũ! Dậy dậy dậy!” Diệp Tinh lắc mạnh tay 2 người.

“Hà?”

“Hà?”

“Vũ Thiên lên bảng kia...” Diệp Tinh thì thầm.

“Hà? Ừ...”

“Hmmm...” Thiên Vũ nhìn cô đi lên bảng, thở dài.

Vừa vào lớp, ánh mắt hai người chưa chạm nhau đến nửa giây thì cô đã quay đầu đi chỗ khác. Đến khi hân đứng hân trước mặt cô định lên tiếng thì cô lại quay mặt ngoác. Xem ra, cô ghét hân...

Còn về phía Vũ Thiên, hôm qua cô đã nằm lăn lộn quanh giường đến tận 4 giờ mới có thể ngủ...

Cứ đến ra chơi, Vũ Thiên lại kéo Diệp Tinh đi.

Rõ ràng là cô đang cố tránh mặt hân - Thiên Vũ thầm kêu khổ.

oOo

Sân thượng.

“Đại tỷ, sao thế?”

“Không sao...”

“Mộc Thanh, dạo này cậu cũng thật kì quái.” Diệp Tinh nhận xét.

“Cậu thì biết gì chứ. Cô ấy bị coldboy quấy nhiễu suốt đó.” Hoàng Kỳ cười ha hả.

“Boy nóng boy lạnh gì ở đây thế? Mọi người nghe này, cái trường lần trước chúng ta xử lí chỉ đứng thứ 2 trong toàn thành phố thôi đó.” Minh Huy mở cửa sân thượng bước vào, nói.

“Waahaha, vậy là chúng ta sắp thành no.1 rồi!” Khang Tùng phấn khởi.

“Sao mặt cậu nghiêm trọng vậy?” Vũ Thiên nhìn Minh Huy hỏi.

“Trường có thực lực mạnh nhất hiện nay là trường Ares, thủ lĩnh là Âu Thần, được người ta đánh giá không kém thủ lĩnh là mấy đâu.”

“Uhm...”

“Không chỉ thủ lĩnh của Ares mà mấy tên đàn em cũng không hề thua kém Tất cả bọn chúng đều học qua taekwondo, nên đối với những kẻ chỉ biết đánh lộn vớ vẩn thì thừa thắng.”

Vũ Thiên nghĩ, “đàn em” của cô số lượng học qua võ thuật rất ít, còn hầu hết số còn lại đều có tuổi thơ dữ dội. Họ ngộ nghịch từ bé, đánh nhau thường xuyên như ăn cơm bữa nên có phản xạ và kinh nghiệm đánh nhau là chuyện bình thường.

“Taekwondo là sử dụng chủ yếu là cước (cú đá), muốn thắng được kẻ học taekwondo, nói khó thì không khó, nhưng nói dễ thì cũng không dễ.” Vũ Thiên trầm ngâm “Các cậu... có muốn học võ không?”

“Sao?” Đồng thanh.

“Bác tớ, cũng là sư phụ của nhu đạo quán Hàn Mai, rất am hiểu về võ thuật. Tuy là sư phụ môn nhu đạo nhưng bác ấy hiểu biết hầu hết các loại võ, bác ấy sẽ có cách giúp chúng ta khắc chế được taekwondo.”

“Đại tỷ cũng từ lò đó mà ra ah???” Hoàng Kỳ hỏi.

“Cũng không hẳn. Tớ chỉ học của bác ấy đến năm lớp 5 thì bác ấy chuyển tới nơi này, hơi xanh à cũ của tớ.” Khi cô chuyển nhà và chuyển trường, có thể nói là tới gần nhu đạo quán hơn một chút.

“Vậy thì cũng quá tuyệt!”

“Mà cũng lạ thật, những trường khác vừa biết chúng ta đang nổi liền tìm đến gây sự, vậy mà Ares lại không có động tĩnh gì.” Diệp Tinh nói.

“Lợi dụng thời gian chúng chưa đến cửa tìm ta thì nên học tập thêm để nắm chắc chiến thắng.” Đông Hải gật gù “Nhu đạo quán Hàn Mai ở đâu vậy đại tỷ?”

“Chiều mai chủ nhật gặp nhau ở bến xe bus số 3, chuyển lúc 1h30, chúng ta cùng nhau đến.”

“Okay.”

oOo

Tiết 3, Thiên Vũ bảo có chuyện cần nói rồi kéo cô ra ngoài.

Ánh mắt các cô gái lại sắp biến thành tia laser thiêu đốt 2 bàn tay đang nắm lấy nhau kia. Rốt cuộc quan hệ giữa họ là thế nào vậy??

“Cậu... làm gì thế...” Vũ Thiên thật sự cảm thây rất mất tự nhiên khi đứng trước mặt hắn.

“Cậu đang tránh né tôi sao?” Hắn rất buồn bực.

“Không có...” Vũ Thiên cúi gầm mặt.

“Rõ ràng là vậy!” Ngừng một chút hắn nói tiếp “Tôi biết hôm qua đã làm cậu khó xử, nhưng Vũ Thiên... tôi... tôi thích cậu.” Hắn lấy tất cả dũng khí của mình ra để nói một câu này.

Vũ Thiên ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt chân thành sâu thẳm như bầu trời đêm của hắn.

“Tôi rất thích cậu...” Lần thứ 2 nói hần cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

“Tại sao...” Cô thì thầm.

“Tôi cũng không biết. Nhưng tôi biết tôi thích cậu.” Vậy nên xin cậu đừng tỏ ra xa cách với tôi.

Quái thật, sao tim cô lại đập nhanh thế này?

Bất chợt, Vũ Thiên nhớ ra, đây không phải là lần đầu tiên cô được nghe câu nói này.

“Vì tôi xinh đẹp sao?” Giọng nói Vũ Thiên bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

“Không phải!” Hần vội vàng phủ nhận. Nếu cô nghĩ hần thích cô chỉ vì khuôn mặt thì cô sẽ thật sự ghét hần. Nhưng hần lại không thể giải thích vì sao hần thích cô.

“Không phải sao? Nhưng ngoài khuôn mặt này, tôi không thấy mình có điểm gì đáng để cậu thích cả.” Vũ Thiên gạt tay hần ra.

“Xin lỗi, tôi đi trước.” Cô bỗng cảm thấy đau... hần cũng là người như vậy sao?

Vũ Thiên không thể thoát ra khỏi bóng ma tâm lý 2 năm trước.

“Vũ Thiên... tôi...” Hần hoàn toàn thất bại.

.....

Trong canteen.

“Nghe nói hôm nay cậu tỏ tình với người ta.” Lâm Hạo dùng ánh mắt thương cảm nhìn bộ mặt ỉu xìu của Thiên Vũ: “Thất bại sao?” Thực ra Lâm Hạo cũng không cần câu trả lời.

“Sao cậu biết tôi tỏ tình...”

“Cả trường biết chứ đâu phải mình tôi. Tuy cậu đứng khá xa nơi mọi người hóng hớt, nhưng bạch ư ‘tôi thích cậu’ thì ai cũng nghe rõ. Cậu nói thật hùng hồn ahhh.”

“...” Thiên Vũ chẳng buồn trả lời.

“Muốn cao thủ tình trường tôi đây giúp cậu sao?”

“Cô ấy không phải cô gái bình thường.”

“Nhưng chắc chắn cậu đã sai ở chỗ nào đó, chứ cô ấy không thể lạnh lùng từ chối cậu được.”

“Cô ấy nghĩ, tôi thích cô ấy chỉ vì khuôn mặt xinh đẹp của cô ấy. Nhưng tôi không...”

“Thích một cô gái chỉ vì khuôn mặt của cô ấy? Cái này áp dụng trong tình cảm nghiêm túc thì không thể chấp nhận được... Nhưng khoan đã, cậu nói ai xinh đẹp cơ?” Lâm Hạo liến thoắng một hồi cũng chợt ngừng lại.

“Vũ Thiên.”

“Vũ Thiên?”

“Ừ. Cô ấy chính là...” Thiên Vũ nhìn hần thì thầm “Cậu không cần phải biết.”

Lâm Hạo đang đợi sắp được nghe tin động trời thì như bị ai đó đạp xuống hố.

“Đối với tôi mà cậu cũng thần bí như vậy sao?” Lâm Hạo trừng mắt oán hận.

“Ừm.” Hần cũng không thích việc hần biết cô là đại tỷ, với lại đây là bí mật của cô, hần sẽ không tùy tiện nói ra ngoài.

“....”

17. Chương 17 : Gia Bảo

“Bác Tần.”

“Cháu đến rồi sao?” Người được gọi là bác Tần ngạc nhiên pha lẫn vui sướng nhìn Vũ Thiên.

“Vâng.” Hôm qua Vũ Thiên đã gọi điện đến nhắn trước với bác Tần, hôm nay Vũ Thiên dẫn mọi người tới võ quán.

“Cháu gái, cháu đã lớn và xinh đẹp thế này sao? Làm lão già này không nhận ra.”

“Hi hi, bác cũng vẫn rất phong độ mà.” Gặp lại người mà mình kính trọng trước nay, Vũ Thiên cũng rất vui.

“Chúng con chào sư phụ!” Âm thanh lớn vang lên phía sau lưng Vũ Thiên.

Tần Kiếm nghiêng đầu nhìn đội ngũ học sinh phía sau cô cháu gái: “Họ là những người bạn mà cháu nói đây hả?”

“Vâng.” Vũ Thiên cười cười nhìn một chút căng thẳng trên gương mặt họ.

“Ta còn chưa dạy các cháu cái gì, sao đã gọi sư phụ? Nào các cháu vào phòng thay võ phục đi.”

“Vâng.”

Nhìn lũ trẻ bước đi, Tần Kiếm không khỏi nhìn Vũ Thiêng cảm khái: “Ta thật muốn được trở lại tuổi trẻ quá đi thôi... Vũ Thiên, không biết giờ ta có thắng nổi cháu hay không nữa. Cháu không thay võ phục sao?”

“Cháu đâu dám so với bác chứ! Chỉ là cháu muốn đi mua chút đồ ăn cho họ, lát nữa họ tập xong sẽ rất mệt.

Tần Kiếm dịu dàng nhìn Vũ Thiên nói: “Cháu đã trưởng thành, không còn là cô bé u buồn trước kia mà ta thấy nữa rồi.”

“Vâng, bởi vì cháu đã tìm được những người bạn thật sự...”

.....

“Này cô bé xinh đẹp, đi cùng bọn anh nhé?”

“Bỏ cái tay bẩn thỉu của người ra! Tên xấu xí như người, ai mà thèm chứ!”

Bùi Đức híp mắt nguy hiểm nhìn con bé trước mặt, dám nói hần xấu xí sao?

“Cô em không hiểu tình trạng của mình hiện tại sao?” Những tên phía sau Bùi Đức cũng cười ngả ngớn.

“Tao mà phải sợ lũ đầu đường xó chợ chúng mày sao? Khôn hồn thì chúng mày rút ngay đi, đừng để tao cẩu.”

Cô bé vẫn rất hùng hồn.

“Haha, con bé vất mũi chưa sạch còn dám hăm dọa chúng tao đấy! Vậy thì hôm nay anh đây sẽ đích thân dạy cô em một bài học.” Bùi Đức vươn tay ra định bắt lấy con bé kia nhưng chỉ nắm lại được vài sợi tóc.

Gia Bảo - cô bé xinh xắn đang bị bắt nạt kia lách người tránh được móng vuốt của tên Bùi Đức nhưng không thoát khỏi những tên khác. Cô bị 2 tên vạm vỡ giữ chặt 2 tay.

“Sao nào? Có giỏi thì mạnh miệng nữa đi.”

“Phi!!” Gia Bảo không nói gì chỉ nhổ một bãi nước bọt lên mặt Bùi Đức. Haha, quá chuẩn!

“Mày...” Bùi Đức giờ này chẳng còn muốn thương hoa tiếc ngọc gì nữa, vung tay lên.

Bốp!

Cánh tay hần vẫn ở trên cao, nhưng tiếng bốp mạnh mẽ kia lại phát ra ở bên dưới. Bùi Đức quặn người ôm hạ bộ. Hần... vừa bị Gia Bảo đá mạnh vào phần dưới.

“Đánh... đánh chết nó cho tao...” Bùi Đức khó khăn ra lệnh cho đồng bọn.

“Cứu! Cứu tôi với!!!” Bấy giờ Gia Bảo mới thật sự hoảng sợ nhắm tịt mắt la toáng lên.

Sau 1 giây, 2 giây, 3 giây... không có gì xảy ra với mình, Gia Bảo he hé mắt nhìn.

Hai tên đồ con vừa giữ chặt tay mình hiện đang nằm quay qua quay lại trên mặt đất như đau tim chuẩn bị đột tử. Gia Bảo ngẩng đầu, thấy một cô gái mặc áo phông đen, quần jean, tóc buộc đuôi ngựa, đội chiếc mũ lưỡi trai che qua mắt. Cô gái nhanh nhẹn tránh những đòn công kích từ bốn phía, tung người bay lên xuất ra những cú đá chuẩn xác và tuyệt đẹp. Bao nhiêu tên tiến gần cô là bấy nhiêu tên bị ngã xuống, trên mặt vẫn còn in vết giày.

Cho đến khi tất cả đều ngã xuống, tên Bùi Đức mới lồm cồm bò dậy.

“Mày... mày là...”

Vũ Thiên tháo mũ, khuôn mặt xinh đẹp yêu mị của cô làm cả lũ đang nằm dưới đất nín thở. Là thủ lĩnh Orient! Khuôn mặt cô ta vẫn khiến người ta khó thở như thế.

“Không bắt nạt được học sinh Orient, mày lại đi bắt nạt mấy bé gái yếu đuối ngoài đường hả?” Vũ Thiên nhếch mép. Sao lần nào gặp bọn trường Thanh Long cũng chẳng có gì hòa bình tốt đẹp cả.

“Mày còn quản cả những chuyện lề đường thế này nữa à!” Bùi Đức không nhìn thẳng vào mắt cô, vì sợ mất ý chí chiến đấu.

“Đi đường gặp chuyện gai mắt thì ra tay thôi. Tao thật không muốn nhìn thấy bọn mày một lần nào nữa.” Chán ngán với cái lũ ducôn có sở thích bắt nạt những kẻ yếu hơn mình này. “Cho chúng mày 10s để biến khỏi đây, nếu không...”

Chưa kịp nói hết câu, dưới đất đã không còn một bóng người.

Gia Bảo ánh mắt sáng ngời nhìn nữ hiệp xinh đẹp trước mắt, thấy cô quay đầu lại nhìn mình, Gia Bảo không khỏi thấy tự ti cùng âm mộ. Trước nay ai gặp cô cũng khen cô xinh đẹp, tự soi gương cũng chưa thấy ai đẹp bằng mình, đến nay cô mới nhận ra cái cô có lại chưa bằng một nửa của người ta....

“Không biết nên nói là cô dũng cảm hay ngu ngốc nữa.”

Nghe Vũ Thiên lên tiếng, Gia Bảo đang trong trận ngơ ngác liền tỉnh lại.

“Dạ?”

“Cô hẳn là tiểu thư nhà giàu, vậy vệ sĩ của cô đâu?”

“Tôi... trốn nhà đi chơi một hôm...” Gia Bảo gãi đầu.

“Không có vệ sĩ, không có võ phòng thân, lại dám thách thức với bọn du côn. Gan rất lớn.” Vũ Thiên cười nhẹ.

Thấy cô bé này nhìn lũ du côn không sợ sệt, tưởng cô có tuyệt kỹ võ công gì nên Vũ Thiên đứng lại xem, ai ngờ cô ấy lại kêu cứu...

“Hihi, cảm ơn chị quá khen.”

“...” Vũ Thiên không nghĩ đó là một lời khen.

Bất chợt Gia Bảo nhào đến ôm tay Vũ Thiên: “Chị xinh đẹp à, cảm ơn chị đã cứu mạng.” Đôi mắt Gia Bảo long lanh: “Em tên là Gia Bảo, học lớp 10 trường nữ sinh Mariana. Còn chị?”

Bất ngờ vị bị ôm tay, Vũ Thiên cố gỡ tay Gia Bảo, nói: “Lớp 12” Cô ấy chỉ nên biết cái này.

“Chị tên gì? Học trường nào?”

Vũ Thiên không đáp.

“Em... em muốn bá chị làm sư phụ.”

“...”

“Em muốn trở nên mạnh mẽ để tự bảo vệ bản thân, không bị vệ sĩ kè kè đi theo nữa.” Thấy cô không trả lời, Gia Bảo sợ cô từ chối nên gấp gáp nói.

Vũ Thiên cười. Chẳng phải cô cũng đã từng một lần đánh bại hết vệ sĩ của chính mình mới được bố mẹ đồng ý cho cô tự do không cần người bảo vệ sao?

Kéo tay Gia Bảo ra, Vũ Thiên nhìn cô bé xinh xắn này. Rất xinh xắn, hoạt bát đáng yêu, không có vẻ giả tạo kèn kiệu như những cô gái xinh đẹp khác mà Vũ Thiên từng gặp.

“Em muốn trở nên mạnh mẽ?”

“Vâng!”

“Vậy thì em có thể học võ tại nhu đạo quán Hàn Mai, phía kia.” Vũ Thiên chỉ tay.

“Chị không dạy em sao?”

“Chị cũng học võ từ đó.”

“Thật sao? Vậy em có thể gặp chị ở đó chứ?”

“Có thể.”

“Wa...” Gia Bảo lại ôm chầm lấy Vũ Thiên, cô thật sự rất sùng bái những nữ hiệp xinh đẹp trong phim, mà chị gái này hoàn toàn giống trong tưởng tượng của Gia Bảo.

“Tiểu thư!”

Hai người mặc đồ đen tiến tới đối diện Gia Bảo cung kính gọi.

“Sao các anh lại biết tôi ở đây?” Gia Bảo ngạc nhiên.

“Tiểu thư. Khi biết cô biến mất chúng tôi đã hỏi quản gia để tìm vị trí của cô trên GPS.”

“Ahhh! Các người gắn cái thứ đó lên tôi từ khi nào vậy?”

“Đây là ý của phu nhân, xin tiểu thư trở về cùng chúng tôi.” Giọng điệu cứng nhắc.

Gia Bảo nước mắt lưng tròng nhìn Vũ Thiên.

“Đừng nhìn nữa, trở về đi.”

Thấy Vũ Thiên không có ý che chở mình, Gia Bảo xụ mặt quay đi.

“Chị... em có thể gọi chị là gì?”

Thấy biểu cảm đáng thương của Gia Bảo, Vũ Thiên đành lên tiếng: “Vũ Thiên là tên chị.”

“Chị Vũ Thiên, hẹn gặp lại!” Khuôn mặt cô bé bừng sáng bước lên xe, không quên vẫy tay về phía Vũ Thiên.

Mỉm cười, cô tiếp tục đi mua bánh.

.....

Trở lại võ quán, Vũ Thiên cắt bánh vào tủ lạnh rồi thay võ phục.

Khi cô bước ra, ngồi xuống vị trí, mấy người họ không kìm nổi quay đầu nhìn Vũ Thiên.

Aizzz... đúng là người xinh đẹp mặc gì cũng đẹp.

“Này này, không nghe ta nói hả?” Tần Kiếm cười cười nhìn lũ trẻ, bắt đầu dạy họ một số lý thuyết về taekwondo sau khi đã nói xong phần lễ.

Lớp học hôm nay chỉ có Vũ Thiên và họ, nhưng không khí học tập vẫn khá nghiêm túc.

Cho đến khi trời gần tối, mọi người cùng nhau ngồi ăn bánh tán gẫu, tâm trạng hào hứng.

“Học được mấy tiếng mà tôi thấy mình đã mạnh lên gấp đôi. Sao tôi không biết nơi này sớm hơn nhỉ!” Minh Huy vỗ đùi.

“Tôi thấy cậu vẫn ẻo lả như cũ, có khác gì đâu?” Diệp Tinh bĩu môi.

“Ê, cậu không xỏ xiên tôi thì không chịu được à?”

“Ừ đây, có sao không Huy cô nương?”

“Cậu ra đây, chúng ta tỷ thí một ván!” Minh Huy tự tin đứng lên.

“Được thôi.”

Mọi người không khỏi bật cười nhìn Minh Huy và Diệp Tinh ra sàn đấu.

“Các con học chiều, có thể đến vào sáng mai. Chỉ sợ tập xong không còn sức để đi học.” Tàn Kiếm nói.

“Không sao đâu sư phụ, chúng con hiện tại không còn nhiều thời gian.”

“Vậy được, các con hãy có mặt tại đây vào 6h45’ ngày mai.”

“Vâng!”

18. Chương 18 : Kẻ Chiến Thắng

Ngày hôm sau, Vũ Thiên thấy khá ngạc nhiên về thái độ của Thiên Vũ.

Hôm qua hắn còn nói một cách chân thành như thế, vậy mà hôm nay khi nhìn thấy cô hắn quay đầu đi còn nhanh hơn. Nữ sinh trong lớp thấy hắn nhiệt tình với họ khác mọi ngày nên cũng mạnh dạn tiếp cận hơn mọi hôm.

Nghi hoặc về quan hệ của hotboy và 4 mất thật khiến mọi người như đi vào mê cung. Hôm trước thế này, hôm sau lại thế khác, chẳng hiểu ra làm sao.

Vũ Thiên liếc mắt qua đồng thời chạm phải ánh mắt hắn, cô liền cười lạnh. Xem ra hắn thật sự cũng chỉ coi trọng khuôn mặt cô, bị cô từ chối liền lập tức buông tay.

Còn hắn thì chẳng biểu hiện cảm xúc gì, tiếp tục cười nói với những nữ sinh đang vây xung quanh bàn. Mặt hắn thì đang cười nhưng trong lòng lại như bị cắn xé nghĩ đến hôm qua.

Cái tên Lâm Hạo tự vỗ ngực là cao thủ tình trường kia bảo hắn rằng, con gái hiện nay luôn làm cao để con trai có cảm giác muốn chinh phục. Thiên Vũ không đồng ý với điểm ấy. Nhưng hắn lại nói, chỉ cần để cô ấy thấy kẻ đã từng theo đuổi mình lại cười nói với những cô gái khác sẽ cảm thấy khó chịu dù cho không thích hắn đi chăng nữa, dần dần sinh cảm giác ghen tuông và quan tâm hắn nhiều hơn.

Thiên Vũ thấy thật lằng nhằng. Lâm Hạo kết lại một câu rằng: đuổi tình thì tình chạy, chạy tình thì tình đuổi. Lúc đấy hắn có gật gù nghiêng ngả một chút, mím môi nghĩ không biết cô vì mình mà ghen tức sẽ như thế nào.

Thiên Vũ thật sự đã thử, nhưng đổi lại chỉ là sự lạnh nhạt của cô, hắn cũng không thể nhìn rõ cảm xúc của cô qua cặp kính kia.

Hết giờ học hắn lại chạy đến chỗ vẫn Lâm Hạo, nhưng chỉ nghe Lâm Hạo ột câu: mưa dầm thấm lâu. Thiên Vũ lại cố kiên trì...

Bất giác đã qua vài ngày, nhìn biểu cảm của cô vẫn như vậy, hắn thật sự chỉ muốn nhào đến bóp cổ tên Lâm Hạo với cái mớ kinh nghiệm vớ vẩn của cậu ta.

Trong suốt những ngày gần đây, Thiên Vũ thấy toàn thân khó chịu. Hắn muốn được nhìn thấy cô, nghe giọng cô nói, nói chuyện với cô, thậm chí muốn nắm lấy bàn tay cô... Hắn hối hận tới cực điểm vì đã nghe theo cái tên ba lằng nhằng kia.

Tan học, Thiên Vũ khó khăn nói muốn nói chuyện với cô, nhưng đáp lại hần chỉ là câu nói cụt lủn “tôi bận” rồi thấy Vũ Thiên kéo Diệp Tinh đi.

Lần đầu tiên hần thấy mình thật sự rất ngu ngốc.

oOo

Vũ Thiên nói bận cũng không phải là giả, vì hôm nay khi vừa tan học, học sinh đã nhốn nháo bàn tán về đám người không báo trước đang đợi sẵn ngoài cổng trường. Minh Huy xác nhận đó là học sinh trường Ares. Vũ Thiên neho mắt, cái gì phải đến cuối cùng cũng sẽ đến, tốt nhất là kết thúc sớm một chút.

Vũ Thiên đã thay đổi hình dạng, ngẩng cao đầu dẫn đầu đoàn người bước ra cổng trường. Cuối cùng, xuất hiện trước mắt cô là một kẻ nhàn nhã đút tay vào túi, phía sau là những học sinh cũng mặc đồng phục trường Ares như tên đứng phất trên này.

Cổng trường Orient cũng khá rộng, nhưng hiện tại đã chật ních người. Vũ Thiên liếc nhìn một đám người không cầm băng rôn thì cũng cầm chiếc ảnh cô bị chụp ở những lần đánh nhau trước, không ngừng vẫy và gào thét như khi nhìn thấy thần tượng. Vũ Thiên nghĩ, chắc đó là hội fan của cô.

Hai thủ lĩnh tách hẳn lên phía trước đối mặt nhau, phía sau là những kẻ lúc nào cũng sẵn sàng động thủ, xung quanh là hỗn hợp học sinh rất nhiều trường, có người muốn xem cho rõ còn trèo hẳn lên cây. Đặc biệt là không ai thấy bóng dáng của bảo vệ đâu.

Âu Thần - thủ lĩnh Ares tiến lên phía trước, khi nhìn rõ mặt Vũ Thiên liền cười cợt.

“Rất xinh đẹp.”

Ba người Thiên Vũ, Lâm Hạo, Thiếu Phong đứng tại một nơi khá dễ quan sát.

Lâm Hạo thì vẫn giữ ánh mắt long lanh nhìn thủ lĩnh, còn Thiếu Phong chỉ nhìn chằm chằm vào bóng dáng của Mộc Thanh. Thiên Vũ cau mày nhìn thái độ ngả ngớn của Âu Thần, tay nắm chặt.

“Tên điên đó...” Trước kia học cùng trường với Âu Thần, cả 3 người họ chẳng có cảm tình gì tốt đẹp với hần cả.

Vũ Thiên thầm đánh giá kẻ trước mặt. Dáng vẻ nhàn nhã cười cợt trông không có gì khiến người ta e sợ, nhưng đứng được ở vị trí này e là hần không phải kẻ đơn giản. Khuôn mặt cũng ưa nhìn, nhưng so với tên Thiên Vũ kia thì chẳng là gì cả...

Vũ Thiên bỗng nhíu mày, sao cô lại nghĩ đến hần nữa nhỉ...

“Không biết cơn gió nào kéo mấy người tới đây vậy? Orient có gì khác thường sao?” Vũ Thiên bỏ qua lời khen ngợi kia, giả vờ hỏi.

“Làm bạn gái anh nhé?” Âu Thần cợt nhả cười. Khi nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân trước mặt, hần không thể tin nổi đó là kẻ chỉ ngắn ngủi trong 3 tuần đã lãnh đạo Orient lần lượt đánh bại các trường khác trong thành phố. Nghe nói thủ lĩnh đó là nữ, hần đã tưởng tượng đến một cô gái có cơ bắp cuồn cuộn. Đến khi hần vừa nhìn thấy cô thì đã bị đôi mắt kia mê hoặc.

Mọi người xung quanh hít một ngụm khí lạnh. Những kẻ dám nói câu này với đại tỷ đều có kết cục thảm hơn bình thường.

“Haha...” Vũ Thiên không nói gì, cười nhạt nhẽo. Cô ghét câu nói này.

“Sao? Chê tôi à?”

“Xin lỗi, tao ghét nhất... là những kẻ như mày.” Vũ Thiên đổi cách xưng hô, “Nếu muốn đánh thì cũng không cần phải dài dòng.”

“Vậy à, nghe nói cưng rất muốn vị trí của anh?” Âu Thần vẫn cười cợt.

Mộc Thanh làm mặt quỷ ọe một tiếng. Buồn nôn!

Vũ Thiên khó chịu với kiểu xưng hô của hần, chỉ đáp “Đúng.”

“Phụ nữ đâu nhất định phải đứng lên làm vua? Anh dành một vị trí tốt hơn cho em, thế nào?”

“Mày muốn nói gì?” Vị trí tốt hơn?

“Làm hoàng hậu.”

“Chúng ta bất đồng ngôn ngữ, tốt nhất là không nói nhiều.” Quay đi quay lại, hắn vẫn chỉ vì thấy cô là con gái mà cợt nhả.

“Lạnh lùng như vậy, muốn chơi trò đuổi bắt với anh hả?” Hắn vươn tay định nâng cằm cô lên nhưng lại bị bàn tay của cô nhanh chóng gạt đi.

“Từ chối ý tốt của anh, rồi cô em sẽ hối hận. Đánh!” Âu Thần ra lệnh.

Hai bên dường như chỉ chờ có thế, xáp vào nhau đánh đấm hỗn loạn. Nhưng lại không hề ảnh hưởng tới hai người vẫn đứng im lặng ở giữa. Thật có phong thái của thủ lĩnh!

“Tao sẽ hối hận, nếu hôm nay không đánh nát bộ mặt của mày.”

“Thử xem.”

Không nói thêm, Âu Thần nhanh chóng tung cước không nhượng bộ, muốn thu phục cô gái này. Nhưng không ngờ cú đá còn chưa xuất ra hắn đã bị chân cô đá trở lại. Ngạc nhiên chưa hết, hắn tiếp tục phóng thêm một cú đá ngang sườn nhưng vẫn bị chân cô ngăn cản, đá văng trở lại.

“Tiệt quyền đạo?” Hắn chau mày.

“Coi như ngươi cũng có hiểu biết.”

Vũ Thiên liên tiếp đỡ được đòn tấn công của hắn, đồng thời phản công nhưng chỉ sượt qua, vì phản ứng của hắn khá nhanh nhạy.

Dần dần Vũ Thiên cũng dùng taekwondo đấu với hắn xem ai hơn ai. Sắc mặt Âu Thần chợt biểu lộ chút bất an.

Học sinh hai trường mãi miết đánh nhau cũng bắt đầu chậm lại để quan sát trận đấu giữa hai thủ lĩnh.

Âu Thần tập trung đấu trở lại, từng chiêu từng chiêu đánh ra như nóng vội chiến thắng ngay tức khắc. Vì hắn trước nay không tìm được đối thủ bằng tuổi ngang tầm nên sao nhãng tập luyện rất nhiều.

“Nóng vội quá sẽ thua.” Vũ Thiên cười trước sự bất an của hắn, vẫn không ngừng tung ra những cú đá cao ngang đầu.

Thấy hắn có thể ngang ngửa mình, Vũ Thiên chợt nhớ ra, đây đâu phải sân thi đấu, không có luật cũng không có trọng tài, nhưng này giờ cô vẫn tuân thủ mấy cái luật đó nên mới chưa hạ gục được hắn.

Bất ngờ tung ra một cú đấm, Âu Thần loạng choạng ôm mặt ngã ra phía sau.

Chảy máu mũi.

Người xung quanh càng hét lớn “Đại tỷ! Đại tỷ!”

Hắn chưa kịp đứng vững đã thấy Vũ Thiên bay lên, làm một cú song phi không hướng tới ngực hắn mà hướng tới mặt của hắn.

Không kịp tránh sau cú choáng, Âu Thần lãnh trọn toàn bộ cú đá, nặng nề ngã xuống.

Sau cú bay người song phi thì Vũ Thiên cũng ngã xuống đúng tư thế rồi bật luôn dậy.

Thắng bại giữa hai vị thủ lĩnh đã rõ, nhìn lại học sinh Ares, coi bộ cũng rất chật vật.

Toàn bộ học sinh Orient hò hét vang dội, một số thì nhìn Ares cười nhạo. Lâu nay bị bắt nạt, cuối cùng cũng được bình yên.

Âu Thần khuôn mặt hơi biến dạng, quệt miệng, khó khăn đứng lên yêu cầu rút lui. Trước khi đi không quên liếc Vũ Thiên một ánh mắt đầy ẩn ý.

Thiên Vũ im lặng nhìn nụ cười thoáng qua trên khuôn mặt Vũ Thiên, quay đầu ra về.

oOo

“Thắng rồi! Chúng ta thắng rồi!” Mọi người nét mặt ai cũng vui vẻ, tuy bộ dạng có hơi chật vật một chút.

“Wa, cái công tập luyện trong mấy ngày qua cũng thật có ích.”

“Shishishi, đại tỷ là số một!”

Vũ Thiên không biết sau này mình còn phải tháo kính rồi đánh nhau không, nhưng so với cảm giác không bị trói buộc trong chuẩn mực “bình thường” mà mình tự đặt ra thì thể này tốt hơn nhiều.

Tất cả đang muốn đến một quán ăn nào đó làm một bữa. Nhưng Mộc Thanh thì lại vừa bị Thiếu Phong chặn giữa đường kéo đi. Mọi người chỉ tủm tỉm cười, không ai ngăn cản.

Thiếu một người thì đâu còn vui nữa! Mọi người cũng thấy hơi mệt, lùi việc ăn mừng lại hôm sau.

Về phần Vũ Thiên, cô xuống bến xe bus rồi tiếp tục đi bộ về nhà, không ngờ được tới những việc sắp xảy ra kế tiếp...

19. Chương 19 : Được Bảo Vệ

Xe bus tất nhiên sẽ không vào sâu trong khu biệt thự nên Vũ Thiên phải tự đi bộ. Cô cũng nghĩ đây chỉ là một cách rèn luyện sức khỏe.

Khu biệt thự S khá thưa thớt, cách vài chục mét mới có một ngôi nhà, thỉnh thoảng mới nhìn thấy vài ngôi nhà nằm cạnh nhau. Những khu đất trống đầy cỏ vẫn đang đợi được bán vì giá đất ở đây không hề thấp.

Đoạn đường Vũ Thiên đi khá vắng vẻ, lâu lâu mới có một chiếc xe sang trọng nào đấy đi ngang qua.

Tiếng động cơ xe motor chợt vang phía sau lưng Vũ Thiên, sau đó càng ngày càng gần, rồi cuối cùng cô thấy một đám học sinh vẫn đang mặc đồng phục đủ các loại trường, cưỡi xe motor dừng trước mặt mình.

“Hi, thủ lĩnh xinh đẹp, còn nhớ anh chứ?” Tên đi đầu lên tiếng.

“Không.” Nhìn hần khá quen, chắc là thủ lĩnh trường nào đó từng bị hạ gục.

“Lạnh lùng vậy sao? Anh đây rất muốn biết cô em còn giữ được bộ mặt ấy đến bao giờ.”

Lũ này là tập hợp những kẻ thua nhục nhã dưới chân Vũ Thiên, trong khi trước đánh nhau, chúng còn giễu cợt cô. Kết quả là, mỗi một thông tin nhỏ của trận đánh đều được đưa lên forum các trường, khiến Vũ Thiên càng được nổi tiếng và ái mộ, còn chúng thì đi đâu cũng bị nhìn với ánh mắt khinh bỉ thay vì ánh mắt kính sợ trước đây.

Bọn chúng tuy chết mê chết mệt khí chất nữ vương của cô, nhưng lòng tự cao của một thằng đàn ông khiến chúng không chịu nổi. Hôm nay chúng không đến tay không, mà cầm theo gậy để nắm chắc phần thắng. Chúng muốn trả thù riêng.

“Theo tôi đến tận đây sao?” 10 tên không là vấn đề, 20 tên vẫn là chuyện nhỏ, nhưng đông thế này thì... Vũ Thiên nhìn cảnh bắt lợi trước mặt, thầm than không ổn.

“Đi theo cô em chỉ có một người, bọn anh cũng vừa mới đến thôi. Sao, cô em có gì muốn nói không?”

Vũ Thiên mặt không đổi sắc thăm nghĩ, sư phụ đã dạy cô rằng, đánh không lại thì bỏ chạy. Nhưng làm sao chạy khỏi được mấy tên lái motor?

“À... chúng ta có thể thương lượng một chút không?”

“Ồ, có thể chứ.”

“Dễ dàng vậy sao?” Vũ Thiên nhướn mày.

“Chỉ cần cô em quỳ xuống lạy bọn anh để bọn anh chụp vài bức ảnh là được.” Hần cười khà ồ.

“Vậy sao? Chỉ sợ nhận cái lạy của tao rồi bọn mày sẽ hết đường gặp lại bố mẹ.”

Nói xong Vũ Thiên nhặt cục đá dưới chân ném chuẩn xác vào chính giữa mặt tên kia. Đầu hắn chảy máu...

“Hahaha...” Chẳng biết có thoát được không, nhưng Vũ Thiên vẫn thấy rất sung sướng vì cục đá của mình.

Ý, tính cách của cô lại lộ ra tính trẻ con rồi.

Vũ Thiên ngừng cười tránh những chiếc gậy đang vung tới tập về phía mình. Giật tạm lấy một cái, Vũ Thiên tập trung đánh. Chúng đông thật...

Đánh thì khó trúng, lại còn vừa đánh vừa đỡ... cô thật sự đã thấm mệt, cầm gậy cũng thấy khó khăn. Một tay rút chiếc kim điện trong túi, Vũ Thiên bắt chập bị đánh để tiếp cận từng người một và dí điện.

“Nó có kim điện, đừng để nó đến gần!” Một tên hét lên.

“Haha, bị phát hiện rồi.”

Mắt thấy mấy chiếc gậy vẫn không ngừng đánh đến, Vũ Thiên chỉ còn cách đưa tay lên đỡ, hoặc cố gắng giật lấy để không phải chịu đòn nữa...

Cánh tay đau nhức, khi sắp thấy không chịu nổi nữa thì cô không cảm thấy còn bị đánh vào người.

Hé mắt, Vũ Thiên thấy bóng lưng của một cậu con trai. Quay lưng về phía cô để che chắn, nhưng cô vẫn thấy hắn đánh ngã từng người từng người một, mạnh mẽ như một ngọn lửa.

Thấy mất hơi thở, Vũ Thiên gắng ngồi dậy dụi dụi mắt. Nhưng tên kia đều nằm la liệt dưới đất, tay cực lực ôm lấy chân.

Cô ngẩn người. Chân là điểm trụ của mỗi người, đó có thể coi là điểm yếu. Đánh vào chân sẽ khiến chúng không thể đứng dậy tiếp tục chiến đấu nữa. Vậy mà cô không nghĩ ra sớm...

“Cút hết đi.”

Giọng nói trầm thấp đầy nguy hiểm kia khiến tâm bọn chúng run rẩy. Nhưng chân đến đi còn không nổi, sao mà lên được xe?

Thiên Vũ nghiêng rằng không nói gì, quay lại bế cô lên, nghĩ nghĩ một lúc rồi quyết định hướng về phía nhà cô mà bước tới.

“Là cậu...” Nằm gọn trong lòng ngực ấm áp của hắn, bỗng nhiên cô cảm thấy rất an toàn.

“Ừ, là tôi.” Hắn nhìn cô cười dịu dàng như gió xuân. Cứ nghĩ mạnh mẽ như cô sẽ không cần hắn bảo vệ, nhưng thà hắn không có cơ hội bảo vệ cô còn hơn để cô chịu đựng những việc này.

“Sao cậu lại ở đây...” Vũ Thiên cúi đầu.

“Cậu không muốn thấy tôi sao?”

“Không phải, nhưng...”

Nhớ lại, lúc hắn vừa đến bida club liền nghe đứa nào đó thảo luận kế hoạch trả thù của mấy tên chết tiệt này, chúng cực nhau xem thủ lĩnh Orient sẽ thảm bại hay mấy tên kia thảm bại. Không nói thêm nhiều, Thiên Vũ đã vội vã tới đây. Địa chỉ nhà cô, hắn sớm đã biết...

“Tôi vì cậu mà đến, không cảm ơn sao?” Hắn định nói xin lỗi vì đã đến muộn, nhưng sợ không khí nặng nề nên đã đổi lại.

“Cảm ơn... tôi có thể đi được.” Vũ Thiên càng cúi thấp đầu hơn nữa.

“Nhưng tôi thích bế cậu. Không thấy rất lãng mạn sao?” Nhìn cô lúc này, hắn lại nhớ đến hôm sinh nhật cô. Về ngoài lạnh lùng ấy đã biến mất.

“...” Đối với câu nói đùa của hắn, cô lúng túng chẳng biết nên nói gì.

“Có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

“Không cần, chúng đánh chưa hại đến xương...”

Nhìn cánh cổng lớn uy nghi của nhà mình, Vũ Thiên ngạc nhiên: “Sao cậu biết nhà tôi?”

“Vì tôi thích cậu.” Hấn đáp lại không cần suy nghĩ.

“...” Cậu trả lời này...

“Cô chủ. Cổng sẽ được mở ngay lập tức.”

Tiếng nói từ loa phát ra, cánh cổng tự động hé mở, Thiên Vũ thì vẫn cứ bế cô bước vào.

“Này... thả tôi xuống.” Giãy dụa.

“Tôi biết chân cậu đau. Yên nào.” Hấn bá đạo ra lệnh. Dù cô có ghét hấn, hấn cũng quyết không buông tay.

Vậy là họ cứ tiến vào cửa trong ánh mắt kì dị của mọi người.

“Tiểu thư, cô bị sao thế này?” Quản gia nhìn những vết thương trên tay cô lo lắng hỏi.

Vũ Thiên được hấn đặt lên ghế.

“Cháu không sao. Ông bà đâu rồi bác?”

“Họ tới viện nghiên cứu từ trưa, đến giờ vẫn chưa về. Tiểu thư, đây là...”

“À, cậu ấy là bạn học cùng lớp.” Cô nhìn hấn, ngập ngừng nói “Ừm... cảm ơn vì cậu đã giúp, bây giờ cũng đã muộn rồi...”

“Cậu đang đuổi tôi đấy hả?” Thiên Vũ có chút giận dỗi nói.

“Vậy...” Dường như cô cũng có chút muốn hấn ở lại.

“Tôi giúp cậu bôi thuốc.” Không đợi cô đồng ý, hấn đoạt lấy thuốc sát trùng và thuốc bôi từ tay cô giúp việc, ngồi xuống ghế.

“Đưa tay cậu đây.”

“Không... cần.”

Thiên Vũ nhận rõ sự khác biệt giữa từ không cần của lần này với những lần khác. Hấn kéo tay cô.

“Cậu có thể làm thế này với tôi, sao tôi lại không thể.” Ý hấn là lần trước cô bôi thuốc cho hấn.

Vũ Thiên im lặng nhìn hấn đang dịu dàng bôi thuốc ỉnh, có cảm giác nhìn không thấu. Hấn thật sự thích cô, quan tâm tới cô sao?

“Lần sau cậu đừng có mạnh động như vậy.”

“Tôi cũng đâu muốn đánh nhau với chúng chứ...”

Thiên Vũ thương tiếc nhìn cánh tay sưng đỏ của cô, thầm lên kế hoạch dạy dỗ mấy tên kia một trận.

“Còn chân cậu...”

“Cái này... tôi sẽ tự làm.” Cô nói ngay.

“Tôi cũng đâu có ý định làm chứ.” Thiên Vũ cười ranh mãnh.

“...”

“Cậu không báo đáp tôi cái gì sao?” Hấn chợt ngồi xuống trước mặt cô, nhìn cô chăm chú.

Nói gì thì nói, hôm nay cũng là hấn cứu cô, lại còn cố tình ở lại chăm sóc vô để tặng thêm chút ơn.

“Chẳng phải lần trước tôi cũng giải vây cho cậu sao...” Vũ Thiên lúng túng nói, tuy cô biết lần đó hấn không cần cứu.

“Không có cậu cứu, tôi vẫn không sao. Nhưng hôm nay nếu không có tôi thì...” Hấn mập mờ.

“Cậu muốn gì?”

“Đây.” Hấn nghiêng mặt, chỉ chỉ vào má mình “Cho tôi quà.”

“Quà... quà gì...”

“Cậu không hiểu sao?”

Vũ Thiên quay mặt đi.

“Vậy thì tôi sẽ tự lấy.”

Hấn nhướn lên, hôn ‘chụt’ một cái rõ kêu vào má cô, cảm nhận được mặt cô đang nóng bừng. Cô đỏ mặt sao? Đáng yêu quá!!!

“Cậu!”

“Hi, tôi về đây.”

Hấn nhanh chóng chuồn mất, để lại Vũ Thiên ngượng chín mặt với cô giúp việc đứng gần đó.

Chắc chắn là sau này ông bà cũng sẽ biết chuyện!

Tay đặt lên khuôn mặt vẫn còn đang nóng của mình, cô ngẩn người.

.....

Thiên Vũ thì giờ đang cười đến là vui vẻ, thậm chí trách mình sao không tiếp cận cô từ sớm, lại còn nghe lời cái tên Lâm Hạo kia.

Cô cũng thích mình chứ? Hấn nghĩ nghĩ... không ghét là tốt rồi, hấn còn có cơ hội. Muốn làm tan chảy chiếc mặt nạ băng giá của cô thì phải thật lòng, tốt nhất là không dùng yêu sách của Lâm Hạo.

20. Chương 20 : Rắc Rối Mang Tên Âu Thần

Hôm nay Vũ Thiên nghỉ học, họ rất lo lắng nên gọi điện hỏi thăm. Vũ Thiên không muốn mọi người biết cô bị chặn đánh nên chỉ nói là thấy hơi mệt. Vậy mà họ cuống quýt đòi đi chỉ để đến nhà thăm cô. Vũ Thiên lờn vài lý do nào đó để ngăn cản, cuối cùng cô phải nói vài ngày nữa mời họ tới nhà cô ăn cơm, họ mới chịu thôi.

Sau đó thì hấn gọi điện.

“Cậu bị thương nặng tới mức không đi học được sao?” Thiên Vũ hỏi.

“Chỉ là không muốn người khác thấy vết thương thôi. Cậu cũng biết mà, không nghiêm trọng.” Trước khi nhận cuộc gọi, cô đã ngồi nghĩ khá lâu khi, nụ cười của hấn...

“Tôi đến thăm cậu.”

“... chúng ta có thân thiết như vậy sao?” Nhớ đến hôm qua, cô thấy... hấn rất biết lợi dụng thời cơ đi.

Thiên Vũ xụ mặt, nhưng nhanh chóng lấy lại tươi cười. Vì hấn đã quyết tâm không nản lòng với lạnh lùng của cô.

“Cậu cứu tôi, tôi cứu cậu, hơn nữa tôi còn là bạn trai cậu...”

“Tùng là.”

“Vậy là rất thân thiết còn gì!”

“Là giả.”

“Nhưng chúng ta đã hẹn hò, tay cũng đã nắm, môi...”

“Dừng lại! Chúng ta có thân thiết, được chưa?”

“VẬY TÔI ĐẾN NHÀ THĂM CẬU.”

“...”

“TÔI CÓ THỂ GIẢNG LẠI BÀI HỌC HÔM NAY CHO CẬU.”

“XÌ, NGỒI TRONG LỚP CẬU CÓ BAO GIỜ GHI BÀI CƠ CHỨ.”

“CẬU CŨNG ĐỂ Ý TỚI TÔI LÀM GÌ SAO?” THIÊN VŨ NGẠC NHIÊN XEN LẤN VUI MỪNG.

“THỈNH THOẢNG.” CÓ CẦN KÍCH ĐỘNG VẬY KHÔNG?

“VŨ THIÊN, TÔI THÍCH CẬU !”

“KHỤ KHỤ...” HẮN TA... SAO CÔ CẢM THẤY HẮN ĐANG VÃY ĐUÔI NHỈ.

“CẬU THÍCH TÔI CHỨ?” GIỌNG NÓI HẮN NHƯ ĐANG RẤT CHỜ MONG.

Tít tít tít....

Thiên Vũ méo máo nhìn điện thoại... nhưng thà cô tắt máy còn hơn là nói không thích hoặc ghét hắN.

Vũ Thiên ôm chăn che kín mặt. Tim lại đập linh tinh rồi... Cô bỗng cảm thấy sợ, sợ cái hắN thích là khuôn mặt của cô. Mà sao cô lại phải sợ điều đấy nhỉ? Cô đâu có thích hắN! Đúng, cô không thích hắN...

Cầm con gấu nhỏ ở gối bên cạnh lên, Vũ Thiên tủm tỉm cười: “Đáng ghét...”

Cô im lặng, thậm chí biết mình đã không thể có cảm xúc bình thường khi nhìn thấy hắN hay nghĩ về hắN.

.....

Trong 3 ngày Vũ Thiên nghỉ học, hắN hôm nào cũng gọi điện, nói đủ các loại trên trời dưới đất.

Còn Diệp Tinh cũng có lần gọi điện than thở về Gia Bảo, vì không thấy cô đến võ quán nên nó nặng hết cả lên.

Khi lên forum trường, Vũ Thiên nhàn rỗi thăm fan page của mình.

Aizz, mình lại trở thành người nổi tiếng... Ảnh cô được chụp từ mọi góc độ, bay người, đắm, đá, nhếch mép, nhăn mày... đủ cả. May mắn là phần thông tin vẫn trống không. Rất nhiều lần cô phát hiện trên đường về nhà có kẻ bám theo nên cố tình đi lắt léo nên chưa bị phát hiện. Không biết sau này cô có còn phải ra mặt nữa không...

oOo

Vẫn bình thản bước qua cổng trường như mọi ngày, nhưng bỗng nhiên tay cô bị ai đó kéo giật lại.

“Thủ lĩnh Orient phải không?”

Thịch. Tim đen Vũ Thiên giật thót. Giọng nói này là của ai? Cô quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt kẻ kia liền sững lại một chút. HắN là thủ lĩnh của Ares! Tên gì ấy nhỉ...

“Cậu đang nói gì cơ?” Giả ngu.

Âu Thần nghiêng ngẫm giọng nói... nghe cũng khá giống. Mấy ngày trước khi hắN bị đánh bại liền có suy nghĩ muốn tìm hiểu thủ lĩnh Orient. Nhưng hắN đứng trước cổng trường suốt mấy ngày vẫn không thấy cô, đi tìm tư liệu về gia đình trường lớp lại không có. Rất bí ẩn.

“TÔI NẮM CHẮC 60% CÔ LÀ THỦ LĨNH ORIENT, CHỈ CẦN THÁO LÍNH RA XÁC NHẬN LÀ ĐƯỢC.”

Vũ Thiên có hơi hoảng một chút vì một số người bắt đầu bầu xung quan để xem.

“Sao cậu lại nói tôi là cô ấy?” Sao lại bị phát hiện nhỉ?

“Chiếc lắc tay ngôi sao cô đang đeo giống hệt của cô ta!” HắN nhớ rõ chiếc lắc tay gắn nhiều ngôi sao đó, vì vậy ngoài nhìn mặt hắN còn nhìn cổ tay của nữ sinh ra vào trường nữa.

Hồng hét! Cô quên mất chi tiết này.

“Nhưng... lắc tay giống nhau là chuyện bình thường, mua cùng một nơi là được.”

“Vậy sao?” Âu Thần cho là có lý nhưng vẫn nói tiếp: “Cứ bỏ kính ra đi.”

Không ngờ hắn sẽ làm thế, Vũ Thiên liền lấy tay nhanh chóng ôm mặt mình lại. Che mặt thế này sao đánh được hắn? Lại còn có rất nhiều người đứng xung quanh.

“Bỏ tay ra xem nào!” Hắn nóng nảy, vì thái độ của cô ta càng làm hắn nghi ngờ.

“Không... cứu...” Lâu lắm rồi không kêu cứu.

“Âu Thần, mày đang làm cái quái gì vậy.”

Cô giật mình khi nghe thấy giọng nói của Thiên Vũ, đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm. Được cứu rồi!

“Ha, lâu không gặp.” Âu Thần đứng dậy thả tay Vũ Thiên ra.

“Vậy sao?”

Hừ, mấy hôm nay đều thấy cái bản mặt hắn trước cổng trường, Thiên Vũ chỉ liếc qua một cái rồi bỏ đi. Dính dáng đến hắn chút bực mình.

Thiên Vũ bước tới muốn lấy lại chiếc kính nhưng tay Âu Thần đã kịp dời đi nơi khác.

“Làm gì vậy anh bạn?”

“Đưa kính đây.” Đôi mắt Thiên Vũ nhìn Âu Thần không hề có nhiệt độ.

“Sao tôi phải đưa? Của cậu à?” Hắn vẫn cố ý cợt nhả.

“Trả cho cô ấy.”

“Trả hay không là việc của tôi, không cần cậu can thiệp. Ha, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Thiên Vũ không muốn nói nhiều, vươn tay chạm vào cái kính. Nhưng ngay lập tức, Âu Thần bóp mạnh, kính gãy làm đôi.

“Mày...”

“Hai người sao vậy? Ta đây chỉ muốn xem mặt cô ấy một chút thôi mà? Ha, nghe nói Thiên Vũ đại thiếu gia không quá gần gũi con gái, nay lại ra mặt bảo vệ một cô, thật khiến người ta khó hiểu.”

“Không liên quan đến mày.”

Liếc thấy Vũ Thiên hai tay ôm mặt, hắn kéo cô ôm vào ngực, lấy tay che cho cô rồi nói thầm: “Ra khỏi trường trước đi.”

“Cám ơn.” Vậy là cô sẽ tiếp tục được nổi tiếng với cái tên ‘con bé 4 mắt’ chứ không phải ‘thủ lĩnh Orient’. Aiz...

Âu Thần nhìn 2 người đi xa khỏi cổng trường, thầm nghĩ: tên Thiên Vũ đó đời nào lại rảnh rỗi đi quan tâm đến một con bé tầm thường. Giờ hắn chắc chắn đến 99% cô ta là thủ lĩnh.

.....

Đến tiết học thứ hai, cô và hắn mới trở lại trường với một cặp kính mới... Cô cũng không muốn nói đến chuyện trên đường đi hắn mua cho cô một cây kem.

Cuộc đối thoại của Vũ Thiên với Âu Thần đã bị một vài paparazzi cấp trường nghe được, nên ngay khi cô đến lớp liền có người tới “phỏng vấn”. Còn phóng viên là một cô bé lớp 11.

“Chị Vũ Thiên, em có người bạn rất thích các loại trang sức hoặc đá quý xinh đẹp. Nhưng cô ấy chắc chắn chưa thấy chiếc lắc tay chị đang đeo bao giờ. Xin hỏi chị mua nó ở đâu vậy?”

“Tôi không mua, đây là một món quà sinh nhật.”

“Em là fan của đại tỷ trường ta, chị ấy cũng có một chiếc lắc tay y hệt như vậy. Chị nghĩ sao?”

“Chỉ là trùng hợp.”

“Vậy... chị có thể tháo kính một chút không ạ? Nghe nói chưa ai trong lớp nhìn thấy chị tháo kính.”

“Không được.” Vũ Thiên từ chối ngay lập tức.

“Tại sao ạ?”

“Vì tôi rất xấu, không muốn ai thấy.”

Cô bé phóng viên không ngờ cô nói vậy nên chưa biết nói gì thêm. Sao lại có cô gái nhận mình xấu xí chứ?!!

“Em hỏi xong chưa?” Ngón tay Vũ Thiên gõ gõ lên mặt bàn, tỏ vẻ mất kiên nhẫn.

“À... có một vấn đề nữa mà rất nhiều nạn của em muốn hỏi chị... à... quan hệ giữa chị và anh Vũ là gì vậy ạ?”

Cộp. Tay Vũ Thiên ngừng gõ.

“Chị ấy là bạn gái của anh.”

Bất chợt Thiên Vũ không biết từ đâu chui ra, vòng tay ôm lấy thắt lưng Vũ Thiên, cầm nhẹ nhàng đặt lên vai cô.

“Em còn gì muốn hỏi không?” Hấn lại nở nụ cười xã giao mê hồn.

Cô bé phóng viên mặt đỏ bừng vội vã cáo lui, để lại ọi người trong lớp ánh mắt kinh ngạc.

“Tôi nói thật đấy, mọi người đừng nhìn như thế, cô ấy sững lại.” Thiên Vũ vẫn hưởng thụ ôm chặt cô, cảm nhận được hương thơm của cô.

“Bỏ... tay ra.”

Hấn chỉ dụi dụi đầu mình vào tai cô, thì thầm: “Không muốn.”

Người trong lớp vẫn nghe được, bởi vì này giờ ai cũng nín thở quan sát họ.

“Buông ra.”

Thiên Vũ thả tay. Cái cô gái này sao vậy chứ? Vừa rồi còn bối rối ngượng ngùng làm hấn muốn lấn tới, bỗng nhiên lại chuyển thành lạnh lùng đáng sợ, làm hấn... chùn bước.

“Tôi cũng nghĩ Vũ Thiên là đại tỷ rồi mà... chứ không thì tại sao Diệp Tinh và Huân Trì lại quan tâm cô ấy vậy chứ.”

“Lớp mình có nhân vật vĩ đại vậy sao?!”

“Uhh... cũng có lý. Có khi nào Thiên Vũ biết cô ấy xinh đẹp nên mới theo đuổi không?”

“Ý chết, bình thường tôi luôn tỏ thái độ ghét bỏ cô ấy, không biết cô ấy có để bụng không...”

Vũ Thiên nhắm mắt nghe những lời bàn tán trong lớp. Xem ra cuộc sống của cô lại sắp có biến.

“Đừng quan tâm tới họ.”

Vũ Thiên hé một mắt, thấy hấn đang nằm bò ra bàn nghiêng mặt nhìn cô.

“Dù là ngưỡng mộ hay ghen ghét, họ nhìn cậu như thế nào đâu quan trọng.” Hấn nói.

“Ừ.”

Tiết học vẫn diễn ra bình thường, nhưng trong lòng Vũ Thiên ngổn ngang rất nhiều suy nghĩ.

.....

“Đại tỷ, cô bị nghi ngờ rồi.” Đông Hải nói.

“Mọi người đều biết cũng hay mà! Để không ai còn coi thường ”Vũ Thiên” nữa!” Minh Huy nói.

Diệp Tinh đập bốp vào đầu Minh Huy: “Cậu thấy Vũ Thiên bị coi thường bao giờ hả?”

“Không phải vậy sao...” Minh Huy ôm đầu.

“Còn dám cãi?”

“Không có gì là bí mật mãi mãi cả. Chuyện sớm hay muộn thôi.” Vũ Thiên nhàn nhã nói.

“Aha, tên Âu Thần đang ở dưới sân trường kia!” Hoàng Kỳ bám vào lưới sắt trên sân thượng chỉ xuống dưới.

“Hắn vừa từ lớp ta đi ra.” Huân Trì nói.

“May mà mình ở trên này.” Vũ Thiên chớp chớp mắt.

“Tên rắc rối.” Hoàng Kỳ bực mình.

“Kệ hắn ta đi.”

21. Chương 21 : Ghen

Hôm sau.

“Anh Vũ!!!”

Một cô bé xinh đẹp chạy từ cửa lớp chạy vào, ôm chầm lấy Thiên Vũ.

“Gia Bảo? Sao em lại ở đây?” Thiên Vũ ngạc nhiên.

“Em chán học ở trường nữ sinh rồi, muốn cho anh bất ngờ nên không nói trước!” Gia Bảo dúi đầu vào người hắn nũng nịu.

“Vậy sao? Lại muốn gây rắc rối gì hả?”

“Hi hi, đâu có, là do em muốn học cùng anh thôi.”

“Chỉ được cái dẻo mềm.” Hắn xoa xoa đầu Gia Bảo, không phát hiện ánh mắt kì quái của mọi người trong phòng học.

“A, chị Diệp Tinh! Chị có biết chị Vũ... Ừm ừm...”

Huân Trì đứng gần đó kịp thời bịt miệng Gia Bảo lại. Diệp Tinh thở ra.

Gia Bảo biết họ học trường Orient nên nhất nhất đòi bố mẹ chuyển tới đây học. Buổi đầu tiên cô muốn sang gặp anh Vũ, không ngờ lại thấy chị Diệp Tinh học lớp này. Đang định hỏi chị Vũ Thiên học lớp nào thì bị ai đó bịt miệng lại. Ra là anh Huân Trì.

“Cậu làm gì cô ấy vậy?” Thiên Vũ cau mày.

“Không có gì.” Huân Trì thả tay.

“Anh cũng học lớp này sao?” Gia Bảo mừng rỡ nhìn Huân Trì: “Vậy anh có biết chị V...”

Gia Bảo lại bị bịt mồm lại.

“Cậu làm gì thế? Hai người quen nhau sao?” Thiên Vũ nhìn Huân Trì nghi hoặc.

“Có quen. Gia Bảo, chúng ta ra ngoài nói chuyện một lát.”

“Ừm ừm...”

Huân Trì vẫn bịt miệng cô bé đang vùng vẫy, kéo ra ngoài.

Trong lớp lại có đề tài mới để hóng: Hotboy Thiên Vũ có cô bạn gái tìm tới tận cửa. Tiếp theo tất cả đều quay đầu nhìn Vũ Thiên.

Chẳng để ý ánh mắt của mọi người, Vũ Thiên vẫn nhìn chăm chú vào quyển sách. Nhưng không có một chữ nào trong sách chui vào đầu cô cả. Gia Bảo là gì của Thiên Vũ? Trước giờ Thiên Vũ không thích chạm vào bất kì cô gái nào, nhưng tại sao lại thân mật với Gia Bảo vậy? Sao hắn lại cười ầm ập như vậy....

“Vũ Thiên, đang đọc gì thế?” Hắn lại nhích gần tới cô hỏi linh tinh.

“Không gì cả.”

Thiên Vũ thấy có gì đó không ổn. Hắn cảm thấy giọng nói cô bỗng chốc trở nên xa lánh.

“Này, tôi làm gì sai à?” Hắn kéo cô quay mặt về phía mình. Hắn không thích bị cô lừa dối.

“Không.” Vũ Thiên quay mặt đi chỗ khác.

“Đừng nói không nữa, cậu sao thế? Nhìn tôi đi.”

“Không có gì.”

Mọi người trong lớp lắc đầu cảm thán. Không ngờ hotboy no.1 lại là tên ngốc. Rõ ràng Vũ Thiên đang ghen, lại còn cố gắng hỏi. Đồ ngốc đồ ngốc!

.....

“Ý ý, sao anh cứ bịt miệng em vậy?”

Ra đến ngoài hành lang, Gia Bảo giận dữ nhìn Huân Trì. Huân Trì lấy điện thoại mở fan page của ‘thủ lĩnh’ ra, đưa cho Gia Bảo đọc.

“A, vậy ra chị ấy là thủ lĩnh bí ẩn sao? Thật là oách quá đi!” Đọc xong, Gia Bảo reo lên. “Nhưng chị ấy có học trường mình chứ?”

“Có, vừa rồi chị ấy cũng ở trong lớp.”

“Vậy sao? Chị ấy đã dịch dung hả?”

“Này, em xem nhiều phim kiếm hiệp quá rồi đấy. Chị ấy là...”

“Khoan đã, em sẽ tự tìm ra chị ấy!”

“Chỉ tìm thôi, đừng nói gì cả.”

“Vâng, em biết. Ô, trống vào lớp rồi, em học bên dãy A cơ, phải đi nhanh không kịp! Em đi đây!” Gia Bảo vẫy tay với Huân Trì.

“Haizzz.”

oOo

Giờ ra chơi tiết 2.

Thiên Vũ định tiếp tục hỏi cô làm sao, nhưng cô chẳng thèm nhìn qua hắn mà kéo Diệp Tinh đi. Thiên Vũ rầu rĩ... hắn đã làm gì sai sao?

Gia Bảo lại từ cửa xông vào, thấy cô gái đeo cặp kính lớn đang kéo tay Diệp Tinh liền vui vẻ nhảy nhót.

“Thấy rồi! Tìm thấy rồi!” Gia Bảo chắc chắn đó là chị Vũ Thiên. Môi đẹp, mũi đẹp, nước da đẹp này ngoài chị Vũ Thiên sẽ không ai có cả.

Lúc nhìn Gia Bảo ôm hắn, Vũ Thiên thấy khó chịu. Nhưng cô bé đáng yêu này đúng là khiến người ta không thể không yêu quý.

“A~ chào thủ lĩnh xinh đẹp.”

Gia Bảo bỗng bị ai đó đẩy ra khỏi cửa, còn Vũ Thiên thì bất ngờ bị ai đó ôm lấy eo.

Âu Thần...

Nhưng hắn chưa ôm được 2s liền bị ai đó cản trở, gỡ tay hắn ra.

“Tránh ra.” Thiên Vũ bực tức kéo Vũ Thiên vào lòng, lườm nguýt Âu Thần.

Âu Thần không chịu nhượng bộ, kéo tay Vũ Thiên: “Mày mới chính là người cần tránh ra!”

Vũ Thiên giật mạnh tay ra khỏi hai người: “Tránh ra hết cho tôi.” Thần sắc lạnh lùng chán ghét khiến 2 tên con trai cũng phải e ngại mà buông tay.

Giọng nói này chính xác là của chị Vũ Thiên rồi! Oai quá đi! - Gia Bảo trong lòng nhảy múa.

“Ây, lạnh lùng thế? Nói chuyện với anh một lúc.” Âu Thần vẫn không sợ chết mà kéo tay Vũ Thiên.

Bốp!

Vũ Thiên chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra đã thấy Âu Thần ngã ra đất. Sau đó hắn liền đứng dậy tiến về phía... Thiên Vũ. Hai người đó bắt đầu đánh nhau.

“Có đánh nhau, có đánh nhau kìa! Đến xem đi!”

“Mấy người thôi đi!” Vũ Thiên chen vào giữa đẩy họ ra.

“Cậu, rút về trường của mình mà đánh nhau.” Cô chỉ tay về phía Âu Thần.

“Còn cậu... cậu chẳng có lí do gì để đánh hắn cả!” Cô chỉ về phía Thiên Vũ, nhớ tới lúc đó hắn ôm Gia Bảo...

Vũ Thiên giật mình dừng lại. Mình... đang ghen? Ghen với Gia Bảo sao?

Vũ Thiên rẽ đám người đang đứng xem, bỏ đi.

“Mày tránh xa cô ấy ra, tao sẽ không nhường mày như trước kia nữa đâu!” Thiên Vũ đứng dậy nói với Âu Thần sau đó đuổi theo Vũ Thiên.

“Nhường? Trước giờ mày có nhường tao thứ gì à?” Âu Thần cười khẩy.

Nhìn ánh mắt như muốn giết người của Âu Thần, học sinh xung quanh cũng bắt đầu tản hết ra.

.....

“Vũ Thiên, Vũ Thiên!” Cuối cùng cũng đuổi kịp cô.

“...”

“Xin... xin lỗi.” Tuy không biết có lỗi gì nhưng hắn không muốn cô lạnh nhạt với mình.

“Cậu có lỗi gì?”

“Cái này...” Hắn lúng túng gãi đầu.

Vũ Thiên cũng không hiểu mình tức giận hắn cái gì, nhưng nhìn bộ dạng ỉu xìu như trẻ con mắc lỗi này của hắn làm cô không giận nổi.

“Sao cậu lại đánh hắn?”

“Vì... hắn... ôm cậu.” Nhớ lại, Thiên Vũ chỉ muốn đâm hắn thêm vài nhát.

“Ôm thì sao?”

“Tôi... không thích hắn ôm cậu!”

Tôi cũng không thích Gia Bảo ôm cậu... - cô nghĩ.

“Tại sao lại không thích?” Cô vẫn hỏi tiếp.

Tại sao lại không thích nhỉ? Lúc hắn thấy Âu Thần ôm cô, hắn cảm thấy cực kì khó chịu... Lúc cô hỏi, hắn mới nhận ra là mình đang ghen.

“Tôi ghen!”

“Tại sao cậu lại ghen?” Vũ Thiên vẫn cố tình hỏi tiếp, thích thú nghe câu trả lời của hắn.

“Cậu muốn nghe câu trả lời sao?” Hắn cười đến là rạng rỡ.

“Không muốn.”

Vũ Thiên mỉm cười quay lưng bước đi. Cô rất muốn hỏi Gia Bảo là gì của hắn...

“Vũ Thiên.” Hắn chạy tới nắm tay cô cùng bước tiếp, nói: “Tôi thích cậu.”

Vũ Thiên phát hiện, cô không hề ghét cái nắm tay của hắn, mà trái lại còn có chút cảm giác thích thích.

oOo

Gia Bảo cười toe toét ngó ngoáy ngồi trên sân thượng, có cảm giác trở thành một thành viên của họ thật hết sức sung sướng. Haha, mình oách thật! - Gia Bảo nghĩ.

“Này em gái, người ta nói mỹ nhân cười sẽ nghiêng nước nghiêng thành, anh thì thấy em y hệt...”

“Con khỉ.”

Huân Trì đang nói dở thì bị Minh Huy xen vào.

“Anh quá đáng! Em là đang rất vui đó!” Gia Bảo nói.

“Vui gì?”

“Được làm đàn em của chị Vũ Thiên, rất oai phong!”

“Aizz, học võ được mấy hôm, em đánh nổi ai mà muốn nhập hội hả?”

“Em thấy mình rất có tố chất học võ!”

Huân Trì xoa đầu Gia Bảo cười, nói: “Ngốc.”

“Gia Bảo này, chị có một thắc mắc muốn hỏi em.” Diệp Tinh nhẫn nhịn mãi, cuối cùng cũng lên tiếng.

“Dạ?”

“Thiên Vũ là gì của em vậy?”

Bàn tay Huân Trì cứng đờ, Vũ Thiên đang im lặng khép hờ mi nghỉ ngơi chợt mở mắt, còn những người khác đều nhìn Gia Bảo đợi câu trả lời.

“Anh Vũ á? Là anh trai của em.” Cô bé khó hiểu nhìn mọi người.

“Anh ruột sao?”

“Vâng.”

“Vậy nghĩa là...”

“Em họ Đoàn. Anh chị không thấy em rất giống anh ấy sao? Tuy là không đẹp bằng...”

Vũ Thiên nhắm mắt lại, cười cười tự giễu bản thân... từ bao giờ cô lại để ý những việc này cơ chứ.

Mọi người cũng cùng thở hắt ra.

“Ey, bánh mì tôi mua vừa để đây đâu rồi?” Minh Huy cắt ngang bầu không khí im lặng.

Minh Huy nhìn chiếc bánh Mọc Thanh đang ngậm trong mồm: “...”

.....

“Cậu đứng lại cho tôi! Đền tiền mua bánh cho tôi! Đây là cái thứ 5 trong tuần rồi đấy.” Minh Huy gào thét đuổi theo Mọc Thanh trên hành lang.

“Ôi ông oan âm, ôi ứ ích ăn ánh ủa ậu ấy, ó àm ao ông?” (Bạn nào muốn dịch thử không ^^) Mọc Thanh vừa ngậm vừa nhai, vừa ngoái đầu lại nhìn, vừa chạy tót khỏi trên hành lang.

Bỗng cô đâm sầm phải một người, Mộc Thanh luống cuống chống tay đứng dậy nói: “In ối, in ối...” Đến chết cũng không thể nhả bánh mì ra.

“Hừ...” Cô gái bị đâm phải bực mình đứng dậy, chán ghét nhìn Mộc Thanh.

“Đừng cau có thế, tôi xin lỗi rồi mà.” Mộc Thanh cầm bánh mì trên tay.

“Cô có phải là cái đứa suốt ngày bám theo Thiếu Phong không?” Cô gái kia nhìn Mộc Thanh hỏi.

“Ê, sai rồi, là hần bám theo tôi chứ.”

Mộc Thanh còn định nói thêm nhưng bị Minh Huy tóm cổ.

“Từ nay cậu sẽ phải mua bánh đền cho tôi.” Minh Huy trừng mắt.

“Trùng cái gì mà trùng! Tôi không sợ cậu, càng không sợ bánh mì của cậu. Plè!”

Cô gái kia nhìn Mộc Thanh khinh bỉ, nói một câu rồi bỏ đi: “Thô tục!”

Minh Huy không hiểu, nhìn Mộc Thanh hỏi: “Ai vậy?”

“Không biết. Không quan tâm.”

Chợt, cổ áo Mộc Thanh bị ai đó kéo ra khỏi tay Minh Huy. Mộc Thanh mặt méo xệch nhìn kẻ trước mắt.

“Ý... Phong, thật trùng hợp. Cậu làm gì ở đây thế?” Mộc Thanh cười lấy lòng.

Thiếu Phong không nói gì, liếc nhìn Minh Huy một cái rét lạnh rồi xách Mộc Thanh đi.

Sao cậu lườm tôi như thấy địch vậy? Tôi chỉ muốn đòi lại cái bánh mì thôi mà! - Minh Huy rùng mình.

22. Chương 22 : Mùa Xuân Của Lâm Hạo

Canteen rất náo nhiệt.

Nguyên nhân chính là sự xuất hiện hiếm hoi của bộ ba Thiên Vũ - Lâm Hạo - Thiếu Phong. Nhưng hiện tại 3 người này không đứng cùng một chỗ.

“Bánh mì thịt bò, bánh mì hải sản, bánh mì xúc xích, bánh mì trứng, bánh mì patê, bánh mì giò...”

Mộc Thanh há hốc mồm nhìn Thiếu Phong đặt từng cái bánh mì vào tay mình. Mới tiết đầu cậu ta đã kéo cô xuống canteen, còn...

“Cô ơi, cháu mua hết chỗ bánh mì này!” Thiếu Phong rút tiền trả rồi kéo Mộc Thanh ngồi xuống bàn.

“Cậu... làm cái gì vậy?” Mộc Thanh rụt rè hỏi.

“Mua bánh cho cậu. Ăn hết đi.”

“Cậu nghĩ tôi là lợn chắc?!!” Cô hét.

“Không. Nhưng chẳng phải cậu thích ăn bánh mì sao?”

“Tôi nói vậy lúc nào??”

“Nghe nói... cậu rất thích lấy bánh mì của cậu con trai hôm qua.”

“Con trai? Hôm qua? Đứa nào?” Nghĩ một lúc, cô nói: “Huy sao?”

“Huy?” Thiếu Phong nhú mày. Cô lại còn dám gọi tên đứa con trai khác thân mật như vậy.

“Sau này đừng ăn bánh của cậu ta nữa, tôi sẽ mua cho cậu.”

“Nhưng tôi thích cướp đồ của cậu ta.” Nhớ lại cái mặt tức phát điên của Minh Huy, Mộc Thanh tủm tỉm cười.

“Không được cười!” Thiếu Phong lo lắng đưa tay bóp cằm cô.

“Àu ị iên à?”

“Đang nhớ tới cậu ta nên cười sao? Tôi không cho phép!”

“Tại sao?” Cười mà cũng cấm?

“Không được thân thiết với những đứa con trai khác như vậy!”

“Con trai khác? Vậy cậu là gì?”

“Tôi là bạn trai của cậu.”

“Bao giờ vậy?” Mộc Thanh trố mắt. Hắn chẳng qua chỉ là hàng ngày bám theo cô thôi, lên chức bạn trai từ khi nào?

“Từ hôm nay.”

“...”

“Gọi tôi là Phong đi.”

“Không gọi.”

“Thật sao?” Hắn nhướn mày.

“Phong.”

“Ngoan lắm.”

Mộc Thanh chọn bữa một cái bánh rồi bóc ra ăn.

Từ cái ngày Mộc Thanh bị phạt quét sân trường đó, ngày nào hắn ta cũng bám lấy cô. Còn khiến cô cảm phần hơn là, mỗi lần cô làm trái ý hắn hoặc không để ý tới hắn, hắn lại bá đạo ôm lấy cô và...cưỡng hôn. Thật muốn đào cái hố để chui xuống.

“Dính mép này. Để phần cho tôi à.”

Mộc Thanh còn chưa kịp định thần thì Thiếu Phong đã nhào người lên, dùng lưỡi liếm cọng rau trên mép cô.

“Thì ra rau cũng ngon như vậy.” Hắn nở nụ cười quyến rũ, khiến trái tim toàn bộ thiếu nữ trong canteen rơi rụng đầy đất.

Tôi cần một cái hố! - Mộc Thanh nghĩ.

.....

“Tôi không ăn nữa.” Vũ Thiên buông đĩa.

“Huh?”

“Cậu nhìn tôi chăm chăm như vậy sao tôi ăn được?”

“Vậy à?” Thiên Vũ vẫn chống cằm tiếp tục nhìn.

“Cậu đói sao? Nếu muốn tôi sẽ lấy thêm một đĩa nữa cho cậu.”

“Nhưng tôi chỉ thích ăn đĩa của cậu...” Hắn ngập ngừng.

“...” Hotboy no.1 thích ăn đồ thừa...

Nhìn bộ mặt ra vẻ đáng yêu của hắn hiện tại rất giống cún con.

Cô bất chợt đưa tay xoa đầu hắn.

Thiên Vũ giật mình. Nhưng rất nhanh chóng lấy lại tinh thần, nhìn cô cười, nói: “Ừ, tôi cũng thích cậu.”
Vũ Thiên buông tay khỏi những sợi tóc mềm mại kia, đỏ mặt. Cô nói thích hẳn lúc nào vậy?
(Anh này ảo giác nặng.)

.....

Lâm Hạo thì cười cười nói nói với các nữ sinh khác, thảmtự an ủi bản thân: xung quanh mình có nhiều con gái hơn, sao phải ghen tị với 2 tên kia chứ? Đúng! Không phải ghen tị, không phải ghen tị, không phải ghen tị...

Ghen tị chết đi được!!!!

Lâm Hạo cười cười nói vài câu, lũ con gái tản ra hết. Hắn đi tới quầy bán bánh, lấy bánh Ice-cream Chocolate - loại bánh mà hắn thích ăn nhất.

“Cô ơi cháu lấy cái này.”

“Cô ơi cháu lấy cái này!”

Chiếc bánh Ice-cream Chocolate cuối cùng cùng lúc được 2 bàn tay tóm lấy, đưa ra trước mặt cô bán hàng.

Lâm Hạo quay đầu, thấy một nữ sinh khác cũng quay ra nhìn hắn. Nữ sinh sao? Đơn giản.

“Em thích nó sao? Vậy anh nhường em.” Lâm Hạo nở nụ cười quyến rũ thường thấy, thầm tin chắc chiếc bánh vẫn sẽ thuộc về mình.

“Cảm ơn.” Cô gái trả tiền cho người bán hàng rồi nhìn Lâm Hạo: “Anh nói nhường sao không thả tay?”

Nụ cười trên môi hắn bỗng cứng đơ.

“Này anh, bỏ tay ra.”

Mất thấy chiếc bánh yêu quý sắp bị cướp mất nhưng lại không thể tổn hại đến hình tượng của mình, Lâm Hạo ngậm ngùi thả tay nhìn cô gái trước mắt bỏ đi. Mỹ nam kế của hắn thất bại sao...

“Anh Hạo... anh có thể ăn bánh của em...” Một nữ sinh thấy vậy liền rụt rè bước đến.

“Cảm ơn ý tốt của em, nhưng anh đi trước.”

Lâm Hạo bước ra khỏi canteen, không để ý rằng mình vừa từ chối một cô gái.

Thấy người vừa cướp bánh của mình đang ngồi trên ghế đá, hắn cũng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô gái này.

Hắn đã gặp rất nhiều cô gái thờ ơ với nụ cười của mình, nhưng hắn biết tất cả chỉ vờ như vậy để khơi gợi hứng thú của hắn. Nhưng ánh mắt cô gái này... thật sự thờ ơ, hoàn toàn bỏ hắn ngoài mắt.

“Anh không mua chiếc bánh khác sao?” Cô gái không nhìn hắn, hỏi.

“Tôi chỉ thích loại Ice-cream Chocolate.”

“Vậy sao còn nhường?”

“...” Cô ta thật sự không biết tại sao?

“Này, cho anh.”

Còn chưa kịp nói tiếp, Lâm Hạo đã thấy cô bỏ chiếc bánh, đưa cho hắn một nửa.

Từ nhỏ, hắn chưa từng được cùng ai đó ‘ăn nửa chiếc bánh’ như thế này, cảm giác lạ lẫm khiến hắn muốn từ chối. Nhưng hắn vẫn đưa tay nhận lấy.

Khi cô ăn xong và đứng lên, thấy hắn vẫn nhìn chăm chăm vào nửa chiếc bánh không nói gì. Cô thầm nghĩ đây là một tên đẹp trai nhưng tính cách quái gở liên tục muốn đi mà không nói tiếng nào.

“Này, cậu tên gì?” Hắn không gọi là ‘em’ nữa.

Cô quay lại nhìn hắn, nói: “Chỉ là nửa cái bánh thôi mà.” Rồi bỏ đi.

Lâm Hạo ngẩn ngơ nhìn cô bước đi, rồi nhìn xuống chiếc bánh.

Lần đầu tiên hắn không biết nói gì trước mặt một cô gái. Lúc hắn tỉnh ngộ muốn đuổi theo thì bóng dáng cô đã biến mất trong tầm mắt.

23. Chương 23 : Một Chút Quá Khứ

“Haha, bắt được con bé xinh xắn nhà giàu thế này thì đủ cho chúng ta sống cả đời.”

“Đúng đúng, dù bố mẹ không muốn chuộc nó thì ta đem bán nó. Đảm bảo không ít đâu.”

Vũ Thiên lơ mơ nghe tiếng nói chuyện vui vẻ của ai đó liền tỉnh dậy. Nhưng trước mặt cô chỉ là màn đêm tối thui.

“Chúng ta nên đòi bố mẹ nó bao nhiêu bây giờ? 10 tỉ, 20 tỉ hay 100 tỉ?”

“Nhà nó giàu thế, 100 tỉ đã là cái cóc gì! Mày chẳng biết nhìn xa trông rộng tí nào cả.”

Vũ Thiên hoảng sợ muốn ngồi dậy liền thấy đầu đau nhói. Tay chân đều bị trói, miệng thì bị bịt lại, nơi này vừa tối lại vừa hẹp. Nghe đoạn đối thoại của 2 người kia, cô đoán chúng chính là những kẻ bắt cóc mà bố mẹ cô hay nhắc đến.

Bỗng nhiên mọi hình ảnh bắt đầu nhòe đi, cô thấy mình đang ngồi run rẩy trong quầy tính tiền của một siêu thị nào đó.

“Cô ơi... cô cứu cháu... bọn bắt cóc...”

Đúng rồi, cô đã chạy trốn. Cô trốn vào trong siêu thị.

“Cháu bé...” Cô đứng ở quầy bán hàng ngạc nhiên vì thấy một cô bé khuôn mặt xinh đẹp nhưng tái mét, quần áo bẩn thỉu trèo vào quầy tính tiền.

“Bọn bắt cóc...” Vũ Thiên run rẩy.

“Tao thấy rõ ràng là nó chạy vào đây. Nó còn nhỏ mà khôn phết, biết chạy vào chỗ đông người!”

“Thằng ngu này, mày muốn mọi người nghe thấy hay sao mà mày nói to vậy?”

“Em xin lỗi đại ca.”

Cô bán hàng thấy bàn tay cô bé đang nắm chặt gấu quần mình, sau đó nhìn 2 kẻ vừa mới bước vào trong siêu thị liền hiểu ra. Sau đó cô ra hiệu cho những người khác dừng tiếp tục nhìn về phía này nữa.

Hai tên kia đi lại tìm cả tiếng đồng hồ trong siêu thị, sau đó chúng tới quầy thanh toán.

“Quý khách không mua gì sao ạ?” Cô bán hàng bình tĩnh, cười hỏi.

“Ôi, xin lỗi cô. Nhưng tôi bị lạc mất đứa con gái ở trong này, mong cô giúp chúng tôi tìm.” Về mặt hắn thật sự rất lo lắng và đau khổ.

“Ồ... các anh có thể tả lại cô bé cho chúng tôi không? Tôi sẽ cố gắng giúp đỡ.”

Vũ Thiên căng thẳng ngồi đó, cơ thể không ngừng run rẩy. Tại ừ đi, khó khăn nghe cuộc đối thoại kia.

.....

“Này cháu bé, chúng đã đi rồi. Cháu mau ra đây đi.”

“...” Vũ Thiên co chân ngồi thu lu bên trong, cô nghe và hiểu tiếng mọi người nói, nhưng hòng cô cứ như nghẹn lại, không nói được tiếng nào.

“Cháu bé, cháu sao vậy? Đừng sợ, cô đã gọi cảnh sát rồi.”

Vũ Thiên không thể cử động, cũng không thể đáp lại.

“Cô ơi, có chuyện gì thế ạ?”

Một giọng nói non nớt nhưng rất êm tai vang lên.

“Cô bé này chui vào sâu bên trong không chịu ra. Có lẽ cháu bằng tuổi bạn ấy, sẽ giúp bạn ấy ra ngoài được.”

“Uhm... vâng.”

Cậu bé dùng cả chân và tay để bò lại gần Vũ Thiên. Đó là một cậu bé có làn da trắng bóc, đôi mắt đen to tròn, cặp môi xinh xắn hồng hồng.

Cậu bé thật xinh đẹp! - lúc đó Vũ Thiên đã nghĩ vậy.

“Này, bạn bạn sao thế?” Cậu bé cũng chui vào trong, ngồi thu lu giống cô.

“....”

“Đừng sợ.” Cậu bé thấy cơ thể cô run rẩy liền nói.

“Không...” Vũ Thiên càng nép mình vào sâu bên trong hơn.

Thấy cô bé chuẩn bị tránh xa mình, cậu liền choàng tay ôm lấy, vỗ lưng an ủi.

“Đừng sợ, có mình ở đây, mình sẽ bảo vệ bạn.”

Vũ Thiên nhớ tới những kẻ kia cũng ôm chặt lấy cô, cô liền mình vùng vẫy.

“Để mình hát cho bạn nghe nhé, ai cũng bảo mình rằng tiếng hát của mình khiến mọi người vui...”

Cậu bé bắt đầu hát, Vũ Thiên ngừng giãy dụa. Cô không nhớ đó là bài hát gì, chỉ nhớ giọng hát đó rất dễ nghe, khiến cô bình ổn lại.

“Hihi, vậy bạn cũng thích nghe mình hát hả?”

Cô gật đầu.

“Chúng ta cùng ra ngoài nhé?” Cậu xòe bàn tay.

Vũ Thiên im lặng một lúc rồi cũng đưa tay mình ra nắm lấy bàn tay kia.

Ánh sáng đèn điện trong siêu thị cho cô biết hiện tại trời đã tối.

“Bạn tên gì?”

“Vũ Thiên.”

“Wa, giọng nói bạn hay quá, vậy là bạn hát cũng sẽ rất hay đi?”

“Không...” Vũ Thiên bắt đầu khúc khích cười. Nụ cười rạng rỡ của cậu bé này khiến cô cũng muốn cười theo, quên đi mọi chuyện ban sáng.

“Oa, bạn cười rất xinh nhé!” Cậu bé lấy tay mình lau đi vết bẩn trên mặt cô.

“À, cho cậu này.”

Cậu bé lục cặp sách của mình, lấy ra một chiếc chong chóng méo mó đưa tới trước mặt Vũ Thiên.

“Đây là tổ làm vào giờ thủ công. Cô giáo nói hãy tặng nó cho người xinh đẹp nhất trong mắt mình. Tổ định tặng mẹ cơ, nhưng...”

Cậu bé chưa nói hết câu, Vũ Thiên đã rụt rè đón lấy chiếc chong chóng: “Cám ơn...”

“Hihi”

“Chụt.”

Cậu bé đang cười thích chí thì bị Vũ Thiên ôm lấy mặt, hôn chụt một cái rồi kêu vào miệng.

“Mẹ mình bảo chỉ được hôn vào miệng bạn trai nào mà mình thích...” Vũ Thiên rụt rè nói. “Mình rất thích bạn.”

“Mình...”

“Bé Kem, con làm gì ở đây thế? Chúng ta về thôi.” Sau đó có một phụ nữ xinh đẹp tới dắt tay cậu bé đi.

“Bạn... bạn tên gì?” Vũ Thiên thấy cậu bé xa dần liền nói to.

“Tên?” Cậu bé ngẫm nghĩ một lúc: “Tớ tên là Kem!”

“Kem?”

Vũ Thiên ngẩn ngơ nhìn cậu bé được mẹ đưa đi.

“Thiên Thiên, mẹ xin lỗi, con có sợ không?”

“Mẹ...”

Cứ nghĩ khi gặp mẹ, cô sẽ khóc lớn một trận. Vậy mà bây giờ cô chỉ cười, cười thật vui vẻ khi nằm trong vòng tay mẹ...

.....

“Cậu thích sao?” Thiên Vũ cầm chong chóng trên tay với nụ cười rạng rỡ.

“Vì tôi thích cậu.” Hắn bế cô trên tay, nét mặt nghiêm túc.

“Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

.....

Tỉnh giấc, Vũ Thiên thấy lưng mình đã ướt đầm một mảng mồ hôi.

Đứng dậy tiến tới trước bàn học, Vũ Thiên mở ngăn kéo lấy ra một chiếc chong chóng méo mó cũ kĩ. Nhìn chiếc chong chóng một hồi lâu, sau đó cô đặt nó cạnh chiếc chong chóng mà Thiên Vũ mua cho cô.

Từ sau khi được hắn cứu rồi ôm trở về nhà, hầu như ngày nào cô cũng gặp phải giấc mơ ấy. Nhiều lúc cô nghĩ hẳn có thể chính là cậu bé đó, khiến ối lần gặp hắn cô đều thấy rất không tự nhiên. Cô muốn hỏi, nhưng lại không dám.

Liệu cậu bé đó còn nhớ đến cô không? Hay cậu chỉ nhớ đến việc giúp cô như là một việc tốt? Và nếu như cậu bé đó đúng là Thiên Vũ thì cô sẽ phải làm gì?

Tiếng chuông điện thoại bỗng reo lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Vũ Thiên.

“Alô?”

“Cháu gái yêu quý! Còn nhớ tới dì không?”

“Dì Vanessa?”

“Haha, cháu gái vẫn còn nhớ tới dì sao!”

“Tất nhiên là cháu nhớ chứ.” Và nếu cô đoán không nhầm thì dì Vanessa đang ở dưới nhà.

“Dì đang ở dưới phòng khách, mau mau xuống đây với dì.”

“Vâng.”

Vũ Thiên đánh răng, thầm nghĩ cái tính thích gọi điện thoại của dì là không thể đổi.

“Woww, Vũ Thiên của ta càng lớn càng xinh đẹp!” Dì Vanessa thấy Vũ Thiên từ trên lầu bước xuống liền tấm tắc gật đầu.

“Cháu nói thừa!” Bà Kim cười cười.

“Dì mới về nước sao?” Vũ Thiên hỏi.

“Haha, ta về từ tuần trước rồi, nhưng hôm nay mới ghé qua thăm.”

Vũ Thiên và dì nói cười vui vẻ sau mấy năm không gặp. Tính cách dì Vanessa vẫn trẻ con và dễ đoán như thế. Cô biết mục đích hôm nay dì tới không chỉ để hỏi thăm.

“À Vũ Thiên này... tối chủ nhật tuần này, là ngày mai đó, cháu có rảnh không?”

“Có chuyện gì sao ạ?”

“Ừm... chẳng là ta muốn cháu đi cùng ta tới dự bữa tiệc của một người bạn... Ta về nước cũng chính là vì việc này...”

“Dì à, dì có thể nói thẳng với cháu. Trông dì hiện tại thật mờ ám đấy.” Vũ Thiên cười cười.

“Aizzz... cháu đúng là rất hiểu ta... chuyện là...”

Rầm! Vanessa đập mạnh tay xuống cái bàn.

“Cái con nhỏ đối thủ không đội trời chung của dì từ hồi cấp 2 gọi điện tới nói là mời dì dự lễ kỉ niệm 20 năm thành lập tập đoàn của chồng hử! Lại cũng là tiệc sinh nhật của con gái mụ ta. Cái này thì liên quan cóc gì đến ta chứ? Vậy mà nó ngồi cả giờ với ta để khoe con gái nó xinh đẹp, giỏi giang hiền dịu nét na! Ta khinh!”

Vũ Thiên cố giữ bình tĩnh trước bộ dáng kích động của dì.

Sau đó giọng dì ấy bắt đầu nhỏ dần.

“Do cái tính thích ganh đua với cô ta từ xưa, ta đã lỡ miệng nói con gái mụ ấy còn không thể bằng móng chân của con gái ta. Mụ ấy không tin ta có con gái, liền nói ta dẫn nó đến dự tiệc cùng...”

“Vậy là dì...”

“Tất nhiên là ta đồng ý rồi!” Dì Vanessa hùng hồn.

“....”

“Cho nên Vũ Thiên à... cháu giúp ta một lần nhé?”

24. Chương 24 : Dạ Tiệc

Trong căn phòng rộng lớn xa hoa với ánh đèn ấm áp là tiếng nhạc du dương, chúc mừng cho 20 năm ngày thành lập tập đoàn Bạch Long cũng như chúc mừng sinh nhật thứ 18 của cô tiểu thư nhà họ Bạch - Bạch Lan Hoa.

Khách đến vô cùng đông đúc, ai ai cũng khoác trên mình bộ lễ phục quý giá, treo trên môi nụ cười khách sáo.

Tất nhiên mục đích bữa tiệc hằng năm này không chỉ có “kỉ niệm thành lập” và “chúc mừng sinh nhật” mà còn để tạo cơ hội kết thông gia.

Bạch phu nhân hài lòng nhìn khung cảnh trước mắt. Xinh đẹp như Lan Hoa của bà, muốn loại con trai nào chẳng được. Đâu cứ nhất thiết phải đâm đầu vào cái tên con trai của nhà họ Đoàn đáng ghét kia.

Mà trong một góc.

“Ây ây... chán quá đi chán quá đi~~!” Lâm Hạo chẳng thèm chú ý hình tượng, nằm bò ra bàn.

“Hôm nay Lâm Hạo rất lạ.” Thiếu Phong nhận xét.

“Hmm...” Thiên Vũ ngẫm nghĩ: “Bình thường, cậu ta sẽ không ngồi than thở thế này mà đi trên hoa ghẹo nguyệt mới đúng.”

“Các cậu vẫn nghĩ tôi là con người như vậy sao?” Lâm Hạo oán thán.

“Không như vậy thì như nào?”

“... hình như tôi đúng là như vậy.” Lâm Hạo chẹp miệng, tiếp tục ôm bàn.

“....”

“Này, tiếp tục quan tâm tới tôi đi chứ?” Lâm Hạo kêu kêu Thiếu Phong.

“Cậu thật nhạt nhẽo.” Thiếu Phong không kiên nhẫn gạt tay Lâm Hạo. Có tâm sự thì cứ nói, lại còn muốn đợi người ta hỏi ‘cậu sao thế’ mới bắt đầu kể lể. Thật vớ vẩn.

Ba người họ đều bị bố mẹ bắt đi tới cái nơi giả dối này từ nhỏ đến giờ. Họ quen biết nhau cũng nhờ những bữa tiệc chán ngán như thế, rồi không hiểu từ lúc nào trở thành bạn thân.

Giữa căn phòng tiệc tráng lệ là vài cặp đang cùng nhau khiêu vũ trên thảm đỏ, có cả người trung niên lẫn người trẻ tuổi. Còn những chiếc bàn xếp xung quanh phòng gần như đã kín hết người, theo đó là những tiếng chúc mừng và cụng ly vang lên không dứt, chứng tỏ cho sự thịnh vượng của Bạch thị.

“Thưa các quý ông và quý bà.” Một tiếng nói phát ra từ micro khiến tất cả mọi người ngừng nói chuyện và chú ý tới người trên đài.

“Vừa rồi chúng ta đã cùng vui vẻ mừng kỉ niệm 20 năm ngày thành lập tập đoàn Bạch Long. Và bây giờ, ta hãy tiếp tục cụng ly để chúc mừng sinh nhật cô gái xinh đẹp nhất của đêm nay - tiểu thư Bạch Lan Hoa!”

Tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, Bạch phu nhân cầm tay con gái cùng bước lên khán đài.

Bạch Lan Hoa là một cô gái xinh đẹp. Vẻ đẹp của Lan Hoa không phải chưa ai thấy, nhưng hôm nay cô vẫn khiến người ta phải trầm trồ khen ngợi.

Mái tóc đỏ kiêu ngạo đã được thay thế bằng một màu đen mềm mại, nổi bật trên đó là chiếc vương miện nhỏ xinh như muốn trao cho cô ngôi vị công chúa. Chiếc váy trắng yếu điệu kèm những họa tiết hoa lan màu bạc lấp lánh càng làm tôn lên làn da không tì vết. Tuy chiếc váy được thiết kế theo kiểu dáng ôm sát cơ thể, để lộ hai bờ vai và cổ váy có khoét sâu vào phần ngực một chút nhưng vẫn không làm mất đi vẻ dịu dàng thanh thoát của cô. Hơn nữa, nụ cười duyên dáng trên khuôn mặt kia lại khiến người ta có hảo cảm.

Giây phút mọi người cùng nhau chiêm ngưỡng vẻ đẹp của Bạch tiểu thư chưa kéo dài được bao lâu thì mọi ánh mắt lại cùng nhau đổ dồn về phía khác.

Cánh cửa lớn mở ra, bước vào là một phụ nữ xinh đẹp quý phái. Nhưng điều khiến người ta chú ý là người đi phía sau.

Một người, hai người, ba người... rồi tất cả mọi người đều nhìn về cô gái đang tiến vào phòng. Điều đó khiến cho MC của bữa tiệc định nói tiếp đành phải ngừng lại vì không ai chú ý.

Cô gái mặc chiếc váy kiểu dáng y hệt Bạch tiểu thư nhưng lại mang một màu đỏ rực lửa, bộ váy ôm sát càng khiến người ta cảm thấy chiếc váy đỏ này so với cái màu trắng kia đẹp hơn vạn phần tuy nó không có những bông hoa lấp lánh. Mái tóc đen gọn sóng ôm lấy những đường cong quyến rũ trên cơ thể cô làm người ta hít thở khó khăn. Càng khiến người ta kinh ngạc hơn là khuôn mặt hoàn hảo với một đôi mắt ma mị hút hồn khiến không một ai dám nhìn thẳng quá lâu. Trang sức của cô đều là ruby, màu đỏ, để cô như trở thành một con phượng hoàng nóng bỏng cao ngạo.

Tất cả mọi người trong phòng đều có suy nghĩ: xem ra ngôi vị cô gái xinh đẹp nhất đêm nay cần phải chỉnh sửa lại một chút.

Vanessa hài lòng với biểu cảm của mọi người, nở nụ cười đắc thắng nhìn về phía Bạch phu nhân ở trên khán đài rồi cùng Vũ Thiên tìm một bàn trống rồi ngồi xuống.

Đúng, cô gái xinh đẹp kia chính là Vũ Thiên.

MC dần dần khôi phục lý trí, tiếp tục nói. Nhưng người ngồi bên dưới đã chẳng còn ai buồn nghe tiếp.

Bạch phu nhân sắc mặt xanh mét nắm chặt tay Lan Hoa khiến cô phải thốt lên một tiếng.

Còn tâm trạng Lan Hoa đâu có hơn gì mẹ cô, nhưng chẳng lẽ cô lại phải ngay tại đây giở thói ghen tị để phá mất hình tượng hôm nay của mình.

Về phần Thiên Vũ... Hắn trước giờ không một chút mảy may quan tâm đến những cô gái xinh đẹp, cho nên khi nhìn đến cô gái kia hắn định cúi đầu xuống, không để ý.

Nhưng hắn đã không thể làm như vậy.

Rất giống... rất giống Vũ Thiên! Giống nhưng không phải. Cô gái quyến rũ kia không thể nào là Vũ Thiên được! Nhưng trái tim hắn lại không ngừng đập loạn xạ khi thấy ánh cô nhìn mình và mỉm cười... Trực giác cho hắn biết, đây chính là Vũ Thiên. Hắn còn thêm 10 phần chắc chắn khi nghe câu nói của Lâm Hạo:

“Đó chẳng phải thủ lĩnh trường ta sao?”

Ánh mắt nhìn con gái của Lâm Hạo không thể nào sai.

(Thiếu Phong: Sao hôm nay không thấy cậu đặc biệt kích động khi nhìn thấy một đại mỹ nhân nhỉ?

Lâm Hạo: Hiện tại tôi không cần mỹ nhân, tôi chỉ cần bánh Ice-cream Chocolate thôi...)

Vũ Thiên thầm cười khổ.

Cả buổi sáng hôm nay cô bị dì Vanessa kéo đi khắp nơi, còn đặc biệt bắt cô mặc chiếc váy gợi cảm này. Cô muốn kiên quyết từ chối, nhưng dì Vanessa lại ngồi bệt xuống đất mà khóc nháo như một đứa trẻ.

Dì chỉ nói muốn cô đóng giả con gái dì, cô cũng không hỏi nhiều. Nhưng ai ngờ đây lại là sinh nhật 18t của ‘Bạch tiểu thư’, hơn nữa lại có rất nhiều người quen.

Ví dụ như hắn.

Hắn vẫn dùng ánh mắt “không thể tin nổi” nhìn cô từ khi cô bước vào. Vũ Thiên chỉ cười đáp lại hắn, ý nói ‘đừng nhìn nữa’.

Chẳng biết hắn không hiểu hay vờ không hiểu.

.....

MC dứt lời, mọi người ào ạt vỗ tay. Vỗ vỗ vỗ vỗ, vỗ vỗ vỗ vỗ, nhưng chắc hầu hết không ai biết vỗ tay để làm gì.

Dì Vanessa càng cười tươi thì Bạch phu nhân càng không cười nổi. Bạch phu nhân đầu ngập lửa, quyết không thể thua ván này.

“Ôi Vanessa, đã lâu rồi chúng ta không gặp nhau.”

“Magret, đúng là đã rất lâu rồi.” Vanessa che miệng cười.

“Cậu trông vẫn xinh đẹp như xưa.”

“Cậu cứ quá khen rồi.” Đáng ra Vanessa phải khen lại hoặc phủ nhận theo như ‘phép lịch sự’, nhưng cô đã không làm thế.

“Magret, con gái cậu lớn lên trông cũng thật xinh đẹp đó. Tiếc là so với con gái tớ...”

“Ôi, con gái cậu đây sao? Tôi còn cứ tưởng là loại con gái đứng đầy đường hay đi dụ dỗ đàn ông chứ?” Quyết không thể thua! Cho dù có phải nói ra những câu nói phản cảm.

Những người xung quanh nhíu mày. Tuy là cô gái này rất quyến rũ, nhưng cái khí chất cao ngạo lạnh lùng của đế vương tỏa ra từ cô lại không thể so sánh với bất cứ ai.

“Ồ, nếu mấy đứa con đứng ngoài đường thôi cũng được như con gái tôi thì e là con gái cậu người ta chẳng để vào mắt. Nhìn lại mới thấy con gái cậu tầm thường quá đi.” Vanessa giữ bình tĩnh, nhếch mép cười.

“Cậu...!!”

“Còn mấy cái lời thô tục như vậy, cậu cũng nói ra được sao? Cẩn thận con gái học theo mẹ là không tốt đâu.”

Người xung quanh bắt đầu nhìn Bạch phu nhân không mấy thiện cảm. Ghen tị với con gái nhà người ta cũng đâu cần phải nói ác ý như thế chứ.

“Lâu không gặp lại, tớ chỉ muốn đùa một chút ấy mà. Cậu và con gái cứ tự nhiên nhé.” Bạch phu nhân cười cười chữa ngượng, kéo Lan Hoa đi.

Thực sự thì Lan Hoa không nhận ra đó là thủ lĩnh của trường mình.

Vanessa cười trộm trong lòng. Thật đúng là chưa đánh đã thắng!

.....

“Tôi có thể nhảy với quý cô một điệu chứ?”

Vũ Thiên ngẩng đầu thấy một chàng trai thanh nhả lịch sự đang đưa bàn tay về phía cô. Nhưng cô chưa kịp từ chối thì đã có thêm nhiều bàn tay khác chìa ra.

“Liệu tôi có thể mời cô khiêu vũ một bài?”

Từng người từng người một cứ liên tiếp tiến tới khiến cô không kịp từ chối.

Vanessa tâm tình vắn vẹo. Vốn chỉ định dắt cô cháu gái tới đây để khoeròi nhanh chóng ra về. Ai ngờ lại mắc phải cái tình huống này.

“Xin lỗi, cô ấy là của tôi.”

Một vòng tay ấm áp ôm trọn lấy cơ thể Vũ Thiên từ phía sau, bàn tay người đó nắm chặt lấy tay cô.

Thấy người đến là thiếu gia họ Đoàn, mấy chàng trai kia bắt đầu tản rabỏ cuộc. Lan Hoa đứng từ xa nhìn rằng nghiêng vào nhau kèn kẹt.

“Sao cậu lại ở đây?” Hấn thì thầm nói, tay vẫn ôm lấy Vũ Thiên, phả làn hơi thở ấm áp của mình vào tai cô khiến cho vành tai cô đỏ ửng.

“Có một chút việc.” Cô lúng túng nói.

“Vậy sao?” Sau đó hấn buông tay, cởi áo khoác ngoài của mình ra rồi choàng lên vai cô. Sau đó kéo cô ra ngoài ban công.

Phòng tiệc này vốn ở tầng 5, cho nên khung cảnh phía ngoài trời thật sự rất đẹp. (Lược bỏ miêu tả)

Vũ Thiên đặt tay lên lan can, nhìn ngắm bầu trời đêm. Mọi lần vẫn là hấn nói chuyện với cô trước, vậy mà lần này hấn kéo cô ra đây rồi chẳng nói câu nào.

“Cậu... muốn nói gì?” Vũ Thiên lên tiếng phá vỡ bầu không khí im lặng.

“....”

“Này...”

Hấn vẫn im lặng nhìn ra xa.

Cô cảm thấy sợ một Thiên Vũ im lặng như thế này.

“Thiên Vũ?”

“Tôi đang ghen.” Rốt cuộc hấn cũng nhìn cô, chậm chậm nói.

Nhưng qua đôi lông mày đang nhíu lại và ánh mắt phức tạp của hấn nhìn cô, cô biết hấn không hề bình thản như giọng nói của hấn. Còn nữa... cô đâu có đến gần tên con trai nào khác, sao hấn lại ghen?

Hấn xoay người lại, dựa lưng vào lan can, vươn bàn tay ra nghịch nghịch một lọn tóc của Vũ Thiên.

“Sao cậu lại mặc như thế này đến đây?” Cứ nghĩ tới ánh mắt thèm khát của mấy thằng con trai trong kia, hắn chỉ nghĩ muốn móc hết mắt của chúng xuống.

“Đây là... di tớ bắt mặc... tớ cũng đâu muốn mặc nó... Trông rất kì cục à?” Bây giờ cô mới thấy ngại ngùng, vì nó khá hở.

“Không, cậu rất xinh đẹp.”

Nghĩ vậy Thiên Vũ liền bảo cô xỏ tay vào rồi hắn tự mình đóng hết các cúc áo khoác lại.

Vũ Thiên nghe lời khen này từ những người khác thì chẳng có cảm giác gì, nhưng một câu này của hắn lại làm cho thứ ở trong lồng ngực cô đập rộn ràng. Cô lúng túng không biết nói gì trước lời khen của hắn.

Hắn bất ngờ ôm chặt lấy cô, nỉ non: “Aiz, có phải tôi quá ích kỉ không? Tuy tôi chẳng là gì của cậu, nhưng lại không muốn người khác nhìn thấy hình dáng xinh đẹp của cậu... Vũ Thiên, tôi phải làm sao bây giờ... phải làm sao để cậu cũng yêu thích tôi như tôi yêu thích cậu đây, cô gái lạnh lùng?”

Cô không đẩy hắn ra.

“Tôi thích cậu... vì cậu là Vũ Thiên. Cho tôi cơ hội để đi vào cuộc sống của cậu nhé?” Hắn không thể đợi đến khi cô thích mình nữa.

Im lặng một lúc, cô trả lời: “Được.”

Cô đồng ý rồi sao?

Thiên Vũ kích động ôm cô chặt hơn. Cảm nhận được cơ thể mềm mại đang run nhè nhẹ và trái tim đang đập mạnh mẽ đó khiến hắn muốn nhiều hơn nữa mà không chỉ đơn giản là ôm.

Chợt Vũ Thiên thấy khuôn mặt đang gần sát của hắn, nghiêng người định tránh nhưng bị cánh tay rắn chắc của hắn giữ chặt phần eo. Cô có thể nhìn rõ khuôn mặt hoàn mỹ không tì vết của hắn, quyến rũ đến mức không chống lại được. Thì ra hắn lại đẹp đến vậy - lần đầu tiên cô có suy nghĩ này.

“Cậu...” Vũ Thiên khó khăn nói.

“Xin lỗi...”

Lý trí rồi cuộc cũng quay trở lại, Thiên Vũ lại ôm cô và im lặng. Những việc hắn làm đều theo bản năng, cho nên khi lý trí quay lại hắn trở thành kẻ ngốc nghếch trong tình huống như thế này.

“Để tôi đưa cậu về.”

“Tôi sẽ về cùng dì.”

“Không, tôi đưa cậu về.”

“Được.”

Hắn ôm lấy eo Vũ Thiên đi qua ánh mắt của tất cả mọi người trong phòng, cho đến khi 2 người bước qua cánh cửa, người ta vẫn nhìn chằm chằm vào cánh cửa đó.

“Ê, chẳng phải cậu ta trước giờ không gần nữ sắc mà chỉ thích con nhỏ 4 mắt sao?” Lâm Hạo khó hiểu nhìn Thiếu Phong.

“Có một khả năng.” Thiếu Phong dăm chiêu suy nghĩ.

“Gì?”

“Cậu tự nghĩ đi.”

“Xì.”

.....

Thiên Vũ đưa cô về bằng chiếc Lamborghini Aventador mui trần của mình. Họ không nói gì với nhau trong suốt quãng đường. Di Vanessa có gọi điện cho Vũ Thiên hỏi một số thứ rồi nhanh chóng tắt máy trong cái

giọng nói hào hứng không thể che giấu. Thực sự là bây giờ Vanessa đã có thể nhìn Bạch phu nhân chưa đến nửa con mắt.

Xe dừng lại trước cánh cổng to lớn của tòa lâu đài, Vũ Thiên xuống xe định cởi áo trả hần thì bị ngăn lại.

“Cậu... vào phòng mới được cởi áo khoác ra.”

“Cũng được.”

“Lần sau cậu không được mặc như thế này nữa.”

“Ừ.” Cái tên này, ghen tuông dữ dội thật - cô nghĩ.

“Cậu về sớm đi.” Cô lại nói.

“Cứ như vậy mà về sao?”

“Còn sao nữa?” Cô nghiêng đầu nghi hoặc.

“Tôi là bạn trai cậu rồi nhé, tạm biệt theo kiểu của bạn gái đi.” Thiên Vũ nũng nịu, chỉ chỉ vào má mình.

Lại nữa! Cô buồn cười nhìn hần, lấy cam đảm kiễng chân lên hôn chụt vào má hần rồi chạy bay vào trong nhà.

Ừ thì, cô cũng thích hần.

.....

Tối, Vũ Thiên ngủ rất ngon.

Tối, Thiên Vũ ôm gấu bông nằm lăn lộn cả đêm không ngủ được.

Tối, Lan Hoa điên cuồng thấy cái gì đập nát cái đó.

Tối, Bạch phu nhân cùng con gái phá nhà.

Tối, Lâm Hạo ăn Ice-cream Chocolate thay cơm...

25. Chương 25 : 4 Mắt - 2 Mắt = Thủ Lĩnh??

Đầu giờ học, trong lớp vô cùng ồn ào. Thiên Vũ thì vẫn đang trong tình trạng dính chặt vào Vũ Thiên. Học sinh trong lớp cũng cố tình lơ đi, vì chẳng nữ sinh nào dại dột gây họa với 'đại tỷ' đang trong nghi vấn này.

Tiếng ồn ào nhỏ dần rồi nhỏ dần, sau đó tắt ngấm. Bởi vì sự xuất hiện của bang người... nhưng chắc cũng chỉ có một người gây ấn tượng thôi.

“Ồ? Con chó nào đuổi cô tới tận đây vậy?”

Diệp Tinh lên tiếng cắt đứt bầu không khí im lặng.

Thiên Vũ khó chịu nhìn kẻ mới đến, sau đó quay lại nhìn sắc mặt của Vũ Thiên.

Kẻ vừa đến chính xác là Lan Hoa.

Lan Hoa mặc kệ lời nói của Diệp Tinh, nhìn Vũ Thiên: “Ra ngoài nói chuyện một chút.”

“Giữa cô và Vũ Thiên cũng có chuyện gì để nói sao?” Thiên Vũ nhú mày nhìn Lan Hoa.

“Tôi đang nói cô đấy.” Lan Hoa thấy Vũ Thiên không đáp liền nói.

“Chuyện gì.” Vũ Thiên hờ hững nói.

Bàn tay Lan Hoa siết chặt. Cái thái độ như không để Lan Hoa vào mắt này khiến cô ta không thể chịu đựng được. Cô ta trước nay vẫn là nữ hoàng trong mắt mọi người, vậy mà từ khi con nhỏ bốn mắt này xuất hiện, cô ta đã phải chịu rất nhiều sự nhục nhã.

“Nếu cô không ngại tôi có thể nói ở ngay đây.”

Vũ Thiên suy nghĩ, nếu là vấn đề danh dự thì chắc mình phải đi theo cô ta. Nhưng mà nghĩ lại, trước giờ cô chẳng làm gì khiến bản thân mất danh dự cả.

“Vậy thì... anh Vũ, anh cũng xem luôn đi.” Lan Hoa ngửa tay, nữ sinh phất tay đặt vào bàn tay cô ta một xấp ảnh, sau đó Lan Hoa vứt nó xuống bàn.

Mọi người không nén nổi tò mò cũng lần la đến xem. Quá ngạc nhiên với thú mà họ thấy trong những tấm ảnh, vài người còn cầm nó lên và mang cho người khác xem.

Trong những bức ảnh đều là hình Thiên Vũ và một cô gái vô cùng xinh đẹp đang ôm nhau.

“Trời ạ! Đây chẳng phải Thiên Vũ và thủ lĩnh sao?” Một nữ sinh không kìm nổi kêu lên.

“Cái gì?”

“Đâu đâu?”

“Đúng rồi ha! Tôi nhìn mà không nhận ra đó!”

“Phải không vậy? Đẹp quá đi!”

“Wow! Xứng đôi quá đi!”

Lan Hoa nghe mọi người bàn tán liền có chút nghi hoặc. Đó là thủ lĩnh... là kẻ đã đã chặn đánh cô ta sao? Lan Hoa bất ngờ chớp lấy một tấm ảnh và nhìn kỹ lại, sắc mặt dần trở nên tái nhợt.

“Ảnh là do cô đưa, sao nhìn sắc mặt cô như không biết mình đưa cái gì thế?” Vũ Thiên chẳng hiểu cô ta đang muốn làm cái gì nữa.

“Không thể...” Lan Hoa thì thào nói, không biết trong lòng đang có cái tư vị gì. Nhưng mục đích trước mắt cô ta vẫn phải hoàn thành.

“Rốt cuộc cô muốn gì?”

“Còn không hiểu sao? Anh Vũ thực sự chỉ trêu đùa với cô thôi. Nhìn xem, người ta ôm cô gái xinh đẹp trong tay như vậy, cô thử so lại với mình xem, đúng là không biết xấu hổ. Anh Vũ, anh còn muốn đùa giỡn với cô ta đến bao giờ nữa?” Lan Hoa đem lời thoại đã soạn sẵn một lượt đọc hết ra.

Phải, chính là Lan Hoa đang muốn loại bỏ cái gai này trước.

Vũ Thiên bây giờ mới nhận ra, “cô gái xinh đẹp” trong ảnh này hiện tại không phải là mình. Nhưng chẳng lẽ bây giờ cô lại phải đi ghen tuông với chính mình sao? Đây quả thật là một nước cờ thiếu muối của Lan Hoa.

Thiên Vũ không biết nên nói gì cho phải.

“Thì làm sao?” Vũ Thiên chậm rãi nói.

Thì làm sao ư? Hãy thử tưởng tượng bạn muốn tâm sự chuyện của mình cho ai đó nghe, hoặc muốn chửi ai đó khiến cho họ bẽ mặt, nhưng cái kẻ đó chỉ đáp lại ‘thì làm sao’ khiến cho tất cả những gì mình muốn nói chỉ còn cách nghẹn lại trong cổ họng.

Tình huống của Lan Hoa hiện tại chính xác là như thế.

“Mày... không biết xấu hổ sao? Tự biết khó mà lui đi!”

“Không tiến thì sao phải lùi?” Vũ Thiên nhàn nhạt nói.

“Hừ... anh Vũ, anh còn muốn tiếp tục trò chơi này đến bao giờ?!”

“Tôi làm gì không liên quan đến cô.” Câu này giống như: tôi là gì của cô mà cần cô quản.

Đầu óc Lan Hoa loạn thành một đoàn. Lan Hoa vẫn nghĩ Thiên Vũ chỉ đùa giỡn với con nhỏ bốn mắt. Nếu trò chơi này sụp đổ, Thiên Vũ ít nhất sẽ bỏ mặc cô ta, không hàng ngày cùng cô ta diễn mấy cái trò giả bộ thân mật này trước mặt mình nữa. Nhưng thái độ của hai người này là sao cơ chứ??? Lan Hoa thì không

biết rằng mọi người đang nghi ngờ Vũ Thiên là đại tỷ, bởi vì Lan Hoa luôn chỉ nghĩ về chính mình, thời gian đầu mà quan tâm kẻ khác.

Diệp Tinh thở dài nhìn Lan Hoa tiếc nuối. Xinh vậy mà lại bị...

“Tôi thấy người tự biết khó mà lui chính là cô đó! Người ta xinh đẹp như vậy, đời nào ”anh Vũ” còn thêm liếc mắt tới cô?” Diệp Tinh cười cười nhìn Lan Hoa. (Học sinh trong lớp: 1 like!)

“Hôm nay tao phải ọi người thấy bộ mặt xấu xí mà mày vẫn giấu!”

Lúc Lan Hoa nói xong cũng là lúc cô ta đã thành công gạt cái kính rơi xuống đất.

Hai tay Vũ Thiên đang khoanh lại nên không kịp cản trở, cũng vì quá bất ngờ nên không có hành động gì tiếp theo.

Cả lớp ngậy người nhìn đôi mắt lạnh lẽo nhưng sức cuốn hút vạn năm không đổi kia...

Đây chính là sự thật!

Không khí im lặng. Kể đầu tiên có phản ứng chính là một bạn nam trong lớp, rút điện thoại ra chụp một tấm.

Lan Hoa nhìn tuyệt sắc dung nhan trước mặt, nhớ đến con chuột ghê tởm lằn đố chân tay liền bủn rủn, cổ sức rẽ người chạy trốn chết ra khỏi phòng.

Không khí lại im lặng...

“Muốn nhìn đến bao giờ nữa hả?” Huân Trì - cánh tay phải của thủ lĩnh lạnh lùng lên tiếng khiến cho người ta sởn gáy, quay đi (giả bộ) tiếp tục làm công việc của mình.

Thiên Vũ nhặt chiếc kính dưới chân đeo lại cho cô, khuôn mặt chứa vô vàn âm đạm.

“Sao thế?” Vũ Thiên hỏi, vì nhìn mặt cậu ta cứ như mắc bệnh nan y.

“Tôi lại ghen.”

Vũ Thiên phì cười. Cậu ta vẫn luôn trưng cái bộ mặt đẹp trai của mình ra suốt ngày để con gái mơ mộng thì sao chứ.

.....

Chỉ sau một tiết học, trên forum trường đã tràn lan rất nhiều hình ảnh. Tấm ảnh thủ lĩnh ngồi trong lớp được xác nhận là Lưu Vũ Thiên lớp 12C, tấm ảnh hotboy no.1 ôm ngang eo thủ lĩnh trong dạ tiệc sinh nhật, tấm ảnh bốn mắt đeo lắc tay cùng tấm ảnh thủ lĩnh đeo lắc tay, tấm ảnh hotboy no.1 ôm ‘bốn mắt’....

Ừm, bây giờ cô rất nổi tiếng.

Cửa lớp chặt kín người làm Vũ Thiên chẳng buồn ra ngoài. Những kẻ mạnh dạn xông vào thì chỉ vì cái liếc mắt rét lạnh của cô mà thức thối lui đi.

Cho đến lúc ra về, Vũ Thiên còn chưa tỏ thái độ gì, vậy mà Thiên Vũ hấn bộ mặt tràn ngập âm khí lèo đèo đi theo cô khiến kẻ xung quanh tránh xa 10 bước.

Vũ Thiên thì vẫn như cũ mở tủ đồ riêng định lấy vài cuốn sách mang về, nhưng có một lá thư bay lả lướt từ trong tủ rơi xuống.

Mặt Thiên Vũ lại đen sì, nhặt bức thư có dán hình trái tim lên, cắn răng nói: “Mới có 4 tiết học mà đã nhanh tay như vậy sao? Để xem tên đáng chết nào dám...”

Thiên Vũ định mở nó ra, nhưng suy nghĩ một chút liền dừng lại, đem bức thư xé tan tành! Bởi vì sau này cũng sẽ không chỉ có một lá thư, làm sao hấn có thể quản hết được!

Thời này vẫn còn có kẻ dùng thư tình để bày tỏ sao? Vũ Thiên nhún vai mặc kệ.

Nhưng đến khi hấn chuẩn bị bước lên xe bus cô mới mở miệng hỏi: “Cậu muốn theo tôi về tận nhà sao?”

“Đúng.”

“Cái này...”

“Tôi biết trên xe bus vẫn có rất nhiều người bám theo cậu mà...”

“Lúc trước cũng có nhiều kẻ bám theo, tôi vẫn tự cắt đuôi được.”

Thiên Vũ không nói nhiều, đứng bằng hai chân trên chiếc xe bus, nũng nịu ôm Vũ Thiên: “Cậu đây là đang đuổi tôi sao? Rõ ràng đã nói là cho tôi cơ hội mà...”

“Đây là trên xe bus... buông ra...” Vũ Thiên lúng túng đẩy hấn: “Cẩn thận lại bị chụp ảnh.”

“Chụp càng tốt.”

“....”

.....

Một đường khó khăn về đến nhà, Vũ Thiên không để ý ánh mắt khác lạ của ông bà liền lên thẳng phòng của mình.

Trước kia có người nhìn cô bằng ánh mắt ghét bỏ, có người nhìn bằng ánh mắt si mê. Hiện tại người ta lại nhìn cô bằng ánh mắt kính trọng. Cô thấy, lần nổi tiếng này rất khác, nhất thời không biết mình nên có cảm xúc gì.

Đang suy nghĩ mông lung, tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt mớ rối loạn trong đầu.

“Alô?” Số lạ...

“Vũ Thiên... còn nhớ tới tôi không?”

“Cậu là ai?”

“Tôi là Âu Thần.”

“... Thủ lĩnh Ares?” Cái giọng này chắc là của hấn, nhưng cô cảm thấy nó có gì đó khang khác.

“Ừm...”

“Có chuyện gì?”

“Tôi có chuyện muốn hỏi cậu, chúng ta có thể gặp nhau chứ?”

“Tôi không nghĩ giữa chúng ta cũng có việc phải gặp nhau mới nói được. Cậu nói luôn đi.”

“Tôi lại nghĩ là cậu sẽ muốn gặp tôi.” Hấn cười nhẹ.

“Nói đi.”

“Cậu còn nhớ siêu thị Memo ở thành phố K chứ? Nơi mà cậu đã từng gặp một cậu bé...”

Nghe đến câu này, cơ thể Vũ Thiên bỗng cứng đờ... Hấn đang nói cái gì?

“Cậu... sao cậu... cậu là...” Hiện tại cô không biết phải nói gì.

“Nói vậy cậu chính là cô bé năm đó? Thì ra cậu vẫn nhớ tới tôi sao? Tôi rất vui.”

Kỉ niệm xưa cũ bỗng chốc ủa về, nhưng Vũ Thiên không thể nào ghép lại nức nủi rức rờ ảm áp của cậu bé kia và nụ cười ác ý của tên Âu Thần lại một chỗ.

“Cậu... không thể nào!”

“Tại sao tôi lại không thể?”

“Tôi...”

“Tôi không thể, nhưng hấn thì có thể sao?” Giọng nói hấn bỗng man mác buồn.

“Ý tôi là... sao cậu có thể nhận ra tôi?” Vũ Thiên nghe giọng nói hấn liền lúng túng giải thích.

“Cho nên tôi mới nghĩ muốn gặp cậu. Thực ra tôi cũng không chắc cô bé trong trí nhớ của mình là cậu, nhưng cậu cũng đã thừa nhận.”

Cô có thể nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng vui vẻ của hắn. Nhưng càng nghe hắn nói, khuôn mặt tươi cười của Thiên Vũ lại hiện lên rõ ràng trong đầu cô.

“Tôi cần chút thời gian...”

“Được, vậy tôi sẽ đợi điện thoại của cậu.”

Tắt máy, ngón tay của Vũ Thiên siết chặt.

Thật sự cậu bé năm đó lại trở thành một kẻ vô sỉ như bây giờ sao? Thật sự nụ cười đó đã bị biến chất sao? Thật sự cậu bé đó lại là... Âu Thần sao? Vậy bây giờ đối mặt với hắn cô sẽ phải có cảm giác gì?

Cố gắng ngừng suy nghĩ, thanh tỉnh đầu óc.

Được, gặp thì gặp, để mọi chuyện rõ ràng rồi nói.

26. Chương 26 : Thích Hay Không Thích

Địa điểm hẹn là quán Tân Hạ gần trường Orient vào lúc 9h sáng.

“Chào.” Âu Thần cười cười.

Vũ Thiên vừa vào đến nơi hẹn đã thấy khuôn mặt tươi cười của hắn, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ.

“Cậu uống gì?” Hắn hỏi.

“Gì cũng được.”

Hắn liếc bộ đồng phục học sinh và chiếc kính trên người cô một lúc rồi quay ra chỉ tay chọn đồ uống, sau đó nhìn cô nói: “Thật có duyên, không ngờ sau nhiều năm chúng ta gặp lại trong hoàn cảnh đó.” Ý là hoàn cảnh 2 trường đánh nhau.

“Nhưng tại sao cậu lại biết là tôi?” Vũ Thiên hỏi ngay.

“Vì từ lần bị cậu đánh, tôi đã để ý đến cậu. Tôi biết thủ lĩnh đó chính là cậu. Rồi sau đó tôi tìm thông tin của cậu trên mạng.”

“Tìm trên mạng? Trên mạng đâu có thông tin nào về tôi chứ?”

“Cậu không có, nhưng bố mẹ cậu thì có.” Hắn lấy chiếc ảnh trong túi ra, cười nói: “Đây là ảnh của nhà vật lý thiên văn Lưu Nhật và vợ là nhà khoa học Vũ Phi Yên cùng với con gái 7 tuổi của họ - chính là cậu.”

Vũ Thiên biết tấm ảnh này, rất lâu về trước bố cô đã đăng nó lên website riêng để khoe với mọi người về cô con gái của mình. Nếu hắn lên website đó hắn sẽ nhìn thấy hình ảnh này đầu tiên, vì nó là ảnh bìa.

“Cậu điều tra về gia đình tôi?” Bởi vì rất ít người biết bố mẹ cô là nhà vật lý thiên văn.

“Là tìm hiểu.” Hắn sửa lại.

“Vậy cậu đã nhận ra cô bé trong bức ảnh này sao?”

“Ừ, nhận ra.”

“Sau 14 năm sao?”

“Vì ngày nào tôi cũng nhớ đến cậu. Nên khi nhìn tấm ảnh tôi đã nhận ra.”

Hắn nhớ đó là siêu thị Memo ở thành phố K, hắn nói hắn nhớ rõ khuôn mặt đó của cô sau 14 năm, nhưng hắn lại là Âu Thần.

Cô trước đây đã nghĩ ra mấy loại tình huống khi gặp lại cậu bé đó - cậu bé đã giúp cô che đi nửa trên của cơn ác mộng để cái cô nhớ lại không phải là nơi đen tối chật hẹp kia mà chỉ là nụ cười rạng rỡ cùng chiếc chong chóng hồn nhiên dành tặng người xinh đẹp nhất. Nhưng bây giờ thì sao? Khi nhìn thấy cậu ta, cô chỉ có cảm giác... chán ghét. Chán ghét vì hắn cũng như bao tên con trai khác, thêm khát khuôn mặt xinh đẹp này.

“Vũ Thiên, không sao chứ?”

Âu Thần vẫy vẫy bàn tay trước sự im lặng của cô. Rồi bỗng nhếch mép cười khi thấy bóng dáng của Thiên Vũ ngoài cửa sổ. Hắn nhào người lên ôm lấy Vũ Thiên rồi nhẹ giọng nói: “Tôi rất nhớ cậu.”

Cô cứng người, nhất thời không biết nên đối xử với hắn ra sao.

Thiên Vũ, Lâm Hạo và Thiếu Phong có thể coi như khách quen của quán Tân Hạ nên Thiên Vũ xuất hiện ở đây là chuyện bình thường.

Nhưng Thiên Vũ không ngờ lại thấy 2 người quen ở đây: Vũ Thiên và Âu Thần, hơn nữa lại còn đang ôm... Bàn tay hắn càng siết chặt hơn khi thấy cô không có ý muốn đẩy Âu Thần ra.

Chuyện gì đang xảy ra?

Thiên Vũ không thể nghĩ nhiều hơn nữa, nhanh chóng bước tới và kéo mạnh Âu Thần ngã xuống đất.

“Vũ Thiên, cậu đang làm cái gì?!” Hắn hét.

Vũ Thiên giật mình nhìn người trước mắt: “Sao cậu lại ở đây?”

“Câu đó phải để tôi hỏi mới đúng!” Hắn lớn tiếng nói với cô.

Vũ Thiên ngạc nhiên khi thấy hắn đang lớn tiếng với cô, nhưng nhìn đến Âu Thần ngã dưới đất, cô liền hiểu.

“Chỉ là... có chút chuyện thôi...” Cô hơi lúng túng.

Thiên Vũ cắn chặt răng, đưa tay kéo cô ra khỏi quán. Có chuyện sao? Chuyện gì mà cô lại để yên cho hắn ôm?

Âu Thần nhìn biểu hiện của Thiên Vũ liền cười cười. Bước đầu tiên... đã xong.

.....

Thiên Vũ vẫn không nói gì, kéo cô đi mãi đi mãi, không hề dừng lại trong suốt một quãng đường dài.

“Dừng lại... dừng lại... cậu sao vậy?” Vũ Thiên cố sức kéo cậu ta đứng lại.

“Chúng ta đi...”

Hắn vẫn cố chấp bước đi, Vũ Thiên liền chạy lên chắn phía trước khiến hắn phải dừng lại.

“Thiên Vũ!”

“...”

“Thiên Vũ...” Nhìn ánh mắt buồn của hắn, cô không biết nói gì tiếp theo.

Hắn hiện tại chỉ có suy nghĩ kéo cô đi thật xa, tránh thật xa khỏi tên đó. Nghe tiếng cô gọi, hắn mới bình tĩnh lại được một chút.

“Tại sao... cậu lại để yên cho hắn ôm?”

“Là...”

Phải giải thích thế nào? Giải thích rằng đó là người cô mong nhớ bao nhiêu năm sao? Cô không muốn nói thật, nhưng cũng không muốn nói dối hắn.

“Cậu còn nhớ tôi đã nói... ngày xưa tôi bị bắt cóc chứ?”

Hắn gật đầu.

“Chính vào hôm đó, cậu ấy đã giúp tôi xua đi nỗi sợ đó. Tôi rất... biết ơn cậu ấy.” Ừm, nên sửa thành biết ơn.

“Haha, vậy là 2 người đã quen nhau từ trước sao?” Hấn cười, mang theo vị chua trong cổ họng.

“Cậu ấy mới chỉ nhận ra tôi.” Cô không thích giọng cười này của hấn.

“Cũng gọi là thanh mai trúc mã đi.”

Hấn nói, rồi rút tay mình ra khỏi bàn tay của cô.

“Cậu thích hấn?” Thiên Vũ hỏi.

“Tôi...”

Khi thấy cô ngập ngừng, ánh mắt hấn ưu thương đến cực điểm. Nếu cô phũ phạn ngay lập tức, hấn sẽ coi như chuyện hôm nay chỉ là một chuyện nhỏ, vẫn sẽ nghĩ trong lòng cô hấn vẫn nặng hơn Âu Thần. Còn bây giờ thì sao? Bây giờ thì cô không thể trả lời câu hỏi của hấn. Thà rằng... cô nói dối hấn....

“Không phải tôi thích hấn.” Cô nói.

“Tôi biết cậu không phải người sẽ dễ dàng để cho người khác ôm.” Đây là vướng mắc vẫn đang ứ nghẹn trong lòng hấn.

“Lúc đó tôi không để ý!”

“Không để ý? Không để ý thì hấn có ôm cậu hay... hay làm gì cậu cậu cũng không biết sao? Cậu đang nghĩ cái gì chứ? Cậu quá vui mừng vì gặp lại hấn sao?” Hấn gần giọng nói từng câu một.

Dù cho có trăm ngàn kẻ thích cô, theo đuổi cô, hấn cũng sẽ chẳng để ý. Bởi vì hấn biết cô không thích họ. Nhưng đối với Âu Thần, không chỉ là tên đó dám động chạm cô, mà là cô... không ghét tên đó. Nhớ tới khuôn mặt tái nhợt của cô khi bị nhốt trong nhà kho, hấn biết trong lòng cô, phân lượng của kẻ đã vực tinh thần cô dậy sẽ không hề nhỏ đi? Hấn biết hấn đang ghen, hấn đang thất vọng.

“Chuyện này đâu có nghiêm trọng đến mức này chứ?” Cô không hiểu nổi sự tức giận này của hấn.

“Với cậu thì không nghiêm trọng. Nhưng với tôi thì nó rất nghiêm trọng. Cậu nói đi. Chỉ cần cậu nói ghét hấn, hoặc nói thẳng diên đó chẳng là gì trong lòng cậu là được.” Bây giờ thì hấn đang cố chấp.

“Cậu ấy không phải thằng diên.” Cô nhún mày. Cô không muốn nghe ai nói xấu cậu bé đó.

Bây giờ mà cô còn nói được câu đấy ư?

Hấn cười thất bại nói: “Xin lỗi vì đã lớn tiếng với cậu. Nhưng hiện tại tôi muốn suy nghĩ một chút.”

Thiên Vũ bước từng bước đi qua cô.

Hấn chỉ muốn suy nghĩ lại một chút. Nhưng lòng hấn lại càng nặng nề hơn, khi mà cô không níu hấn lại.

Trong lòng Vũ Thiên rồi bời.

Mình có lỗi sao? Tại sao hấn lại tức giận đến mức đó? Tại sao... khuôn mặt ưu thương đó lại khiến ngực cô khó thở như vậy....

.....

Âu Thần nhìn 2 người trước mắt, cười khẩy một cái rồi bỏ đi.

Âu Thần luôn luôn coi Thiên Vũ là một kẻ chương mắt. Bởi vì Thiên Vũ sinh ra đã có tất cả mọi thứ. Từ gia thế, khuôn mặt cho đến thành tích, Thiên Vũ luôn là kẻ đứng đầu trong trường.

Không chỉ là ghen tị, hấn còn căm hận Thiên Vũ. Bởi vì nguyên nhân cái chết của mẹ hấn có một phần là do mẹ của Thiên Vũ.

Vì vậy hấn đã luôn cố gắng để có thành tích vượt qua Thiên Vũ. Hấn cầm đầu trường Ares, tìm cơ gây khó khăn cho Thiên Vũ. Thành tích của Thiên Vũ ở một số lĩnh vực đã bắt đầu thua kém hấn. Nhưng hấn

vẫn biết, chẳng qua là Thiên Vũ không để hấn vào mắt nên mới lựa chọn nhường một bước để bớt đi phiền phức...

Âu Thần hấn luôn có suy nghĩ muốn cướp đi mọi thứ của Thiên Vũ thì sao có thể bỏ qua cơ hội này?

oOo

Trước bảng tin của trường có rất đông học sinh. Nguyên nhân là vì một poster rất lớn. Trong đó một bên là Lan Hoa trong bộ váy màu trắng, một bên là Vũ Thiên trong bộ váy màu đỏ. Bên trên có một dòng chữ “who wore it better?” (Ai mặc nó đẹp hơn). Cái này 99% là do anti fan của Lan Hoa làm.

Người xem liên tục chỉ trỏ bàn tán. Nam sinh thì đặc biệt nhìn không chớp mắt. Câu hỏi phía trên chắc bất cứ ai cũng có một câu trả lời giống nhau. Trừ khi muốn lừa dối chính mình.

Xoẹt!

Bỗng chiếc poster bị xé xuống, và người xé thì không hề lạng mắt: hotboy no.1.

“Xem cái gì mà xem? Tránh ra hết đi!”

Thiên Vũ bực tức nhìn đám người lục tục rời đi.

Hình ảnh xinh đẹp của cô, hấn đã cực lực muốn giấu đi! Tên chết tiệt nào lại dám lôi nó ra trước bàn dân thiên hạ như vậy cơ chứ???

Nhìn tấm poster, hấn biết mình chỉ có thể tức giận, tuyệt đối không thể buông tay.

.....

Cô và hấn mới xích mích với nhau buổi sáng, buổi chiều đi học tất nhiên là sẽ chạm mặt nhau. Cả hai người đều im lặng, im lặng đến nỗi ảnh hưởng tới những người xung quanh.

Và mọi thứ còn tồi tệ hơn khi có một kẻ tìm đến: Âu Thần.

Vũ Thiên bước ra ngoài cùng Âu Thần trong ánh mắt u ám của Thiên Vũ.

“Sao cậu lại đến đây?” Vũ Thiên cảm thấy rất khó khăn trong việc phải tỏ ra thân quen với Âu Thần. Đó mới chỉ là chuyện của sáng nay.

“Tôi đã rất nhớ cậu, vậy mà chỉ gặp lại được một lúc... tôi thấy không đủ. Nhưng cậu không muốn gặp tôi sao?”

“Không phải nhưng... cậu đừng tìm tôi ở trên trường nữa.” Cô nhún mày.

Âu Thần cười không đáp. Thật ra tới trường là do hấn cô ý. Càng nhiều người thấy càng tốt, đặc biệt là tên kia... Âu Thần liếc mắt đã thấy ánh mắt của Thiên Vũ bắn từ trên tầng xuống đây.

“À Vũ Thiên này... có phải cậu rất thân thiết với Thiên Vũ không?” Hấn dừng lại, hỏi.

“Có chuyện gì sao?”

“Không, chỉ là... chỉ là tôi có chút... ganh tị khi thấy hấn đi cùng cậu.”

“Cậu ấy là...” Vũ Thiên muốn nói: bạn trai.

“Vũ Thiên. Từ lúc đó tôi đã rất thích cậu rồi. Cậu làm bạn gái tôi nhé?” Âu Thần cướp lời cô. Thật ra hấn muốn tiếp cận từ từ, nhưng mà cô đã muốn gạt bỏ thì hấn đành phải tấn công trước.

Vũ Thiên sững người, vì cô thấy mình không có cảm xúc gì cả. Cô đã mong đợi bao nhiêu khi gặp lại cậu bé đó, nhưng bây giờ khi người đó đã đứng trước mặt, cô cũng vẫn chỉ tìm kiếm hình ảnh của cậu bé năm xưa chứ không phải người của hiện tại. Giờ cô lại nghĩ đến Thiên Vũ...

Rốt cuộc là cô đang muốn níu giữ cậu bé mà cô âm thầm ghi nhớ bao nhiêu năm hay là hấn - kẻ đã chạm rầy đi vào lòng cô chỉ trong vài ngày? (hấn là ai? :v)

Cái thứ mọc rễ ở trong lòng cô 14 năm không phải nói nhỏ là có thể nhỏ được. Cô biết mình thích ai, nhưng cô không muốn làm tổn thương người trước mặt.

“Cho tôi thời gian.” Nuốt xuống cảm xúc, cô nói.

“Được, tôi biết rồi. Nhưng đừng để tôi phải đợi lâu.”

Âu Thần đưa tay lên xoa đầu cô rồi quay về.

Thiên Vũ vẫn lặng yên nhìn, nắm chặt hai bàn tay. Móng tay vô tình cắm sâu vào thịt... một giọt lại một giọt máu chảy xuống nhưng hắn thì lại không hề cảm nhận được...

Hắn... đã thua rồi sao?

27. Chương 27 : Tổ Tình

“Mày muốn gì ở cô ấy, hay muốn gì ở tao?”

“Mày thật sự nghĩ tao đang muốn thứ gì đó? À đúng vậy đấy. Nhưng tao biết dù tao có nói mình muốn gì, mày cũng không cho tao được.”

Âu Thần nhàn nhã cầm ly rượu trong tay, không thèm nhìn kẻ trước mặt.

Thiên Vũ nói muốn gặp Âu Thần nhưng bị hắn từ chối nên Thiên Vũ đã tự điều tra để đi tìm hắn. Hiện đang là buổi tối tại bar Nam Phong.

“Mày nói đi, chỉ cần không phải là Vũ Thiên.”

“Tao biết mày rất coi trọng cô ấy mà!” Âu Thần cười cợt “Càng như thế, tao lại càng muốn cô ấy.”

Thiên Vũ giận dữ tóm lấy cổ áo Âu Thần: “Cô ấy không phải là người để mày trêu đùa!”

“Thì sao? Nhưng thật tiếc người tao muốn trêu đùa không phải cô ấy mà chính là mày, Đoàn thiếu gia ạ.”

“Mày vẫn còn... giữ chuyện của ***** ở trong lòng sao?” Thiên Vũ như hiểu ra, nói.

“Hừ.” Âu Thần quay mặt đi.

“Mày có bị điên không? Muốn trả thù cho ***** thì đi mà tìm bố mày! Vũ Thiên thì liên quan cái *** gì chứ?”

“Tao nói rồi, mục tiêu của tao không phải cô ấy, mà là chính mày! Mày thử đánh tao xem, xem cô ấy nhìn mày thế nào? Hahaha...”

Đôi mắt Thiên Vũ đỏ ngầu, tức giận vung tay quăng hắn ngã bịch xuống sàn, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

“Tao sẽ không để mày thực hiện được ý đồ đó.”

Thiên Vũ quay người bỏ đi. Hắn biết cô rất coi trọng cậu bé đó, nên hắn không muốn vạch trần bộ mặt của Âu Thần cũng vì sợ cô sẽ buồn...

Thiên Vũ nhắm mắt thở dài...

Nếu cô chọn Âu Thần, liệu hắn có tôn trọng quyết định của cô mà buông tay?

oOo

“Chúng ta đang đi đâu?” Vũ Thiên hỏi.

“Tối công viên trò chơi Funny Park. Cậu đã tới đó bao giờ chưa?”

“À... rồi.” Đến cùng với Thiên Vũ...

Hôm nay là chủ nhật, Âu Thần nói với cô muốn đưa cô cùng đi chơi. Cô đồng ý. Nhưng không ngờ hắn muốn đưa cô tới đây.

Vũ Thiên không nhớ cô cùng Âu Thần đã ăn cái gì, chơi trò gì. Bởi, đi tới đâu cô cũng chỉ nhớ tới khuôn mặt bối rối ngượng ngùng rất đáng yêu của Thiên Vũ, hơn nữa lần đó là cô thực sự đã rất vui vẻ.

“Vũ Thiên cậu sao thế, có chỗ nào không ổn à?” Âu Thần gọi.

“Tôi... hơi mệt.” Vũ Thiên không mệt, chỉ là cô... không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

“Vũ Thiên... cậu thích hấn phải không?” Âu Thần nhìn cô hỏi.

“Ai cơ?”

“Thiên Vũ.”

“Thật ra cậu ấy là...”

“Tôi đã biết.”

“Gi...”

“Tôi biết hấn thích cậu, cậu cũng... thích hấn.” Âu Thần ngồi xuống ghế đá, ra hiệu cho cô cùng ngồi xuống, “Chỉ là tôi vẫn cố chấp với tình cảm của chính mình.”

Vũ Thiên vẫn im lặng nghe hấn nói.

“Tôi biết mình không có chỗ nào bằng được hấn. Ngay cả một gia đình trọn vẹn tôi cũng không bằng.”

Hấn ngừng một chút rồi nói tiếp: “Trước kia mẹ tôi và cha Thiên Vũ là một đôi chuẩn bị tiến tới hôn nhân, nhưng bỗng vì sự chen ngang của mẹ hấn mà hôn ước bị hủy bỏ. Ông ta đã ruồng ***** tôi để lấy người phụ nữ đó. Mẹ tôi đã rất đau khổ, và sự xuất hiện của cha tôi đã cứu sống cuộc đời bà. Nhưng sau đó vài năm, bà lại phát hiện người mà cha tôi yêu trước nay... lại là mẹ của Thiên Vũ. Họ đã cãi nhau trước mặt tôi. Mẹ tôi khóc rồi bỏ bỏ chạy khỏi nhà, cha tôi thì chỉ ngồi lại trên ghế và suy nghĩ. Ngày sau hôm đó, tôi mới biết mình đã mất mẹ.”

Hấn đang thuật lại một câu chuyện có thật, ẩn đường hấn nhấn lại, bàn tay hơi run.

Vũ Thiên không ngờ kẻ có tính cách cộc nhả như hấn lại có câu chuyện quá khứ buồn như vậy.

“Cho nên Vũ Thiên, cậu đừng thích hấn.”

“Thiên Vũ không có lỗi gì cả.”

“Tôi biết, nhưng tôi không nghĩ hấn xứng đáng có được cậu!”

Âu Thần đang đánh cược sự quan trọng giữa Thiên Vũ và cậu bé kia.

“Cậu như vậy có phải hơi quá đáng không?” Vũ Thiên đứng dậy.

“Trong tay tôi không có gì cả! Chẳng lẽ cậu cũng muốn rời bỏ tôi để đến với hấn?”

“Tôi không bỏ cậu, đừng dùng từ đó. Chúng ta vẫn là bạn.” Cô nhún mày.

“Tôi không muốn...”

“Chuyện này không thể dựa vào hoàn cảnh để nói. Tôi chưa từng muốn làm tổn thương cậu. Tôi thích cậu, nhưng là cậu của trước kia, chứ không phải cậu của bây giờ.” Một người chỉ biết ghen ghét, thù hận, tiêu cực.

“Cậu của hiện tại... tôi không thể nào yêu thích nổi.”

Vũ Thiên rất buồn khi nói ra những lời này, nhưng mà cô vẫn phải nói, bởi cô không muốn hấn sống như thế này nữa.

“Tôi về trước....”

Vũ Thiên cứ đi xa dần cho đến khi Âu Thần không còn nhìn thấy cô nữa. Ánh mắt hấn hiện lên từng vệt đỏ sẫm.

“Tôi của hiện tại? Tôi của hiện tại và tôi của trước kia chẳng có gì khác nhau cả. Haha...dùng đến cả thủ đoạn này mà vẫn không thể bằng tên đó!!”

Tiếng cười của hắn nhỏ dần nhỏ dần khi thấy ánh mắt mọi người nhìn mình. (bi hài lẫn lộn :v)

oOo

“Anh Vũ, đây là chiếc bánh em tự tay làm... mong anh sẽ thích.”

Canteen lại lần nữa có chuyện để hóng hớt.

Vâng, đây là một cô bé rất đáng cảm. Không chỉ vì cô bé đang tỏ tình với hotboy no.1, mà còn đang tỏ tình với “nam nhân của thủ lĩnh”. Và thế là cô bé nhận được rất nhiều ánh mắt ái phục.

Thiên Vũ thì vẫn ngồi tại bàn, nhìn chăm chăm vào chiếc bánh kem trước mắt cho đến khi có một bàn tay xinh đẹp đẩy chiếc bánh kia lại chủ của nó.

Người trong canteen càng ngày càng kích động, vì... thủ lĩnh đã đến... hơn nữa lại còn không đeo kính...

Vũ Thiên đẩy hắn ngồi vào trong sau đó ngồi xuống cạnh. Tiện thể nhìn cô bé kia rồi cười một cái. Cô bé cúi đầu quay đi, thầm nghĩ giá mà mình biết tự lượng sức sống hơn...

“Nhìn cái bánh ấy lâu thế... chẳng lẽ cậu thích nó sao?” Vũ Thiên sợ sự u ám trong đôi mắt hắn, cũng sợ hắn sẽ nhận chiếc bánh đó.

Thiên Vũ trong lòng bực bội bỗng nhảy nhót khi thấy cô gần gũi với mình trước mặt mọi người, đồng thời liếc những tên con trai đang nhìn Vũ Thiên một cái rét lạnh.

“Chúng ta ra ngoài đã.” Thiên Vũ đỏ mặt khi thấy hai tay cô đang ôm lấy cánh tay hắn.

“Ừ.”

“Vũ Thiên, Âu Thần hắn... không phải là người tốt đâu.” Hắn trực tiếp nắm lấy cơ hội nói ra điều mình suy nghĩ.

“Chắc vậy.” Cô cười.

“Cậu không tin tôi? Tôi biết lúc đó đã nổi giận vô cớ với cậu, nhưng tôi chỉ là vì lo cho cậu thôi... hắn ta trước giờ chẳng làm được chuyện gì tốt đẹp cả.”

“Chuyện đó tôi biết. Nhưng tôi lại rất cảm kích cậu ấy, vì đã giúp tôi nghĩ thông suốt một việc.” Cô đối mặt với hắn, mỉm cười.

“Chuyện gì...”

“Đó là... Thiên Vũ, tôi thích cậu.” Cô nói rõ ràng.

“Ồ... ơ...” Hắn hả?

“Khi cậu dần đi vào cuộc sống của tôi, tôi cũng chỉ nghĩ mình yêu thích cậu như một người bạn. Nhưng sau nhiều chuyện, tôi nhận ra mình đã vô thức ghi nhớ từng hành động, từng câu nói của cậu. Hơn nữa cậu thích tôi chân thành ngay cả khi tôi chỉ là một con bé 4 mắt tầm thường. Tôi đã thích ‘cậu bé đó’ từ rất lâu về trước, nhưng bây giờ tôi có thể chắc chắn người mình thích là cậu, Thiên Vũ.”

Khuôn mặt hắn đỏ phừng, vì quá bất ngờ nên trở nên lúng túng không biết làm gì. Mới vài phút trước đó hắn còn đang ảm đạm như kẻ sắp chết, bây giờ thì hắn... không có lời nào để diễn tả cảm xúc của mình.

Vũ Thiên đưa tay ôm lấy hắn như để khẳng định đây là sự thật, nói: “Cho nên cậu không cần quan tâm tôi nghĩ gì về Âu Thần, nói gì về Âu Thần.”

“Vũ Thiên, nói lại câu đó đi.” Hắn cũng đưa tay ôm lấy cô, cảm nhận hương thơm mềm mại trong lòng.

“Tôi thích cậu.”

“Một lần nữa.”

“Tôi thích cậu.”

“Lần nữa đi.”

“Tôi thích cậu.” Cô cười.

Hắn thật trẻ con mà dụi dụi đầu lên vai cô, đòi lại vốn vì trước kia có mỗi mình hắn nói thích cô, thật tủi thân.

“Chỉ một lần nữa thôi...”

“Tôi thích...”

Chụt!!

Cô chưa kịp nói xong thì đã bị hắn hôn một cái rồ kêu vào miệng.

“Vũ Thiên, tôi yêu cậu chết mất!”

Hắn ôm cô nhấc bổng lên rồi hôn thêm vài cái nữa, nghĩ nghĩ một chút rồi cứ như vậy bế cô chạy ra ngoài cổng trường.

“Vũ, chúng ta đi đâu?” Cô giật mình.

“Đi hẹn hò.”

Thiên Vũ tíu mắt cười khi nghe chữ “chúng ta”. Ừ, bây giờ cô và hắn có thể gọi tắt là: chúng ta.

oOo

“Vũ Thiên, sao cháu đi học về muộn thế?” Bà Kim Hà nhìn đồng hồ đã 7h, lo lắng hỏi.

“À... cháu đi chơi với bạn...”

“Ta biết rồi! Ta đoán cháu đi chơi cùng thằng bé lần trước bế cháu vào nhà phải không?”

“Bà biết chuyện đó rồi ạ...” Cô biết ngay mà.

“Không những thế, ta còn biết mặt nó cơ.”

“Sao ạ?” Vũ Thiên ngạc nhiên.

Bà Kim Hà biết mình lỡ mồm, đành nói nốt: “Aizz, bà nghe mấy cô giúp việc nói có anh chàng đẹp trai vì cháu đau chân mà bế cháu vào nhà, vài hôm trước thấy một cậucon trai đứng ngoài nhà ta vào buổi sáng lúc cháu đi học. Ta đoán chínhlà cậu ấy nên mời vào nhà.”

Buổi sáng? Như cô nhớ thì Thiên Vũ chưa từng bỏ buổi học nào cả.

“Cậu bé cũng thật đẹp trai, ăn nói lễ phép lịch sự. Ta đã không tìm được mà kể cho nó nghe rất nhiều chuyện của cháu. Cái con bé này có bạn trai mà chẳng thềm nói với bà lão đây một tiếng.”

“Bà, bà đã kể những gì?”

“Ồ thì... một số chuyện hồi nhỏ của cháu.”

Bà đã lỡ nói với cậu trai kia về việc Vũ Thiên có thích một người suốt từ nhỏ. Cậu ta gặng hỏi nên bà đã kể chuyện ngày đó Vũ Thiên trong siêu thị với cậu ta. Thực ra cái này bà cũng chỉ nghe mẹ Vũ Thiên kể lại.

“Có chuyện... ngày cháu bị bắt cóc không ạ?”

“Có...”

Không phải Thiên Vũ tìm đến nhà, mà là Âu Thần! - Cô bất ngờ.

Hahaha... Âu Thần! Cậu còn tìm đến tận nhà tôi! Vũ Thiên như hiểu ra tất cả, hiểu tại sao cậu ta biết bố mẹ cô là nhà vật lý thiên văn, hiểu tại sao hắn luôn đề cập tới việc muốn cô tránh xa Thiên Vũ, vì Thiên Vũ mới là mục tiêu của hắn.

Nghĩ ra câu chuyện để thuyết phục cô rằng hần là cậu bé đó chắc cũng vất vả lắm? Cũng phải, một đứa trẻ con sao có thể nhớ rõ một cô bé suốt 14 năm chứ? Đến chính kẻ chịu ơn là cô còn không nhớ rõ mặt cậu bé đó như thế nào nữa là hần. Lại còn sự xuất hiện rất đúng lúc của Thiên Vũ ở quán Tân Hạ...

Âu Thần, lừa hay lắm!

28. Chương 28 : Thì Ra Cô Thích Hần Trước

“Alô?” Vũ Thiên lạnh nhạt nghe máy.

“Vũ Thiên, tôi có thể gặp cậu chứ?” Âu Thần nói.

“Bây giờ thì giữa 2 chúng ta thật sự không có gì để nói.”

“Sao?”

“Cậu không phải là cậu bé đó, đúng không?”

“Cậu đang nói gì vậy.” Âu Thần trầm mặc.

“Vậy tôi hỏi cậu, tại sao hôm đó tôi lại ở trong siêu thị?”

“Vì cậu bị những tên bắt cóc đuổi theo.”

“Haha... cậu sai rồi. Thực sự cậu bé đó chỉ biết tôi ở trong siêu thị chứ không biết tôi bị bắt cóc.” Vũ Thiên thấy khá là vui khi biết hần không phải.

“Lúc đó tôi... đã trở lại siêu thị để hỏi.” Âu Thần ngập ngừng.

“Ồ... vậy cậu có thể cho tôi biết cái tên mà cậu đã nói với tôi hồi nhỏ không?”

“....”

“Tôi rất vui lòng nếu không phải gặp lại cậu một lần nào nữa.”

Vũ Thiên tắt máy, trong lòng cảm thấy thoải mái. Hần là một kẻ đáng thương, nhưng hần không xứng đáng với cái gọi là hạnh phúc. Bởi cách hần dùng để đạt được hạnh phúc hoàn toàn sai lầm.

Còn Âu Thần, kế hoạch định sẵn trong đầu đã tan vỡ, chỉ vì Vũ Thiên đã biết sự thật vào phút chót. (nếu đoạn này VT chưa biết sự thật thì truyện sẽ kéo dài thêm vài chương đau khổ nữa :D)

Điện thoại lại rung lên, lần này Vũ Thiên nghe máy với một giọng nói dịu dàng: “Gia Bảo?”

“Chị Vũ Thiên, hôm nay tới nhà em chơi được không?”

“Sao hôm nay em lại muốn chị tới nhà em?”

“Bởi vì em rất rất yêu quý chị mà! Em muốn chị tới nhà em chơi, sau đó em sẽ lấy cớ để được tới nhà chị chơi nữa!”

Vũ Thiên bật cười: “Muốn tới nhà chị thì cứ tới đi chứ.”

“Vậy sao? Nhưng em vẫn muốn nhà em được vinh hạnh đón chào chị cơ...”

Thật ra thì cô đã tới đó một lần.

“Đi mà, em đang ở nhà một mình, rất buồn đó... Chị sang chơi với em rồi chiều chúng ta cùng đi học...”

“Em ở nhà một mình?”

“Eh... có người giúp việc và bác quản gia nữa.”

“Vậy thì được rồi, chị sẽ tới.”

“Oa, nhanh nhanh nhé chị! Đợi thêm phút nào là em héo thêm phút ấy đó!”

.....

King koong.

“A chị đến nhanh thật!”

Gia Bảo lạnh chanh nhìn camera sau đó đích thân chạy ra cổng kéo Vũ Thiên vào.

“Bố mẹ em đều đi có việc, còn anh Vũ thì sang nhà anh Hạo từ sớm rồi. Chị chị... vào phòng em chơi!” Gia Bảo rất yêu quý Vũ Thiên, cho nên rất muốn chia sẻ cuộc sống riêng tư của mình cho cô.

Phòng riêng của Gia Bảo rất rộng nhưng không hề trống trải vì nó được lấp đầy bởi rất nhiều thứ xinh xắn đáng yêu như chính con người cô bé. Tường được sơn bằng màu xanh lá cây, rèm cửa màu xanh lá cây, ga trải giường cũng màu xanh lá cây nốt...

“A, trước tiên em muốn cho chị xem cái này...” Gia Bảo chặt vật ôm một quyển album to đùng lảo đảo lảo đảo ném lên giường sau đó vỗ vỗ vị trí cạnh mình nói: “Chị ngồi đây đi!”

Gia Bảo luôn có một âm mưu... đó là biến Vũ Thiên thành chị của mình. Nếu đó là chị dâu thì càng tốt! Nhưng mà cô chưa kịp ghép đôi cho anh trai và chị Vũ Thiên thành một cặp thì đã nghe tin họ đã thành cặp từ lâu rồi @@! Bây giờ cô muốn đổi kế hoạch thành: để 2 anh chị xích lại gần nhau hơn...

“Đây là album của gia đình em, nhưng chủ yếu là của em và anh trai. Ảnh từ bé chụp thường xuyên luôn, vậy mà bây giờ lâu lâu mới có một cái để nhét vào...”

Gia Bảo lật từng trang đầu tiên: “Đây là ảnh khóa thân của anh Vũ hồi 1 tuổi, chị thấy có đáng yêu không?”

“... à... ừ... rất đáng yêu...” Khóe môi Vũ Thiên co giật.

“Cái này là ảnh của em... Mà chị này, em cho chị xem ảnh hồi nhỏ của em thì sau này chị cũng phải cho em xem lại ảnh hồi nhỏ của chị đấy nhé!” Có ý đồ cả!

“....”

Từng trang, từng trang ảnh lật qua, Vũ Thiên càng lúc càng thấy nôn nao trong lòng.... Hân ngày nhỏ... cười rất xinh đẹp, xinh đẹp cứ như cậu bé đó vậy. Có giống nhau không nhỉ? Khó nhớ quá... Rồi cô bỗng đưa tay chỉ vào một dòng chữ trên bức ảnh chụp chung của 2 anh em, hỏi: “Su và Kem? Nghĩa là sao?”

“À, đó là tên hồi nhỏ so mẹ em đặt. Em là Su, anh ấy là Kem. Nhưng bây giờ anh ấy cấm em gọi, bởi vì nghe nó rất điệu.”

“Kem...”

“Chị thích ăn kem sao?”

“Chị rất thích Kem.” Vũ Thiên im lặng lướt đầu ngón tay trên bức ảnh.

“Thế thì hôm nào đó em sẽ đãi chị ăn kem! Haha, còn đây là lúc em với anh Vũ tranh giành một cái kẹp tóc.” Gia Bảo chỉ chỉ vào bức ảnh trên góc, trong đó 2 anh em lăn lộn trên đất, còn trong tay Gia Bảo nắm chặt một chiếc kẹp tóc.

“Xì, anh ý là con trai mà cứ giữ khư khư cái kẹp tóc của con gái, em rất thích nó mà anh ấy không chịu cho. Kết quả là mẹ bắt anh Vũ phải ...” Sau này Gia Bảo mới nghe mẹ kể về chuyện của anh Vũ và một cô bé khác trong siêu thị. Nhưng cái chuyện này đâu thể kể cho chị Vũ Thiên!

“Là cái này sao?” Vũ Thiên run run chỉ vào ảnh khác, trong đó Gia Bảo mặt mũi nhem nhuốc cười toe toét cài trên đầu chiếc kẹp tóc có nhiều ngôi sao lấp lánh.

“Vâng?”

Đây... chính là chiếc kẹp tóc bố mẹ Vũ Thiên tự thiết kế dành tặng cô vào ngày sinh nhật. Cô rất thích những ngôi sao lấp lánh trên đó. Chỗ là... ngày cô bị bắt cóc nó đã biến mất. Cô cứ nghĩ nó đã rơi trong lúc cô chạy trốn... “Gia Bảo... gia đình em đã tới thành phố K bao giờ chưa?” Vũ Thiên khó khăn nói ra được vài từ.

“Nhà cũ của em ở đây mà! Sao chị lại hỏi thế?”

“Gia Bảo, nhà Lâm Hạo ở đâu?” Vũ Thiên không trả lời mà hỏi tiếp.

“Chị muốn tìm anh Vũ à?”

“Ừ. Em nói đi, chị có một việc rất quan trọng.”

Cô không muốn gọi điện mà chỉ muốn gặp hần ngay lập tức. Gia Bảo ngạc nhiên không hiểu gì nhưng vẫn cứ cùng Vũ Thiên tới nhà Lâm Hạo. Nhưng Lâm Hạo thì không có nhà, Thiên Vũ cũng không có ở đó. Gia Bảo gọi điện cho Lâm Hạo không được đành gọi điện cho Thiên Vũ, nhưng điện thoại lại thông báo máy bận... Sự lựa chọn cuối cùng là Thiếu Phong...

“Alô?” Tuy đang gặp rắc rối nhưng thật hiếm khi Gia Bảo mới gọi điện nên hần đành nghe máy.

“Anh Phong, anh có biết...”

“Bây giờ cậu có thể nghe điện thoại nữa sao? Chết tiệt...”

Cạch... Gia Bảo chưa kịp nói hết đã nghe tiếng điện thoại của Thiếu Phong bị ném rơi xuống đất.

“Nói thật đi, con bé ôm cậu là ai?”

Ồ hô, là giọng chị Mộc Thanh! - Gia Bảo vẫn ôm điện thoại nghe tiếp.

“Vậy ra cậu đang ghen?” Thiếu Phong nói.

“Ghen.... Ai ghen cơ chứ! Á.... Buông ra, cậu lại cưỡng hôn tôi...”

“Thích tôi rồi thì cứ nhận đi...”

“Ai thích cậu chứ! Tránh raaaaa...”

“Con bé mà cậu nói, cậu không cần quan tâm. Bởi người tôi chỉ thích chính mỗi mình cậu.... Cậu hãy thừa nhận rằng thích tôi đi.” Thiếu Phong nhẹ giọng nỉ non.

“A...”

Đến đây Gia Bảo mặt đỏ tía tai cúp máy.

“Gia Bảo, Thiếu Phong hần có biết Thiên Vũ ở đâu không?”

“Anh Phong chắc là... không biết đâu...” Gia Bảo cúi gầm mặt nói.

Không nhận ra sự bất thường của Gia Bảo, Vũ Thiên hiện tại thực sự rất nóng nảy. Cái tên này điện thoại sao lại không gọi được đúng lúc này cơ chứ! Cho nên cô đợi, đợi đến giờ đi học...

.....

Vũ Thiên vừa mới đến trường đã có một bạn nữ nói rằng Thiên Vũ đang đợi cô ở sân bóng rổ. Cô quá nóng lòng liền chạy tới sân bóng rổ. Nơi đó chẳng có ai, rồi cô cũng chẳng hiểu thế nào đã bị người ta nhốt vào phòng chứa dụng cụ thể dục. Cái chuyện này là sao? Cô chỉ đi vòng quanh để tìm hần, vậy mà... cô lại bị lừa! Điện thoại đâu? Điện thoại để trong cặp.... Vũ Thiên thật sự rất muốn gặp hần, bất chấp nỗi sợ bóng tối mà kiên trì đập cửa, đập cửa. Những tiếng ỳnh ỳnh liên tục phát ra mà chẳng một ai nghe thấy, vì sân bóng rổ hoàn toàn không có người.

Còn kẻ đầu sỏ, tất nhiên là Lan Hoa, thì đang cười sung sướng. Cô ta đã tính hôm nay là ngày không có lớp nào học thể dục để nhốt Vũ Thiên, vì cô ta đã biết Vũ Thiên sợ bóng tối từ lần trước. Với lại Lan Hoa cũng chẳng quan tâm Vũ Thiên được cứu hay không được cứu, bởi ổ khóa là do cô ta mang đến, dù có người nghe tiếng kêu của Vũ Thiên cũng sẽ phải đợi người tới phá khóa! Haha... dám đánh đập đe dọa ta, dám làm mất mặt ta trước bao nhiêu người... thù mới nợ cũ chồng chất mà không trả thì không phải Lan Hoa này!

.....

Không biết đã qua bao lâu, Vũ Thiên vẫn chỉ im lặng ngồi trong bóng tối. Thực ra cũng chẳng phải tối lắm vì có chút ánh sáng từ bên ngoài chui từ khe cửa vào trong... Thiên Vũ sẽ tới mà...

Cô đoán vậy. Nhưng cái suy nghĩ đó đã giúp chính cô giữ bình tĩnh, không nhớ tới những kẻ đã bắt cóc cô mà chỉ nhớ tới hấn. Đúng rồi, người xuất hiện lúc cô cần nhất lúc nào cũng là hấn, cho nên... lần này cũng sẽ là hấn. Cô chỉ cần ngồi đợi....

Uỳnh uỳnh!

“Vũ Thiên, cậu ở trong đó sao?”

Cô mỉm cười, hấn thực sự đã tới rồi.

“Thiên Vũ...”

“Đúng là cậu?”

Gia Bảo vừa gặp hấn đã hỏi Vũ Thiên, hấn liền nhanh chóng đi tìm cô nhưng không thấy. Hỏi mãi mới có người nói nhìn thấy thủ lĩnh và một cô gái nào đó đi tới sân bóng rổ. Hấn thật sự không nghĩ cô sẽ ở đây nhưng vẫn muốn thử, ai ngờ lại nghe tiếng cô trả lời... Thiên Vũ thật sự rất lo lắng cho tình trạng hiện tại của cô, hấn là cô đang rất sợ?

“Đừng sợ, tôi sẽ gọi người đến mở cửa ngay.” Hấn lôi điện thoại từ trong túi ra mới phát hiện nó đã hết pin. “Để tôi đi tìm bảo vệ... cậu cố đợi một chút...”

“Đừng đi.”

Cô nói rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để hấn nghe thấy... Và hấn dừng bước.

“Đừng đi...”

“Vũ Thiên?” Hấn lo lắng gọi.

“Tôi sợ. Cậu cứ đứng ở đó cũng được.” Vũ Thiên thì thầm.

Thiên Vũ tay chân luống cuống không biết nên làm gì cho phải. Chẳng lẽ cứ để cô ngồi mãi trong đó? Hấn đành phải thử một chút...

“Cậu... ngồi dịch sang bên phải đi.”

Rầm! Rầm! Rầm!

Vũ Thiên kinh ngạc nhìn kẻ mới phá cửa xông vào. Hấn là quái vật chắc?? Cô vừa mới ra hiệu cho hấn là mình đã ngồi sang bên phải, chẳng bao lâu sau cái cửa đã tan tành... trong khi cô không thể làm cái cửa dịch chuyển dù chỉ một chút!

Hấn ngồi xuống trước mặt cô, hỏi: “Cậu có thể đứng dậy chứ?”

“Không.” Cô bình thản đáp lại.

“Vậy thì...”

Hấn vừa định bế cô lên thì đã bị cô nhào đến ôm thật chặt khiến hấn suýt thì ngã ngửa ra sau. Vũ Thiên hiện tại đang ngồi trên đùi hấn, hai tay thì quàng trên cổ... khiến mặt hấn trở nên đỏ một cách bất thường. Nhưng hấn cũng chỉ im lặng hưởng thụ khoảnh khắc này, cho đến khi cô lên tiếng.

“Cậu còn nhớ một cô bé trong siêu thị ... được cậu tặng chiếc chong chóng không?”

“Ồ... có...”

“Cô bé ấy thế nào?” Vũ Thiên nghiêm giọng hỏi.

“Thế nào... là thế nào?”

“Cậu thích cô bé đó sao?”

Hấn toát mồ hôi. Sao cô lại biết nhỉ? Việc này kiên quyết không thể thừa nhận...

“Nụ hôn đầu của cậu là cho cô bé đó đúng không?” Vũ Thiên tiếp tục trầm giọng.

Chết tiệt! Gia Bảo đã nói cho cô chuyện này sao?

“Cậu phải nói thật! Cậu thấy cô bé đó thế nào? Cậu... thích cô bé đó chứ?”

“Đúng là cô bé ấy... đáng yêu... nhưng tôi đã không còn nhớ cô ấy như thế nào nữa. Đây đều là chuyện trẻ con, cậu đừng... Hiện tại tôi thật sự chỉ thích cậu, không còn nghĩ tới ai khác mà...” Đúng là hắn đã từng mong gặp lại cô bé đó, nhưng bây giờ hắn thật sự không cần.

“Cô bé đó đáng yêu thế nào? Bằng tôi không?”

Vũ Thiên cười thật vui vẻ, hôn chụt một cái vào miệng hắn. Còn hắn thì quá bất ngờ, mắt chữ a mồm chữ o nhìn cô.

Thấy hắn không trả lời, Vũ Thiên lại tiếp tục tấn công khắp mặt hắn.

“Là cậu quyến rũ tôi trước...”

Hắn mập mờ nói, chợt dùng tay ôm gáy Vũ Thiên lại, đặt môi mình lên môi cô, thực hiện một cái “hôn” thật sự. Cho đến khi hô hấp của cả hai trở nên khó khăn hắn mới luyến tiếc rời khỏi môi Vũ Thiên, vòng tay ôm chặt lấy cô và thì thầm nói: “Thế này mới gọi là hôn, cô bé đáng ghét.”

29. Chương 29

Tan học, ngoài hành lang vắng teo vắng ngắt, nhưng phía ngoài cửa phòng học 12C lại vô cùng đông đúc. Họ lén lút như những tên trộm, áp chặt tai lên thành tường phía dưới.

Trong phòng học lớp 12C giờ chỉ còn lại hai người: thủ lĩnh và đại hotboy. Họ không phát hiện ra mấy kẻ bên ngoài.

Không khí trong phòng hơi yên lặng, yên lặng khác thường.

Vũ Thiên từ ngày hôm qua đến hiện tại, cảm thấy việc đối mặt với hắn trở nên rất ngại ngùng. Tại sao ngại ư? Hỏi thừa!

Nhưng hắn thì lúc nào cũng nhìn cô cười. Rõ ràng là cố tình mà...

Hôm nay đến lượt bàn của họ trực nhật vệ sinh lớp học. Thực ra với cái trường này thì thuê lao công chẳng phải khó khăn gì, chủ yếu là rèn luyện ý thức tự giác của học sinh thôi.

“Chúng ta quét nhà trước...” Cuối cùng thì cô cũng lên tiếng trước.

Thiên Vũ nhướn miệng cười, đang định trả lời thì “Rầm!”, cửa lớp bật mở. Sau đó là Gia Bảo ngã lăn xuống đất từ ngoài vào.

“Haha...”

Gia Bảo nhìn Vũ Thiên, ngại ngùng gãi đầu cười trừ không biết nói gì.

Sau lưng Gia Bảo là Huân Trì, cũng đang cười lấy lệ, cúi người bế Gia Bảo lên rồi rời đi, để lộ ra phía sau lưng là một đám người đang ngòai xồm với những khuôn mặt không thể nào quen thuộc hơn.

Diệp Tinh là người đầu tiên đứng dậy, cô hùng hồn nói: “Đại tỷ, bạn học Thiên Vũ, hai người cứ tiếp tục.” Sau đó cong đuôi chạy.

Minh Huy: “Tự nhiên đi, mời tiếp tục.”

Bỏ chạy.

Lúc sau, cửa lớp hoàn toàn không một bóng người.

Hắn cười cười, hỏi: “Chúng ta tiếp tục chứ?”

Vũ Thiên: “...”

“Này, cậu đang xấu hổ sao?” Hấn vẫn mặt dày nói.

“Tất nhiên là không.” Vũ Thiên quay mặt đi nơi khác, cầm lấy chổi và bắt đầu quét.

“Vậy mà đã ngại sao? Hôm qua cậu còn...”

“Thiên Vũ!”

Hôm qua cô vì kích động khi biết hấn là cậu bé ngày xưa, hôn khắp mặt hấn mấy chục cái...

Cô vừa quay đầu lại đã thấy khuôn mặt phồng đại của hấn.

“Muốn thử lại không?”

Cô tức giận vung một đấm hướng xuống bụng Thiên Vũ nhưng tay cô nhanh chóng bị bắt lấy.

“Nặng tay vậy?”

Bây giờ cô mới nhớ lại, lần đó hấn một mình đánh hết mấy tên kia để bảo vệ cô, chứng tỏ hấn không chỉ có cái vẻ bề ngoài là dùng được.

Vũ Thiên muốn thử một lần.

Nghĩ là làm, cô xoay người thoát khỏi vòng tay hấn, tung ra một cú đá xé gió. Thiên Vũ bị bất ngờ nhưng vẫn né được một chiêu này, nhảy lên bàn.

“Làm gì vậy?”

Vũ Thiên không trả lời cùng bước lên mặt bàn, cẩn thận đánh giá “đối thủ” một lúc. Thiên Vũ cũng chợt thấy hứng thú, cùng cô đấu qua vài hiệp bất phân thắng bại. Cuối cùng cô tưởng như tìm ra được sơ hở của hấn liền tung người bật lên, nhưng chân chưa kịp ra đòn thì cả người chănghiểu thế nào đã bị hấn ôm trọn, áp xuống mặt bàn.

“Đùa vậy đủ chưa?” Hấn kéo cặp kính của cô, để lộ ra một đôi mắt xinh đẹp.

Cô đã đấu hết sức, vậy mà hấn nói cô đùa sao? Với lại... với lại cái tư thế này của họ thật khiến người ta đỏ mặt đi...

“Khụ khụ.”

Đúng, quả thật là có người đang đỏ mặt.

Bác bảo vệ đáng kính với nhiệm vụ khóa tất cả các cửa lớp đang ho khan vài tiếng. Bác nói: “Ta biết người trẻ tuổi các cháu rất nhiệt tình, nhưng mấy đứa dọn lớp nhanh lên để bác già này còn khóa cửa. Haha, ta đi trước, hai đứa có thể tiếp tục.”

Cô hiện tại mặt đã đỏ như xôi gấc, đẩy mạnh hấn ra khỏi người mình.

Thiên Vũ đi lấy cây chổi, về mặt bình thần nói băng quơ một câu: “Sau này lúc mặc váy thì đừng có đánh nhau.”

Vũ Thiên: !!!!!!!!!

.....

Lúc ra về, hấn đòi lên xe buýt cùng nhưng cô không những không cho còn đuổi hấn về. Mặt Thiên Vũ xụ lại, hôn trộm cô một cái rồi nhanh chóng chạy đi. Người trên xe đều nhìn cô và cười trộm.

Cái chuyện này cũng thật rắc rối!!!

Trên đường về nhà, Vũ Thiên nhận được cuộc gọi từ một số máy lạ. Và hơi bất ngờ là, người gọi tới là phụ huynh của Thiên Vũ.

Vũ Thiên đẩy cửa quán bước vào, ngó nghiêng một chút để tìm kiếm nơi người đó ngồi.

Một chị xinh xắn mặc đồng phục tiến tới gần cô nói: “Kính chào quý khách. Cô đã đặt chỗ trước chưa ạ?”

“Tôi có hẹn ở bàn số 13.”

“Cô là Vũ Thiên phải không? Bàn số 13 ở đằng kia ạ.”

“À vâng, cảm ơn chị.” Vũ Thiên nhìn theo hướng người đó chỉ, thầm cảm thấy hơi mất tự nhiên.

Khi mẹ hắt gọi điện, cô đã rất muốn hỏi một câu là “gặp có việc gì không?”, nhưng đây là người lớn, cũng là mẹ hắt nên tất nhiên là cô không dám bắt kính rồi. Còn bây giờ thì sao? Đúng là người giàu có khác! Chỉ là gặp nhau nói chuyện vài câu mà cũng phải hẹn cô ở nơi xa hoa này. Nếu là cô, cô nghĩ cùng nhau ra công viên vừa ngồi nói chuyện vừa ngắm cảnh thiên nhiên chẳng phải tốt hơn sao... (yêu nhau đâu mà ra công viên?)

Cô tới gần bàn số 13, sau đó thận trọng cúi đầu chào người ngồi đó: “Cháu chào bác.”

“Ừ, cháu ngồi đi.”

Vũ Thiên ngồi xuống.

Một anh bồi bàn tới đưa cho cô chờ gọi đồ uống. Vũ Thiên miễn cưỡng chọn một ly kem hoa quả rồi nín thở chờ đợi người đối diện lên tiếng. Đó là một người phụ nữ xinh đẹp đoan trang, tuổi chắc không đến 40...

“Cháu không cần phải căng thẳng.”

“Dạ vâng.”

“Như cháu đã biết, cô là mẹ của Vũ. Cô cũng đã nghe Gia Bảo kể qua về cháu rồi.”

“Vâng, Gia Bảo cũng đã nói với cháu về cô...” Kể rằng cô là người nói lảm nhảm mà Gia Bảo từng biết.

“Gia Bảo kể sao? Vậy thì chắc không có gì là tốt rồi. Vũ thì rất ngoan và nghe lời, còn Gia Bảo thì hoàn toàn ngược lại. Nhưng cháu biết chứ? Gần đây có một số việc mà Vũ không còn nghe theo lời của cô nữa rồi.” Khuôn mặt mẹ Thiên Vũ khi nhắc tới 2 anh em rất vui vẻ, nhưng khi nói tới câu cuối thì biểu cảm không còn như lúc trước nữa, mà hiện tại rất nghiêm túc.

“Có lẽ nghe từ một phía của Gia Bảo không phải tất cả. Cháu và Vũ quen biết nhau được bao lâu rồi?”

Nghe câu hỏi, Vũ Thiên nghiêm túc suy nghĩ. Nếu là quen biết, có lẽ nên tính từ 14 năm trước. Biết nhau thì nên nói là khoảng 3 tháng, còn “quen” nhau thì chắc phải nói là mới từ hôm qua. Rốt cuộc cô nên trả lời như thế nào?

“Hắn là cháu biết Vũ từ khi nó mới chuyển trường?”

Thấy câu hỏi được người đó trả lời thay, Vũ Thiên gật đầu.

“Cũng như nhiều người phụ nữ khác, cô là người làm mẹ, cô luôn mong muốn những điều tốt nhất cho con của mình. Cháu hiểu ý cô chứ?”

Vũ Thiên nhún mày: “Vâng?”

30. Chương 30

Tan học, hắt vẫn tích cực tiễn cô ra trạm xe bus.

“Này, nghĩ gì thế?” Thiên Vũ đi song song với cô, thuận tiện thấy cô đang có chút trầm mặc liền hồn nhiên cầm lấy tay cô, đan chặt mười ngón tay vào nhau rồi dung dăng đi tiếp.

Vũ Thiên mãi suy nghĩ, tới lúc thấy tay của mình bị nắm chặt mới quay sang nhìn hắt một chút, sau đó nhìn xuống tay mình, sau đó nữa thì lại trở về trạng thái cũ: suy nghĩ.

Hắt thấy khó hiểu về hành động của cô nên lập tức kéo cô đứng lại, không cho cô tiếp tục đi nữa: “Này! Sao thế?”

“Hả? Không sao.”

“Thì ra cậu vẫn còn nghe thấy tôi nói.” Hắt giận dỗi.

“Ừm... vẫn nghe...”

Nghe câu trả lời qua loa cho có lệ, rốt cuộc hần cũng phải lên tiếng hỏi: “Vũ Thiên, hôm qua mẹ tớ nói gì với cậu?”

Lúc này thì cô mới ngẩng đầu trực tiếp nhìn thẳng vào mắt hần: “Cậu biết à?”

“Biết, tất nhiên là biết. Gia Bảo nói.” Thiên Vũ vẫn tin là mẹ luôn tôn trọng quyết định của hần, sẽ không nói điều gì quá đáng. Nhưng hiện tại thì có lẽ nên xem lại...

“Vậy mẹ tớ nói gì?”

“Cũng không có gì.”

Suốt từ ngày hôm qua, cô vẫn luôn suy nghĩ. Cô thích Thiên Vũ, vì ngay từ đầu cậu ta không quan tâm cô xấu hay đẹp. Cô thích Thiên Vũ, vì cậu ta luôn là người xuất hiện lúc cô cần nhất. Cô thích Thiên Vũ, vì cậu ta luôn khiến cho cô vui vẻ. Cô thích Thiên Vũ, vì cậu ta đôi lúc cũng rất đáng yêu...

Nhưng... tại sao Thiên Vũ lại thích cô :troll :?

Tại sao vậy? Khi mà cô ngay từ đầu đã không để ý tới hần? Khi mà cô chỉ việc gặp hoạ để hần tới cứu? Khi mà cô chẳng một lần làm cho hần vui? Khi mà cái khuôn mặt của cô thường xuyên bị che đậy và không có những biểu hiện nên có của một cô gái???

Nghĩ mãi không ra mà!!!

“Á!” Đột nhiên cảm thấy ngón tay đau nhói, Vũ Thiên kêu lên. Thấy tay mình đang bị hần đưa lên miệng cắn, cô nhăn mặt hỏi: “Cậu làm cái gì vậy!”

“Cậu lại không tập trung nữa rồi. Cậu không để ý tôi.”

“Không, không phải. Là... cậu... tôi... thực ra tớ muốn hỏi... là...”

Thiên Vũ thấy cô lúng túng mãi không nói được câu nào, hần phì cười: “Vũ Thiên, cậu bị nói lắp bao giờ thế?” Thỉnh thoảng trông cô thế này cũng thật đáng yêu.

“Thiên Vũ!” Cuối cùng thì cô cũng lấy hết can đảm nói, “Cậu thích tớ ở điểm nào vậy?”

Nghe vậy Thiên Vũ ngẩn người một lúc, sau đó cười cười, “Thích ở điểm nào à...” Hần nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau đó nghiêm túc nói: “Không biết nữa.”

Không biết nữa... cậu ta nói “không biết nữa” ra một cách vô cùng đơn giản! Vũ Thiên ghen hờn không biết nói gì, trừng mắt nhìn hần, rằng nghiêng chặt. Cùng lúc chiếc xe bus đã tới bến đỗ, thấy cô không lên liền réo còi inh ỏi. Vũ Thiên trong lòng hậm hực, vung tay thúc mạnh một cái vào bụng hần rồi trèo lên xe. Còn hần bị bất ngờ, mặt nhăn nhó ôm lấy bụng, làm cái vẻ mặt “chẳng hiểu gì” nhìn theo chiếc xe bus đang ung dung nhả khói rời đi...

Hần đã làm gì sai à?!

Rất sai ấy chứ.

31. Chương 30.2 - End

Ngày hôm qua, mẹ cậu ta đã nói với cô về cái gọi là “tình cảm thật sự”. Bà nói, có lẽ hần thích cô chỉ là do nhất thời, và cô cũng vậy. Tình cảm họ dành cho nhau chưa sâu sắc đến mức gọi là tình yêu.

Cô cũng biết như vậy. Cô và hần chỉ mới dừng lại ở “thích”, chữ “yêu” kia thật khó để nói ra. Cô đã suy nghĩ muốn điên đầu về việc tại sao hần lại thích cô, cô phải mất một lúc lâu mới có can đảm hỏi lý do. Vậy mà... hần chỉ nói đơn giản một câu – không biết nữa.

Cô lấy điện thoại ra.

“Đại tỷ, có việc gì vậy?” Diệp Tinh thấy Vũ Thiên gọi liền nghe máy.

Vũ Thiên hỏi: “Nếu có một người nói thích cậu... nhưng không nói được lý do thì gọi là gì?”

Diệp Tinh nhăn trán, nghĩ một hồi rồi đáp: “Vây là hấn đang tán đều rồi! Loại này phải đánh chết!”

Vũ Thiên không đáp, cúp máy.

Có lẽ không nên hỏi Diệp Tinh trong việc này, hỏi Mộc Thanh vậy. “Mộc Thanh, nếu có người thích cậu mà không nói được lí do thì sao?”

Mộc Thanh nhăn trán, suy nghĩ một hồi rồi đáp: “Đầu óc hấn có vấn đề. Đối với trường hợp này ta phải...”

Mộc Thanh chưa nói hết câu, Vũ Thiên cúp máy.

.....

Vũ Thiên nhăn trán suy nghĩ một hồi rồi quyết định, nhắn tin cho Thiên Vũ: “Mình tạm chia tay nhé để ta biết được có yêu nhau không. Mình tự cho nhau hai lối đi để xem quãng đường của ai xa hơn. Thời gian sẽ nói lên tất cả nếu ta còn yêu và quay trở về, lúc đó thì ta sẽ yêu lại từ đầu.”

Kể từ đó, hai người không còn gặp nhau nữa, tuy vậy, Vũ Thiên vẫn thỉnh thoảng nhớ tới hấn, hấn cũng thỉnh thoảng nhớ tới Vũ Thiên. Nhưng tất cả chỉ thoáng qua như một cơn gió, ngẩn ngủ, hơi mát mát.

The End

32. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo

(Ngoại truyện có chút không liên quan)

Lâm Hạo nhìn hai thằng bạn thân đang vui vẻ hihi haha với gấu của chúng nó, chợt không hiểu cái cảm xúc đang trào dâng trong lòng là cái gì. Hấn cười cười nói nói với các nữ sinh khác, thậm tự an ủi bản thân: xung quanh mình có nhiều con gái hơn, sao phải ghen tị với 2 tên kia chứ? Đúng! Không phải ghen tị, không phải ghen tị, không phải ghen tị...

Ghen tị chết đi được!!!! Bây giờ thì hấn mới biết cái thói đào hoa của mình lại mang tới một thân cô đơn thế này...

Lâm Hạo cười cười nói vài câu, lũ con gái tản ra hết. Hấn đi tới quầy bán bánh, lấy bánh Ice-cream Chocolate - loại bánh mà hấn thích ăn nhất.

“Cô ơi cháu lấy cái này.”

“Cô ơi cháu lấy cái này!”

Chiếc bánh Ice-cream Chocolate cuối cùng của cửa hàng rất vinh dự cùng lúc được 2 bàn tay tóm lấy, đưa ra trước mặt cô bán hàng.

Lâm Hạo quay đầu, thấy một nữ sinh khác cũng quay ra nhìn hấn. Nữ sinh sao? Đơn giản. “Em thích nó sao? Vây anh nhường em.” Lâm Hạo nở nụ cười quyến rũ thường thấy, thậm tin chắc chiếc bánh vẫn sẽ thuộc về mình.

“Cảm ơn.” Cô gái trả tiền cho người bán hàng rồi nhìn Lâm Hạo: “Anh nói nhường sao không thả tay?”

Nụ cười trên môi hấn bỗng cứng đơ.

“Này anh, bỏ tay ra.”

Mắt thấy chiếc bánh yêu quý sắp bị cướp mất nhưng lại không thể tổn hại đến hình tượng của mình, Lâm Hạo ngậm ngùi thả tay nhìn cô gái trước mắt bỏ đi. Mỹ nam kế của hấn thất bại sao...

“Anh Hạo... anh có thể ăn bánh của em...” Một nữ sinh thấy vậy liền rụt rè bước đến.

“Cám ơn ý tốt của em, nhưng anh đi trước.”

Lâm Hạo bước ra khỏi canteen, không để ý rằng mình vừa từ chối một cô gái.

Thấy người vừa cướp bánh của mình đang ngồi trên ghế đá, hấn cũng ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn chăm chăm cô gái này.

Hắn đã gặp rất nhiều cô gái thờ ơ với nụ cười của mình, nhưng hắn biết tất cả chỉ vờ như vậy để khơi gợi hứng thú của hắn. Nhưng ánh mắt cô gái này... thật sự thờ ơ, hoàn toàn bỏ hắn ngoài mắt.

“Anh không mua chiếc bánh khác sao?” Cô gái không nhìn hắn, hỏi.

“Tôi chỉ thích loại Ice-cream Chocolate.”

“Vậy sao còn nhường?”

“....” Cô ta thật sự không biết tại sao?

“Này, cho anh.”

Còn chưa kịp nói tiếp, Lâm Hạo đã thấy cô bẻ chiếc bánh, đưa cho hắn một nửa.

Từ nhỏ, hắn chưa từng được cùng ai đó ‘ăn nửa chiếc bánh’ như thế này, cảm giác lạ lẫm khiến hắn muốn từ chối. Nhưng hắn vẫn đưa tay nhận lấy.

Khi cô ăn xong và đứng lên, thấy hắn vẫn nhìn chằm chằm vào nửa chiếc bánh không nói gì. Cô thầm nghĩ đây là một tên đẹp trai nhưng tính cách quái gở liền muốn đi mà không nói tiếng nào.

“Này, cậu tên gì?” Hắn không gọi là ‘em’ nữa.

Cô quay lại nhìn hắn, nói: “Chỉ là nửa cái bánh thôi mà.” Rồi bỏ đi.

Lâm Hạo ngẩn ngơ nhìn cô bước đi, rồi nhìn xuống chiếc bánh.

Lần đầu tiên hắn không biết nói gì trước mặt một cô gái. Lúc hắn tỉnh ngộ muốn đuổi theo thì bóng dáng cô đã biến mất trong tầm mắt.

Hắn hỏi tên cô không phải vì cái bánh!

Huych!

Một chiếc motor phóng vèo qua đường, đẩy Lâm Hạo ngã mạnh xuống nền đường cứng ngắt.

Bực tức cố gắng đứng lên, Lâm Hạo phỉ phỉ bụi xung quanh người, thầm đoán chắc là mấy tên trước kia bị mất người yêu trong tay mình. Cái chuyện này cũng thỉnh thoảng xảy ra nên hắn rất ít khi đi bộ mà toàn đi xe riêng. Hắn cũng chẳng muốn so đo, vì bây giờ hắn chẳng muốn chạm đến cô gái nào cả, cũng im lặng trước mấy cái trò trả thù này để sau này sẽ được yên ổn.

Nhưng hắn chỉ là muốn đi bộ từ cổng trường tới tiệm bánh một lát thôi mà! Làm hỏng hết hình tượng của hắn giữa đường thế này, đáng chết!

Cảm thấy cánh tay đau xót, bây giờ hắn mới để ý cánh tay mình xước một vệt dài. Chắc là do mài tay xuống đất đây...

“Nhiều máu quá! Cậu không sao đấy chứ?”

Một giọng nói nhàn nhạt vang lên khiến lưng hắn cứng đờ. Giọng nói này không hề quen thuộc, bởi hắn chỉ mới nghe qua một lần. Nhưng chính giọng nói này hắn vẫn tưởng niệm ngày đêm, cũng chính giọng nói này khiến tính nết của hắn mấy ngày nay như thay đổi hết hơn nữa.

“Cậu... là cậu!” Lâm Hạo kích động.

“Hmm...” Thấy người trước mắt như là quen mình, cô gái cẩn thận suy nghĩ một chút.

“À, bánh Ice-cream Chocolate!” Cô cười cười nhớ ra kẻ đẹp trai nhưng quái gở này.

Tuy hơi buồn vì cô có vẻ như rất lâu mới nhớ ra hắn, nhưng hắn rất nhanh chóng lấy lại tinh thần.

“Cậu còn nhớ ra tôi sao? Cậu tên gì? Học lớp nào? Nhà ở đâu?” Hai tay hắn nắm lấy hai tay của cô, gấp gáp nói một hơi những điều mà mình muốn hỏi trong suốt mấy ngày qua.

Thấy máu của hắn sắp rơi xuống váy mình, cô vội đẩy tay hắn ra: “Trời, tay cậu chảy máu nhiều quá! Cậu đứng yên đó!” Cô nói.

Sau đó cô bỏ cặp sách trên lưng xuống, lấy ra một chai nước lọc, sau đó là bông, băng gạc...

Lâm Hạo nhíu mày. Cô gái này làm người cứu hộ hay sao mà mang lắm đồ nghề hành y thế?

Cô đổ nước rửa qua cánh tay hấn, lấy bông thấm sạch máu còn rỉ ra sau đó băng lại.

Cô làm rất nhanh.

“Tôi chỉ sơ cứu thôi, cậu tới bệnh viện hoặc y tế nào đó băng bó cẩn thận lại, nhớ xin thuốc bôi đó... A... bác tài xế, đợi cháu!”

Thấy mình suýt thì lỡ xe bus, cô nhanh chóng cất đồ vào cặp, nhảy lên chiếc xe bus đang cố tình dừng lại để đợi cô.

Lần này Lâm Hạo thức tỉnh nhanh hơn, gào thét đuổi theo chiếc xe bus.

“Này! Này! Dừng lại! Dừng lại!”

Nhưng chiếc xe như khinh bỉ Lâm Hạo, không thèm dừng lại mà chỉ thả một đám khói đen rồi dần mất dạng.

“Chết tiệt! Chết tiệt! Chết tiệt!!!”

Lâm Hạo chạy chậm dần sau đó dừng hẳn, hai tay chống đầu gối, thở dốc vì đã chạy một đoạn đường khá xa. Giọt mồ hôi chảy qua viên kim cương đen trên tai hấn, tỏa sáng lấp lánh.

“Ngu ngốc! Thật ngu ngốc! Đồ ngu ngốc!!”

Hấn tự chửi mình một cách thậm tệ.

15’ sau, một chiếc BMW dừng lại trước mặt hấn.

“Thiếu gia, sao cậu bảo tôi tới tiệm bánh Sweet đợi mà cậu lại đứng ở đây?” Nếu không phải chạy xe xung quanh tìm cậu chủ chắc cũng sẽ không tìm thấy cậu ta.

Thấy chiếc xe, ánh mắt hấn lóe sáng nhưng lại vụt tắt. Cái xe bus kia đi cũng đã được một lúc lâu, đuổi theo chắc cũng chẳng có ích gì đi?

Về mặt hấn lại ảm đạm, lên xe trở về nhà.

oOo

Cạch, cửa phòng học mở ra.

“Xin lỗi cô, cho em xin một lúc để tìm bạn được không ạ?” Lâm Hạo cười cười với cô giáo.

“Được.”

Hấn đứng nhìn ngó lớp học kĩ càng hết 5’, thấy không có người mình cần tìm liền xin lỗi lần nữa rồi bỏ đi.

Cả ngày hôm nay, hấn đã tận dụng 2 tiết đầu để đi từ 12A đến 12L tìm người. Lần đầu hấn thấy bức bối vì cái trường này quá nhiều lớp.

Nhưng hấn vẫn không nản chí, tiếp tục muốn tận dụng 2 tiết học sau nữa để sang dãy nhà B để tìm ở khối lớp 11.

Đang bưng bưng quyết tâm thì hấn bị ai đó túm cổ áo.

“Cậu này giỏi thật, dám trốn 2 tiết toán của tôi để chạy lung tung trên hành lang phá rối lớp khác học bài. Ngoan ngoan đi chịu phạt mau!”

Thấy ông thầy dạy toán nổi tiếng nghiêm khắc được nhiều người kính trọng trước mắt, hấn thầm kêu khổ rồi... bị xách đi.

Viết xong bản kiểm điểm, hấn lại bị ánh mắt sắc bén của thầy cô coi chặt, không thể đi đâu.

Cho nên cuối giờ, hấn quyết định mai phục ở cổng trường.

Hắn hơi lo ngại vì thấy khá nhiều học sinh ra về trước hắn, nhưng lại tự nhủ bản thân phải kiên cường.

Kiên cường thì kiên cường! Thế rồi hắn kiên cường cho tới lúc bị bảo vệ đuổi về...

Một ngày vô cùng thất bại!

Ngày hôm sau, lúc sắp hết giờ hắn cố tình xin đi vệ sinh để có thể đợi ở cổng trường sớm nhất. Nhìn từng người từng người một, cho đến lúc bác bảo vệ đáng kính lại đuổi hắn về...

Hắn ngồi suy nghĩ một cách nghiêm túc, hắn sẽ tận dụng giờ ra chơi để đi tìm từng lớp một, như thế sẽ rất khó khăn vì lúc đó hầu hết học sinh đã ra ngoài. Nhưng hắn vẫn cứ nguyên ngày tích cực chỉ để đợi đến giờ ra chơi, leo xuống cầu thang dây nhà C rồi leo lên cầu thang dây nhà B tìm người. Hắn muốn tận dụng tất cả mọi cơ may dù chỉ là nhỏ bé nhất!

Nhưng ông trời không thương hắn...

Hôm sau đầu hắn bắt đầu thông suốt hơn một chút, mai phục ở bến xe bus lần trước cô đã lên. Khi nghĩ ra cách này hắn đã tự trách mình sao không nghĩ ra nó sớm hơn.

Rồi hắn đợi mãi đợi mãi, vứt bỏ tự trọng không thèm để ý đến ánh mắt những người lên lên xuống xuống xe bus nhìn mình, nhưng hắn vẫn không thấy khuôn mặt thanh tú ân cần khiến người ta ấm áp của cô... Nỗi thất vọng cứ như cái gì đó nghẹn lại trong cổ, cực lực muốn bộc phát ra ngoài. Ông trời trừng phạt hắn sao? Là do trước kia hắn muốn gặp cô gái nào là thấy cô gái đó nên bây giờ cho dù chỉ muốn gặp một người, ông trời cũng kệt sĩ không cho sao?

Trên đường thất thủ ra về, bỗng hắn cảm thấy lo sợ. Hắn tìm mọi lớp, đợi ngoài cổng trường, đợi ở bến xe bus nhưng không thể gặp một lần, có khi nào cô đã xảy ra chuyện gì? Giờ hắn lại thấy, thà rằng mình nghĩ không gặp được cô còn hơn là nghĩ cô đã xảy ra chuyện. Làm sao thế này? Sao bàn tay hắn lại run thế này?

Hắn không thể nhờ ai giúp, vì thứ hắn biết về cô chỉ là khuôn mặt và giọng nói. Khuôn mặt thì không thể vẽ lại, giọng nói thì không thể bắt chước. Sao hắn vô dụng thế này? Đồ vô dụng vô dụng!

Hai ngày sau đó cứ thế vật vờ trôi qua, Lâm Hạo vẫn cứ hay lượn lờ khắp nơi từ canteen, sân trường cho đến bến xe bus để được “một lần tình cờ” gặp lại.

Nhưng vẫn là ông trời không thương hắn.

Tháng 10, trời se lạnh, hay có mưa, đặc biệt là bão.

Lâm Hạo vẫn cứ im lặng đứng dưới bến xe bus, nhìn dòng người vội vã chạy dưới mưa, mặc ưa gió tạt vào người. Dù sao trên người hắn bây giờ cũng chẳng còn chỗ nào khô.

Mái tóc ướt nhẹp dính sát vào khuôn mặt hoàn mỹ, chiếc khuyên tai vẫn như cũ ngạo nghễ tỏa sáng trong màn mưa, chỉ có điều chủ nhân của nó dường như đã mất hết sinh khí.

Hắn không hiểu tại sao mình lại phải cố chấp như thế đối với cô gái mình chỉ mới gặp qua 2 lần. Nhưng bây giờ thì hắn cũng hiểu cái gì là tương tư, cái gì là tình đơn phương, và cái gì là tuyệt vọng.

“Lại là anh sao? Sao anh lại đứng ở đây?”

Giọng nói nhỏ bé có lẫn át tiếng mưa khiến hắn chậm rãi ngẩng đầu. Hắn thần thờ nhìn cô gái cầm chiếc ô màu bạc trên tay, mang vẻ mặt vô cùng lo lắng để nhìn hắn.

Không nghĩ ngợi nhiều, hắn chạy tới ôm lấy cô thật chặt, như sợ cô sẽ biến mất. Biết cô không phải là ảo giác, cảm giác quặn đau trong người cũng dần tan biến, thay vào đó là sự vui mừng.

Chiếc ô trong tay cô nghiêng ngã suýt rơi xuống. Cảm nhận cơ thể lạnh lẽo ướt sũng kia cùng với thần sắc không bình thường của hắn, cô khẩn trương nói: “Cậu bị sao vậy? Sao không bắt xe về mà lại đứng đây?”

Hắn cứ như vậy im lặng ôm cô, cô thì vẫn sốt ruột hỏi han nhưng không nhận được câu trả lời. Cô đã cố đẩy hắn nhưng không được. Lại liếc nhìn xung quanh, thấy chẳng còn lấy một chiếc xe, tiếng mưa rơi trên ô thì càng lúc càng nặng nề, cô thở dài: “Vậy thì đến nhà tôi đi.”

Nghe tới chữ nhà, hắn ngoan ngoãn buông cô ra, nhưng tiếp đó một tay cầm ô, một tay nắm chặt tay cô.

Cô lắc đầu cười cười, tùy ý để hấn nắm tay đi theo sự chỉ dẫn của mình.

33. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (2)

Cô đi vào trong một cái ngõ nhỏ, mở cửa dưới của một chung cư bình thường ra, đóng nó lại rồi cùng hấn lên tầng. Có thể dùng “đi vài bước chân là đến” để miêu tả khoảng cách từ đây đến trường học.

“Hoa Hoa, Ngốc Ngốc, ta về rồi!”

Nghe cô nói, hấn nghi hoặc. Cô còn sống cùng người khác trong căn phòng trọ chỉ nhỏ bằng phòng ngủ của hấn này thôi sao?

Nhưng ra đón cô chỉ có một con mèo mướp lười biếng uốn ** thân mình đi tới và một con cún nhỏ lông vàng đuôi vẩy rồi rít chạy ra.

“Aha, đồ ăn của chúng mày đây.”

Hấn im lặng đứng ở cửa nhìn cô lấy đồ trong túi ra, đổ ra từng cái bát một.

“A xin lỗi, tôi quên mất, cậu vào nhà đi.”

Lâm Hạo thăm đánh giá căn phòng. Tuy nhỏ nhưng nó rất ngăn nắp và được bày trí đồ đạc thích hợp. Giấy dán tường mang hình những bông hoa khiến cho căn phòng không khiến người ta cảm thấy tẻ nhạt.

“Cậu... vào đó tắm nước nóng đi. Để không bị cảm lạnh. Tôi sẽ lấy quần áo cho cậu.”

“Nhà cậu có quần áo của con trai sao?”

“À... là đồ của anh trai tớ.”

“Vậy... anh trai cậu đâu?”

“Anh ấy đi lấy vợ rồi. Có vài bộ quần áo cũ ấy mà.”

Hấn có nhiều thứ muốn hỏi, nhưng hấn vẫn cố kìm nó lại trong bụng rồi nhanh chóng hờn hờ bước vào phòng tắm.

Nghe tiếng nước chảy đều đều trong phòng tắm, cô có chút ngại ngùng. Trước kia cô hay có tật thấy chó mèo hoang ngoài đường là sẽ động lòng thương cảm mang về nhà. Nhưng lần này là một con người, lại còn là một anh chàng đẹp trai.

“Aiz, Hoa Hoa à, tao cứ coi nhặt được hấn như nhặt được mày là xong phải không?”

Con cún tên Hoa Hoa không trả lời, chỉ rít rít gặm hết thức ăn trong tay cô.

“Này cậu... quần áo...”

“Cám ơn.”

Hấn mau chóng hé cửa thò tay ra lấy quần áo rồi đóng sập cửa lại, khuôn mặt đỏ bừng. (Đừng ai hỏi mình anh ấy đang dùng lại underwear hay mượn tạm underwear nhé)

Chiếc áo thu đông dài tay màu đen và quần thô lửng tuy nhìn đơn giản nhưng mặc trên người hấn lại đẹp đến lạ lùng. Cả mái tóc ướt sũng cũng khiến hấn vô cùng quyến rũ.

Tiếng mưa bão bên ngoài ngày càng lớn. Âm thanh đồ đạc va đập vào nhau khiến người trong nhà đều cảm thấy lo lắng.

“Cậu mặc rất vừa.”

Hấn bước ra đã thấy cô quần tạp dề đứng cạnh bếp.

“Rất... cảm ơn cậu...”

“Không có gì. Mà cậu đứng đó đợi ai vậy? Nếu cậu đứng lâu thêm chút nữa chắc sẽ bị bão cuốn đi mất.”

“Tôi... đợi một cô gái.”

“Là vậy sao? Cô gái đó thật có phúc.” Cô vẫn vừa cười nói vừa tập trung nấu ăn.

Lâm Hạo đỏ mặt, sau đó như nhớ ra điều gì lại nói: “À, cậu tên là gì thế?”

“Tôi? Tôi là Dạ Tuyết. Còn cậu?”

“Cậu... không biết tên tôi?” Lâm Hạo ngạc nhiên.

“Hm? Sao tôi lại phải biết tên cậu?”

“À... không... tôi tên Lâm Hạo.” Hắn gãi đầu.

“Lâm Hạo... à, cậu là thiếu gia điển trai của tập đoàn Black Star đấy sao? Tôi nghe mấy nhỏ bạn nhắc tên cậu, nhưng chưa thấy mặt.”

“Là vậy à...”

“Nhà tôi hơi nhỏ, cậu đừng chê nhé.” Cô cười.

“Không... không đâu. Tôi thấy rất thích căn phòng này của cậu.”

“Ừ.” Cô lại cười. Nghe nói đây là anh chàng đào hoa sát gái, vậy sao lại lúng túng như thế cơ chứ.

“À... cậu ột tên con trai như tôi vào nhà... mà không e ngại gì sao?” Hắn muốn lại gần xem cô nấu cái gì.

“Thấy cậu cũng đã 3 lần, tôi không nghĩ cậu là người xấu. Với lại con trai muốn có ý đồ xấu với tôi cũng không phải dễ.” Còn ấn tượng 3 lần của cô về hắn là một kẻ ngờ nghệch, lần nào cũng trong tình huống rất chật vật.

“Cậu nhìn đúng rồi đấy. Tôi là người tốt, hì hì. Nhưng mà... từ nay về sau cậu cũng đừng tùy tiện để con trai vào nhà như vậy.”

“Được.”

Ọt ọt ọt....

“....”

Lâm Hạo lại đỏ mặt...

“Cậu ra ghế ngồi đợi đi, tôi nấu sắp xong rồi.”

Hắn ngoan ngoãn ra co chân ngồi trên ghế, mơ màng nhìn cái lưng xinh đẹp của cô. Tưởng tượng cô là vợ, hắn là chồng. Cô đang nấu cơm cho hắn...

“Nghĩ gì mà trông mặt cậu ngố vậy?” Dạ Tuyết bày thức ăn lên bàn, nhìn hắn hỏi.

“A... không có gì.”

Trên bàn là một bát canh rau cùng một món khác nữa. Hình như là thịt.

“Đây là món gì vậy?” Hắn hỏi.

“Ừm... là món tôi tự nghĩ ra thôi, không có tên. Thức ăn đơn giản chắc không hợp với cậu?”

“Ai nói thế chứ? Tôi rất thích!” Vì đó là món cậu nấu.

“Biết rồi biết rồi, cậu không cần phải kích động như vậy chứ. Chúng ta ăn thôi.”

Cô ấy nói “chúng ta”... Lâm Hạo mơ màng cầm đũa.

“Cậu thấy sao?” Cô tò mò nhìn hắn hỏi.

“On ằm!”

Kết hợp nhiều nguyên nhân khiến Lâm Hạo ăn như hổ đói. Chỉ có điều không động vào rau.

“Ăn rau đi, rất tốt cho ruột đấy.” Cô gấp rau vào bát hắn.

Lâm Hạo sững sờ nhìn rau trong bát. Tuy là hắn ghét rau, nhưng miếng rau này... dù có độc hắn cũng phải ăn. Suốt bữa cơm, hắn chỉ cười ngây ngô như tên ngố.

Về sau, mọi người đều nhận ra Lâm Hạo bỗng nhiên rất chăm chỉ ăn rau mặc dù trước giờ hắn vẫn ghét rau.

Còn hiện tại, hắn rất muốn nói gì đó để xóa tan đi không khí im lặng này. Nhưng tất cả những gì hắn biết để đối phó với các cô gái trước giờ hiện tại lại không thể dùng được cái nào. Thật vô dụng.

Không khí vẫn cứ im lặng như vậy trôi qua. Còn điều hắn có thể làm chỉ là xun xoe đến cạnh giúp cô rửa bát.

Mưa vẫn không có ý định ngừng, gió vẫn thổi rất lớn, sấm sét thì vẫn cứ vang khắp trời. Lâm Hạo ngồi trên sofa cười ngây ngô mong sao cơn mưa này không ngừng lại.

Dạ Tuyết bước từ trong phòng tắm ra, bắt đầu lấy sách vở ra để học bài. Đèn bàn học của cô mới hỏng nên cô mang sách ra bàn ở ngoài ngồi.

“Dạ Tuyết này, cậu học lớp nào thế?” Hắn lần la hỏi.

“Lớp 12A, còn cậu?”

12A? Là cái lớp đầu tiên hắn tìm sao? Lúc đó cô đi đâu?

“Lớp 12C. Vậy... cậu thường đi học về sớm hay về muộn?”

“Về sớm.”

“Lần đó đi xe bus là cậu đi đâu vậy?”

“Đi làm tình nguyện viên ở viện dưỡng lão.”

Hắn thì cứ hỏi, cô thì vừa làm bài tập vừa trả lời.

“Này, cậu biết làm bài tập này không?” Dạ Tuyết đưa vở sang.

“Cái này... tôi không rõ.” Lâm Hạo gãi đầu nhìn dạng bài tập kì lạ trên vở.

“Vậy sao? Bài này khó quá, để sau làm vậy.”

Dạ Tuyết bỏ nó sang một bên. Còn Lâm Hạo nghĩ nghĩ rồi quyết định ngồi ôm sách giáo khoa, sau đó đọc một số dạng bài.

Lúc sau thấy Lâm Hạo im lặng không hỏi mình gì nữa, Dạ Tuyết quay sang nhìn mới thấy hắn đang cầm cục viết gì đó lên giấy nháp. Cô nghiêng người sang xem, sau đó từ ngạc nhiên trở thành thán phục, nói: “Thì ra là giải như thế.”

Lâm Hạo giật mình thấy cô đã gần sát mình, mùi hương riêng biệt của cô nhẹ nhàng bay vào chóp mũi khiến trong lòng hắn cảm thấy ngứa ngáy, bỏ dở công đoạn cuối cùng là tính kết quả.

“Sao cậu nói không biết làm?” Cô cầm quyển sách hỏi.

“Tại ngồi trong lớp tôi không để ý... Tôi cũng vừa mới học lại thôi.” Hắn vui vẻ khi được ngồi gần sát cô, thường thức khuôn mặt thanh tú nhìn nghiêng của cô.

“Woa, cậu rất thông minh.” Nhìn những thứ hắn đã nháp, cô biết hắn không nói dối.

Dạ Tuyết quay qua định hỏi thêm về cách làm thì đụng phải nụ cười ảm áp trên khuôn mặt hoàn mỹ của hắn. Đôi mắt dịu dàng đó đang nhìn cô khiến tim cô bỗng đập mạnh.

“À... chỗ này... cậu làm hơi tắt nên tớ không hiểu... cậu có thể giảng lại...”

“Được chứ!”

Hắn vui vẻ cầm bút ngồi cạnh cô bắt đầu giảng giải. Còn cô thì lại chữ được chữ không, đầu óc toàn nghĩ đi đâu...

Cứ vậy mà đã 11 giờ. Họ không chỉ cùng nhau làm bài mà còn nói vắn vơ rất nhiều chuyện. Lâm Hạo trước giờ chỉ học những kiến thức chính đủ để thi cử, không nghĩ việc học hành lại hay ho đến như thế. Cho đến khi hết bài tập...

“À... cũng đã muộn rồi...” Dạ Tuyết bối rối quay mặt lại phía hắn.

“Bảo hình như càng ngày càng lớn, nếu cậu ngại việc có tên con trai ngủ chung phòng thì cậu có thể đạp tôi ra ngoài cửa...” Hắn giả bộ đáng thương nói.

Hai người chỉ sau vài tiếng đã trở nên thân thiết, đã có thể nói chuyện với nhau như những người bạn lâu năm.

“Phì... tôi sẽ ngủ trên giường, còn cậu ngủ ở ghế sofa nhé?”

“Ừ.” Hắn rất muốn nói đùa rằng ‘chúng ta ngủ chung cho vui’, nhưng câu nói mới chỉ đến họng hắn lại nuốt trở lại.

34. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (3)

Lần đầu ngủ cùng phòng với một người khác giới cùng tuổi, tất nhiên là chẳng ai trong số họ có thể bình thần mà ngủ, đặc biệt là kẻ có tư tâm như Lâm Hạo. Việc duy nhất hắn có thể làm hiện tại là đếm xem ngoài trời đã có bao nhiêu tiếng sấm vang lên...

“Này, cậu đã ngủ chưa?” Lâm Hạo nhỏ giọng hỏi thử.

“Chưa.” Cô nghĩ một chút rồi đáp lại.

“...”

“Có chuyện gì?” Cô hỏi.

“Không... chỉ là có chút thắc mắc...”

“Cậu nói đi.”

“Sao cậu lại sống một mình? Bố mẹ cậu...” Đây là điều hắn rất muốn hỏi.

“Họ đã mất rồi. Từ năm tôi học lớp 8.”

“Xin lỗi...” Đáng chết! Sao hắn lại hỏi cái chuyện vô duyên này chứ!

“Không sao, chuyện đã lâu, tôi cũng không còn... suy nghĩ nhiều về nó nữa.”

“Còn anh trai cậu? Anh ấy là người như thế nào?” Đổ đề tài! Đây vốn là sở trường của hắn.

“Anh ấy rất tốt. Cũng vì lo lắng cho tôi mà đến tuổi này anh ấy mới chịu lấy vợ.” Nghĩ đến người anh trai bước bình, cô bật cười. “Còn cậu thì sao? Cậu nói về gia đình cậu đi.”

“Tôi? Gia đình tôi... ai cũng mang một bộ mặt lạnh lùng...” Lạnh như những viên đá quý vô hồn, cho nên hắn luôn luôn cười, cười để tự sưởi ấm chính bản thân. “Tôi làm gì cũng chẳng có ai quan tâm. Vậy nên... tôi cũng không có gì để nói cả.”

Dạ Tuyết im lặng. Có lẽ cô cũng biết điều đó, bởi cô cảm thấy sự trống vắng trong ánh mắt hắn. Ánh mắt đó khiến cô nghĩ... muốn giúp hắn trở nên vui vẻ. Bởi hắn cười rất đẹp.

“Nhưng rồi tôi chợt nhận được sự quan tâm của một người hoàn toàn xa lạ.” Hắn nhẹ nhàng nói tiếp. “Có lẽ cô ấy cũng luôn đối với người khác quan tâm ân cần như vậy, nhưng tôi chỉ mong... sự quan tâm của cô ấy chỉ dành cho tôi.”

“Là cô gái cậu đợi hôm nay sao?” Cô hỏi.

“... Ừ... Tôi không hiểu cảm giác của mình đối với cô ấy, chỉ mới gặp...”

“Vậy là cậu thích người ta rồi.” Dạ Tuyết chậm rãi nói.

“Cậu cũng nghĩ vậy sao? Vậy theo cậu, cô ấy sẽ thích tôi... chứ?” Hấn bật dậy ôm thành ghế sofa nhìn về phía cái giường nơi cô ngủ.

“Làm sao tôi biết? Nhưng có lẽ... chỉ cần cậu thật lòng chân thành với người ta, không lằng nhằng như trước nữa...”

Hấn nghe thấy cơ hội liền nhào người lên một chút định hỏi tiếp, ai ngờ ngã từ trên sofa “phịch” một cái lăn ra sàn nhà.

“Á...”

“Không sao chứ?” Dạ Tuyết giật mình với tay bật đèn lên, thấy Lâm Hạo đang ôm đầu lăn lộn dưới đất.

Hấn nghe giọng cô liền ngẩng đầu lên, tim suýt bắn ra ngoài khi đã thấy cô ngồi ngay trước mặt. Mái tóc mềm mại buông xõa, trên người mặc một bộ pajama đáng yêu và trên mặt thì tràn đầy lo lắng.

“Haha... không sao... cậu bật đèn làm gì chứ! Đi ngủ thôi, đi ngủ thôi...” Hấn nhanh chóng chạy trốn khỏi tầm mắt của cô, nhảy lên sofa trùm chăn kín đầu.

Và rồi cả 2 cứ thế qua được một buổi tối mưa bão...

35. Chương Ngoại Truyện : Lâm Hạo (4)

“Này cậu... dậy đi.”

Lâm Hạo đang uể oải ngoái ngủ, nhưng trông thấy khuôn mặt thanh tú xinh đẹp của cô hấn liền vô cùng tỉnh táo mà bật dậy. Không phải mơ! Chuyện ngày hôm qua Không phải mơ!

“Cậu có định ngủ đến bao giờ vậy?” Dạ Tuyết kéo rèm cửa sổ, ánh sáng liền tràn ngập cả căn phòng.

Bầu trời tươi đẹp, cơn bão đã đi qua... nhưng trong lòng hấn tràn đầy tiếc nuối. Hôm qua điện thoại của Lâm Hạo hỏng do bị ướt, trong đầu hấn cũng chẳng nhớ nổi số điện thoại của ai, cộng thêm cơn bão điên cuồng cho nên hấn đã tự tình cái lý do chính đáng để ở lại. Bây giờ thì hết lí do rồi.

Hấn lúi thủi vào phòng vệ sinh định đánh răng, nhưng lại đứng như trời trồng nhìn cái bàn chải duy nhất trước mặt. Đang định vươn tay ra lấy thì chợt nghe tiếng Dạ Tuyết vọng ra từ bếp.

“Cái bàn chải mới tôi để trên bàn cậu chưa cầm sao?” Nhà cô không thiếu bàn chải.

Hấn đỏ mặt chạy ra ngoài lấy bàn chải vào đánh răng. Sau đó trên người vẫn mặc bộ quần áo của anh trai Dạ Tuyết, lúi thủi cùng cô ra bến xe bus. Cô thật nhẫn tâm...

“Sao trông cậu...” Cô muốn nói là thảm thương, nhưng thấy từ này hơi quá liền nghĩ lại. “Trông cậu...”

“Tuyết, đọc cho tôi số điện thoại của cậu.” Hấn sẽ tự mình ghi nhớ vì điện thoại đã hỏng, và số điện thoại của cô sẽ là dãy số đầu tiên hấn ghi nhớ trong đầu.

Nhưng hình như cô chưa kịp nghe hấn nói hết. Hiện tại cô đang ở giữa đường lớn, trên tay ôm một chú chó nhỏ lông vàng.

Buổi sáng trên đường có rất nhiều xe qua lại, giao thông chợt có chút hơi hỗn loạn vì một cô gái đứng giữa đường.

Dạ Tuyết thật lúng túng. Vừa rồi nhìn con chó nhỏ ngơ ngác ngồi giữa đường cô liền chạy ra bế vì sợ nó bị xe đâm. Nhưng bây giờ cô không biết phải trở lại vỉa hè như thế nào, e rằng...

“Cẩn thận!!!”

Lâm Hạo hoảng hồn nhìn một chiếc xe đang càng ngày càng gần Dạ Tuyết với tốc độ không hề giảm, sau đó hắn không suy nghĩ gì nhiều mà lao ra đường, kéo cô vào lòng rồi quay lưng ra, ôm chặt.

Rầm!

Chiếc xe bất ngờ quẹo một góc 45o, làm ngã một chiếc xe đạp đang dừng ở vỉa hè rồi đâm thẳng vào cái cây ven đường.

Giao thông trên đường chợt chậm hẳn lại để chiêm ngưỡng vụ tai nạn.

Khuôn mặt Lâm Hạo trắng bệch, đầy mồ hôi lạnh....

Hắn - một kẻ luôn sống vì bản thân từ bao giờ lại biết dùng chính bản thân để che chở cho người khác...

Chiếc cây nghiêng ngã suýt gãy, đầu xe chỉ bị méo một chút. Có vài người lại gần để lôi người trong xe ra. Rất may người đó được túi khí trong xe bảo vệ kịp thời nên trên người không bị sứt mẻ gì, chỉ bị ngất một lát sau đó được người xung quanh lay dậy.

Không lâu sau cảnh sát đến và tìm hiểu sự việc. Nguyên nhân do mọi người nhìn đều là do Dạ Tuyết, nhưng sau khi kiểm tra nồng độ cồn của người lái xe, họ mới biết ông ta vừa ngủ gật khi lái và lúc tỉnh lại trong xe đã giạt mình và chệch tay lái - rất đúng lúc.

Người lái xe rất trung thực nhận phạt, Dạ Tuyết và Lâm Hạo cũng phải chịu một phần lỗi, họ không có ý kiến. Dạ Tuyết là cô nhi nên không bị gọi về gia đình, Lâm Hạo cũng nói như vậy nhưng mấy chú cảnh sát không tin, đòi xem điện thoại. Kết cục là lôi ra được một chiếc điện thoại hỏng....

Dạ Tuyết và Lâm Hạo phải làm một số thủ tục, rất là lâu. Cô phải điền số điện thoại và địa chỉ để hôm nào đó đi nộp phạt. Cuối cùng họ cũng được ra về.

Chỉ có điều khi ra khỏi đồn cảnh sát, nắng đã lên đến đỉnh đầu...

“Chúng ta... vào kia ăn trưa nhé?” Được cái lí do chính đáng, hắn lên tiếng.

Cô chỉ lắc đầu, sau đó nhỏ giọng hỏi: “Tại sao... lại làm thế?”

“Làm gì?” Căn bản là quá nhiều thủ tục giấy tờ bay ngang đầu đã làm hắn quên mất cái hành động dửng dưng lúc đó của bản thân.

“Thì... cậu... cứu tôi...” Lúc đó cô cảm tưởng giống như những cảnh trong phim.

“Oài, nhắc lại mới thấy sợ... Lúc đó tôi cũng không nghĩ gì cả... Dù sao cậu cũng đã giúp tôi nhiều lần mà...” Hắn lại gãi đầu. Dù cho đầu hắn không có gàu.

“Cái này liên quan đến tính mạng đấy. Tôi giúp cậu đã là gì chứ?”

“Tôi cũng không biết, nhưng dù tôi chết cũng chẳng ai quan tâm đâu...” Có lẽ hắn vẫn có 2 thằng bạn đến viếng.

“Những cô gái thích cậu ấy, họ sẽ quan tâm, có thể là đau lòng...” Dạ Tuyết nói vu vu.

“Vậy cậu sẽ đau lòng chứ?” Lâm Hạo hỏi ngay.

“Có chút, bởi cậu vì tôi nên mới chết mà.” Cô nghĩ hắn nói đùa, liền cười.

“Dạ Tuyết, tôi thích cậu. Cậu có thể...”

“Dừng lại, đừng đùa quá thể như thế.” Dạ Tuyết chau mày: “Tôi sẽ bắt xe bus về, nghe nói nhà mấy hotboy các cậu đều ở khu biệt thự A, vậy thì đợi bus ở chuyển đường kia kìa.”

Dạ Tuyết quay đầu ngạc nhiên khi thấy chú cún kia vẫn lặng lẽ đi theo mình liền bế nó lên và nhẹ nhàng nói: “Mày không có nhà hả? Vậy thì làm một thành viên trong nhà tao nhé? Ừm... nhìn cái mũi của bé giống con heo thế, gọi tên là Heo nhá?”

Dạ Tuyết càng đi càng xa, xa khỏi tầm mắt Lâm Hạo.

Hắn đã sai ở chỗ nào?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-linh-khong-muon-noi-tieng>